

17'ler savaşın kızılığında haykırıyor: **FEDA OLSUN CANIMIZ HALK SAVAŞINA!**

Günler ağır
Günler ölüm haberleri
ile geliyor
Düşman haşin
Zalim
Ve kurnaz
Ölüyor çarpışarak
insanlarımız
Halbuki nasıl da hak
etmişlerdi yaşamayı
Ölüyor insanlarımız
-ne kadar çok-
Sanki şarkılar
ve bayraklarla
Bir bayram günü
nümayişe çıktılar
Öyle genç
ve fütursuz...
Günler ağır,
Günler ölüm haberleri
ile geliyor
En güzel dünyaları
Yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik
ağlamayı
Bizi bir parça hazin ve
dimdik bırakıp
Gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
Biz unuttuk bağışlamayı!
N. Hikmet

Dersim halkı cenazeleri sahiplendi

18 Haziran akşam eşliğinde otopsi yapıldı. Gece boyunca hastane önünde bekleyen şehitlerin aileleri ve dostları sabah cenazelerine, faşizmin asker ve polis yığınağı

geçti.

Otopsi işlemlerinden sonra ailelerine teslim edilen cenazeler kimyasal silahların etkisiyle parçalanarak tanınmaz haldeyken, cenazelere işkence yapıldığı bedenlerindeki tahribatlardan görüldü.

Hastanede yıkılan cenazeler ailelerine zılgıtlarla teslim edilirken, hastane önünde toplanan kalabalık kitle "Gerillalar ölmez savaşın halk savaşı" sloganını haykırdı.

Kitleler halk savaşçılarını uğurladı

20 Haziran'da Gazi Cemevi'ne Çağdaş Can ve Cemal Çakmak'ın cenazeleri getirilerek yoldaşları, devrimci dostları ve ailesi tarafın-

dan son yolculuklarına uğurlandı. Saat 11:00'den itibaren Cemevi önünde toplanan yaklaşık 5 bin kişi "Yaşamın devrimci dayanış-

ma", "Hesaplaşma günü korkunç olacak", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Feda olsun canımız halk savaşına", "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor" vb. sloganlarla cenazeleri almak için bekledi. Bu esnada kitleye dönük sesli ajitasyonlar yapılarak devletin katliamcı yüzü teşhir edildi ve şehitlerin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Mahallede esnafın büyük bir çoğunluğu kepenk kapatarak şehitleri sahiplendi.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE VE BASKILARA HAYIR

“Baskı, sürgün, cezalara son!”

PANELİSTLER

Prof. Dr. Şebnem Korur-Fincancı

Gazeteci-Yazar

Fatma Dikmen

Diyarbakır Barosu Avukatı

Müzeyyen Nergis

ATİK-Yeni Kadın Temsilcisi

Ayfer Özgün

TUYAB Temsilcisi

Semiha Kırkoç

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE VE BASKILARA HAYIR

Evrensel çapta var olan sömürü soygun, talan ve bunlara bağlı olarak gerçekleşen haksız savaşlar, yoksulluk, açlık, sefalet, eğitimsizlik ve düşünsel gericilik cinsel saldırının beslediği kaynaktır. Türkiye’de ve tüm dünyada bu olgu hakim sınıfların bizzat besledikleri toplumu “hizaya getirmek” hedefli “terbiye” yöntemidir.

Kadına yönelik şiddet ister kasusal isterse özel yaşamda meydana gelsin; kadının fiziksel, duygusal, cinsel, düşünsel ve ekonomik açıdan zarar görmesine, acı çekmesine yol açan, kadının temel hak ve özgürlüklerini ve onurunu zedeleyen bir eylemdir.

Kadına yönelik şiddet olaylarına; işyerinde, sokakta, okulda, gözetiminde, savaşta rastlanmaktadır. Ama ne yazık ki kadınlar, en korunmuş yer diye düşünülen “aile içinde” de, hatta daha yaygın bir şekilde şiddete uğramaktadırlar.

Hakaret, tehdit, dayak, aşağılama, cinsel taciz, tecavüz, yaralama hatta öldürme biçimindeki bu gibi kadına yönelik şiddet eylemleri, genellikle erkeklerin ve erkek egemen sistemlerin kadınlar üzerinde egemenlik sağlaması amacıyla uygula-

dıkları güç gösterisidir.

Kadına yönelik şiddetin evrenselliği ve yaygınlığı korkutucu boyutlara ulaştı. Dünya çapında kadınların en az yüzde 20’si fiziksel şiddet ve cinsel saldırıya maruz kalıyor, çok daha fazlası psikolojik baskılanma ve tehdit altında... Kadınların en fazla şiddete maruz kalma riski yabancı tehlikeden değil, tanıdıkları erkeklerden geliyor. Milyonlarca kadın için ev, bir “sığınak” değil, dehşet yuvası.

Avrupa’da hem yerli ve hem göçmen kadınlar bu şiddetten nasibini alırlarken; göçmen kadınlar ve genç kızlara karşı ırkçı, şoven baskılar şiddeti daha katmerli kılıyor. Düşük ücretle çalıştırılma, aşağılanma, horlanma, hatta kundaklanarak yakılma, öldürülme çok sık yaşanıyor.

Toplumsal bir fenomen olarak kadına yönelik şiddete karşı çıkmak, bunun sistemden beslenen yanlarını teşhir etmek ve kadının eşit haklar mücadelesini güçlendirmek/yaygınlaştırmak için, ATİK’in düzenlediği “Kadına Yönelik Şiddete Hayır Panellerinde” göçmen kadınların mücadele birliklerini büyütmeliyiz. Bu nedenle kadın-erkek duyarlı her bireyi panellere katılmaya ve katkılarını güçlendirmeye çağırıyoruz.

PANELERİN TARİHLERİ VE ADRESLERİ

İsviçre

2 Temmuz 2005 Cumartesi

Saat: 17:00

Nurhak Kultur Treffpunkt

Blasiring 86

4057 Basel

Almanya

3 Temmuz 2005 Pazar

Saat: 15:00

Tohum Kulturverein

Firnhaberstr. 1

70174 Stuttgart

Hollanda

8 Temmuz 2005 Cuma

Saat: 17

Ardella Party-Congrescentrum

Gröenenstr. 6 a

6678 MB Oosterhout (gld)

(Arnhem)

Almanya

9 Temmuz 2005 Cumartesi

Saat: 17:00

OTİGD Lokali

Nieder-Modauerweg 10

64372 Ober-Ramstadt

10 Temmuz 2005 Pazar

Saat: 15:00

Gençlik ve Kültür Derneği

Kaiser-Wilhelm Str. 284

47169 Duisburg

Avusturya

16 Temmuz 2005 Cumartesi

Saat: 17:00

ATİGF Lokali

Wielandgasse 2/4-

1100 Viyana

İncirlik katliam üssü kapatılsın!

ABD emperyalizminin ülkemizdeki anıtı olan İncirlik Üssü’nün açılışının 50. yılında İncirlik Üssü ve temsil ettiği ABD emperyalizmi 18 Haziran Cumartesi günü protesto edildi.

İncirlik’in açılış tarihi olan 18 Haziran günü saat 12:30’de Taksim Tramvay durağında toplanan Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri, “Kahrolsun ABD emperyalizmi” sloganları ve alkışları eşliğinde eylemlerini başlattı. Kitle adına basın açıklamasını yapan Cihan Keşkek, ABD’nin Ortadoğu ve Asya üzerine gelişen her emperyalist saldırısında adı sıkça duyulan İncirlik Üssü’nün bugün 50. kuruluş yıldönümü olduğunu hatırlatarak geçen 50 yıllık süreçte bu üssün işlevlerinin daha da genişletildiğini ve

halkımızın sırtına saplanan bir kanlı hançer olduğunu söyledi.

R.T Erdoğan’ın ABD karşıtlarını “marjinal” olarak tanımlamasına atıfta bulunan Keşkek, “Sizler, milletin %82’sini ‘marjinal’ ilan etseniz de, vatan haini ilan etseniz de bu ülkedeki anti-emperyalist mücadeleyi hiçbir zaman bitiremezsiniz. Çünkü marjinal olan sizlersiniz” dedi.

Ellerinde “Kahrolsun ABD emperyalizmi”, “İncirlik üssü kapatılsın”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol” yazılı dövizler bulunan kitlenin sık sık “Kahrolsun ABD emperyalizmi, yaşasın halkların haklı mücadelesi”, “İncirlik katliam üssüdür, kapatacağız” sloganlarını attığı eylem, Keşkek’in konuşmasının ardından son buldu.

(İstanbul)

İncirlik Üssü önünde eylem

18 Haziran 2005 tarihinde İncirlik Üssü’nün kapatılmasına yönelik İHD, ESP, SDP, EMEP, DEHAP, BDSP, DHP, Alınteri, YDİ Çağrı, Barikat, TÖP, SEH, İşçi Mücadelesi, Eğitim-Sen, Amargi, SES, Genel-İş, Haber-Sen tarafından düzenlenen ve Partizan’ın da destek verdiği eylem gerçekleştirildi. Eylemde Adana Merkez Cami önünde yaklaşık 300 kişilik bir kitleyle İncirlik Belediyesi’ne gidildi. İncirlik Belediyesi’ne gelen kitle araçlardan inerek “İncirlik Üssü kapatılsın” yazılı bir

pankart açarak belediye önüne doğru yürüyüşe başladı. Belediye önüne gelen kitle adına basın açıklamasını okuyan Mehmet Ateş; Amerikan emperyalizminin çocuk ve kadınların ölümüne neden olduğunu ve AKP hükümetinin pazarlıklarla İncirlik Üssü’nü ABD’ye vererek Ortadoğu’daki vahşete ortak olduğunu, katliamın daha başarılı geçmesi için işbirlikçilik yaptığını söyledi. Basın açıklamasının bitmesinin ardından kitle alkışlarla ve sloganlarla tekrar araçlara binerek dağıldı. (Mersin)

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Kürt topraklarına özgürlük emperyalistlerle değil DEMOKRATİK DEVRİMLE GELECEKTİR!

Türkiye Kürdistanı'nda HPG güçleriyle TC arasındaki çatışmalar son haftalarda giderek yoğunlaştı. Öcalan'ın yakalanmasından sonra daha yüksek sesle dile getirilen ve tek çıkış yolu olarak görülen sistemle "barışma" politikasının yanlışlığının altı yıllık süreçten sonra sosyal pratik tarafından giderek kanıtlanması, mevcut politikanın sorgulanmasını, sorgulamaya dönük soruların daha yoğun bir tarzda sorulmasını da beraberinde getirdi. Açık ki faşist Kemal diktatörlüğün, Kürt halkına yönelik sürdürdüğü imha ve inkar siyaseti de, İmralı'da yön verilen bu politikaya ilişkin soruların daha da artmasına neden olmuştur.

Çünkü; tanımlananla yaşanan arasındaki uçurum, (Kürt kitlesi tarafından pratik bir tavra dönüşme de) önemli oranda izlenen bu reformist-uzlaşmacı politikayla, demokratik, özgür bir geleceği değil, sindirme-yok sayma eksenli bir geleceksizliği görüyor. Ya da onun derin kaygılarını taşıyor. İmralı'da daha da sistemleştirilen bu çizginin, diğer bir anlatımla Kürtleri ufak kırmıtlar karşılığında sisteme endeksleme politikasının, sistem cephesindeki yanıtı da; koşulsuz teslimiyeti dayatmak olmuştur. Yani "önce teslim olun, sonra biz Kürtlerin demokratik hakları üzerinde düşünürüz" diyorlar. Bu imhaya dönük atılan tüm pratik adımlar da koşulsuz bir teslimiyeti dayatan politikanın sonucudur. Anadilde eğitim hakkı talebinden dolayı, Genelkurmay'ın talimatıyla Eğitim-Sen'in kapısına kilit vuranların, "terör örgütü üyesi" diye Kızıltepe'de 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ı infaz edenlerin vermeye çalıştıkları mesajı da doğru okumak zorundayız. Bu mesajları doğru okumak ve algılamak elbetteki bilimsel bir bakış açısını gerektirir. Tarihi tecrübelerle sırtını dönenler, emperyalizm ile ezilen halkların çıkarlarını birleştirenler, sorunlarının çözümünü yanlış merkezde arayanlar anti-bilimsel bakış açılarıyla faşist Kemal diktatörlüğün vermeye çalıştığı veya verdiği mesajları da doğru okuyamazlar, ortaya doğru devrimci sonuçlar çıkaramazlar. Bundan dolayıdır ki; bu imha ve inkar siyasetinin merkezine dönem dönem emperyalizm, komprador burjuvazi ve Genelkurmay oturtulsa da devleti tanımlama ve devlet ile hükümet arasındaki ilişkiyi çözümlemedeki yanlış bakış açısı Kürt önderliğini, Kürt sorununun çözümü önündeki en büyük engel olarak hükümetleri hatta tek tek şahısları görecektir noktaya kadar götürmüştür. Oysa sözü edilen şahsiyetler burjuva siyaset sahnesinden silindi, hükümetleri de değişti ama Kürt sorunu orta yerde duruyor. Kürt halkına karşı asimilasyon ve zulüm politikası sürüyor.

KÜRTLERE UYGULANAN DEVLET POLİTİKASIDIR

Tabi ki süren yalnız asimilasyon ve zulüm politikası değildir. PKK önderliğinin de yukarıda altını çizdiğimiz yanlış politikası da devam ediyor. Bu sefer gündemde AKP vardır. AKP'nin uygulanan bu politikadan sorumlu olduğu doğrudur. Bu doğrunun yanı sıra görülmesi gereken diğer doğrular ise; bu politikanın hükümet değil, bir devlet politikası olduğudur. Tayyip vb. figüranların görevinin de bu politikaya parlamentoda resmiyet kazandırmaktan ibaret olduğu gerçeğidir. "Devlette devamlılık esastır" politikasının Kürtler için anlamı, "kim gelirse gelsin sizin için izleyeceği tek bir politika vardır, o da izlenen politikadır" olarak görülmelidir. Farklılıklar, değişimler, ancak devletin bakış açısındaki değişimlerle gündeme gelebilir. Bunu da sağlayacak yegane güç, doğru devrimci bir tarzda ortaya konulacak iradedir. Şöyle hafızalarımızı bir yoklayalım: "kart-kurt" nasıl ve ne zaman Kürt oldu? Tabi ki ulusal de-

mokratik taleplerin radikal bir pratikle gündeme getirildiği ve bu pratiğin geniş Kürt yığınlarını kucakladığı dönemde. PKK önderliği de bu sürecin yarattığı değerler üzerinde politika yapıyor. Kürt hareketine destek sunan yığınların önemli bir bölümü, belli kaygılara rağmen hala bugün izlenen politikaya destek sunuyorsa tam da yukarıda ifade ettiğimiz gibi, olumlu değerlerin yaratıldığı sürece duydukları güvenden dolayıdır. Elbetteki bu böyle gitmez. Böyle gitmeyeceğini bu politikaya yön veren bu hareketin önderliği de kadroları da biliyor.

Son süreçte HPG'nin geliştirdiği askeri eylemleri de bu çerçevede ele alıp değerlendirmek gerekir. Yani, eylem sayısındaki artış, esasta bir politika değişikliğinin sonucu değil, imha olmak için kendini aktif olarak savunmanın bir sonucudur. Bu durum meşru savunma olarak tanımlanıyor. Durumun daha iyi anlaşılması için HPG ana karargah komutanının yaptığı açıklamadan bir bölüm aktarmakta yarar görüyoruz: "...1 Haziran kararının Türkiye'yi demokratikleştirme çabalarına ve Kürt sorununun çözümüne büyük bir katkı sağladığına inanıyoruz. Karşı tarafta bu konuda ciddi tehlikeler barındıran bir yaklaşım gördüğümüz için HPG olarak böylesi bir karara gitme durumumuz söz konusu oldu. Bir tercihten ziyade dayatmalar karşısında içine girilen meşru bir tutumdur. Ayrıca 1 Haziran Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirerek Türkiye'de demokratikleşmenin önündeki engelleri aşma ve AB'ye giriş sürecinin de sağlıklı bir çizgide gelişmesine hizmet etmeyi amaçlayan bir karardır. (4 Haziran Ö. Politika)

Yukarıda ifade edilenler gayet açık ve nettir. Yani, HPG'nin artan gerilla eylemlerine bir politika değişikliği yol açmıyor. Burada gözden kaçırılmaması gereken iki önemli nokta vardır.

Birincisi; Artan gerilla eylemlerinin bir tercih değil bir zorunluluğun ürünü olduğu ve PKK önderliğinin bu askeri pratikle Türk egemen sınıfları üzerinde sorunun çözümüne dönük bir basınç yaratmayı hedeflemesidir. Yine varlığını korumak için de olsa böyle bir yolu izlemek zorundadır. Diğer bir anlatımla Tayyip'in "düşünmezsen Kürt sorunu yoktur" söylemine, silahların düşündürmeye sevk etme gücüyle egemenlere yanıt veriliyor. Bu yanıt aynı zamanda içinde kendini korumayı da barındırıyor.

İkincisi; gerilla saldırıları bir tercih değil bir zorunluluktan dolayı gündeme gelse de, yine de bir gerçeğin açığa çıkmasına vesile oluyor. Nedir o gerçek? Bu ülkede en geri düzeyde de olsa elde edilmesi gereken her demokratik talebin büyük bir bedel istediği. Radikal devrimci mücadele olmadan, devrimci şiddete yönelmeden statükoları parçalamanın mümkün olmadığını gösteriyor. Daha açık bir dille ifade etmek gerekirse; reformist talepler için de şiddet bir zorunluluk arz ediyor. Burada önemli olan reformları her şeyin merkezine koyan, silahların değiştirici gücünü reformlara endeksleyen anlayışlar ile siyasal iktidar mücadelesine kilitlenen ama reformlar uğruna da mücadele etmeyi yadsımayan anlayışları birbirine karıştırmamaktır. Devrimciler ve komünistler ikinci anlayışı yadsımazlar, yadsınamaları da gerekir. PKK'nin 1 Haziran 2004 kararı, yeniden savaşı boyutlandırma temelinde bir işlev içermese de -ki karar sahipleri de bunun böyle olmadığını dönem dönem vurguluyorlar- geliştirilen gerilla eylemleri objektif olarak silahlı mücadelenin gerekliliği ve zorunluluğu konusunda kitleler içinde bir düşüncenin yeniden yaygınlaşmasına neden oluyor. Egemen sınıfların ancak böylesi bir pratikle sarsı-

laçağı düşüncesine olan güveni daha da pekiştiriyor. "Barış" adı altında radikal devrimci mücadeleye karşı köksüz ve temelsiz bir zemin üzerinde yükselse de, ağır eleştirilerin yürütüldüğü böylesi bir dönemde; sosyal pratiğin, eleştiri sahipleri dahil olmak üzere bir çok çevreyi yeniden böylesi bir gerçekle yüzleştirmesi; yanlışların bir kez daha doğrular karşısında mahkum olmasına da hizmet ediyor.

6 YILLIK SÜRECİN GÖSTERDİKLERİ

Bugün altı yıllık süreci objektif olarak irdeleyen herkes karşısında şu gerçekleri görür: Süreç boyunca Kürt hareketinin yaptığı tüm çağrılara faşist Kemal diktatörlüğün yanıtı özce şu olmuştur: "Ya teslim olun ya da öleceksiniz" Nitekim bu süreç yüzlerce gerillanın yaşamına mal olmuştur. Daha da kötüsü; reformist söylemler, reformist düşüncü tarzı, önemli oranda Kürt kitlesinin devrimci-yurtsever düşüncü ve yaşam biçimine darbe vurmuştur. Bencilliği, bireyciliği körüklemiştir. Mücadelenin yarattığı kazanımları kişisel amaçlar için kullanmaya sevk etmiştir.

Yine sarsılan devrimci otorite ve izlenen politikanın yol açtığı boşluklar düşman tarafından doldurulmaya çalışılmıştır. Düşmanın geliştirdiği işbirlikçi ajan örgütlenmesi kırdı gerillaya, kasaba ve şehirlerde ise yerel örgütlenmelere darbe vurmuştur. HPG tarafından yapılan açıklamalar da yukarıda altını çizdiğimiz gerçekleri doğrular niteliktedir. İşte yapılan bu açıklamalardan bazı bölümler:

"... Bilanço ile ilgili bir diğer nokta ise, verdiğimiz kayıpların önemli bir kısmı komplo ve ihanetlerin yaşanması sonucunda gerçekleşmiştir. Sivilleri hedeflememe, sivillere zarar verebilecek eylemlerden özenle uzak durma yaklaşımımızı, karşı taraf ve bazı çevreler tarafından kötü kullanılmaktadır." (Ö. Politika)

Aynı gazetenin bir köşe yazarı da "Öcalansız çözüm" arayışına eleştirel vurgular yaptıktan sonra şu çarpıcı belirmelerde bulunmaktadır: "Bu noktaya nasıl gelindi ve kimler rol oynadı konusunda bundan böyle de çok tartışılacaktır. Ancak tespit edilmesi gereken bir husus da şudur: Kürt sorununda geliştirilen, çürütme ve çözümsüzlük politikasının ortaya çıkardığı sonuçlarda, 'inanç yitimi ve iradi zayıflama' ilk sırayı alır. Onunla paralel gelişen bir de 'tarafsızlaşma' eğilimi vardır. Kürt sorununu, devlet-PKK arasında bir sorun olarak gören, böylece kendini, doğrudan taraf, muhatap olmaktan çıkaran; böylece üçüncü alanı bütünlüğüne edilgenleştiren bu eğilim 'üçüncü ses' adlandırılmalarıyla sürece ve soruna yeni zayıf halkalar ekliyor, kuşatmaya güç veriyor." (Ö. Politika)

Elbetteki bu sonuçları hazırlayan izlenen reformist politikadır. "İmralı manifestosu" bu politikanın daha da derinleştirilip sistemleştirilmesi sürecidir. Bugün sonuçlardan hareketle bazı olumsuzluklara dikkat çeken PKK temsilcilerinin üzerinde ciddiyetle durmaları gereken en önemli nokta bu sonuçlara yol açan politikaların sorgulanmasıdır. Ama görünen o ki; bu yönlü atılan herhangi bir pratik adım yoktur. Tam aksine tüm hamleler, sistem içinde belli kırmıtların elde edilmesine kilitlenmiştir. Bunun için silahlı, silahsız tüm mücadele yöntemleri deneniyor, denenmeye çalışılıyor. Açık olan şu ki; yeniden bir inisiyatif kazanılmasının tek yolu, ulusal devrimci bir çizgiye yönelmekten geçer. Bu çizgiye yönelmedikten sonra, ortaya konulan hiçbir seçenek "çözümsüzlük" ve "çürütme" politikasının yaratacağı tahribatları ve yıkımları önleyemez. Bunun böyle olduğunu anlamak için son altı yıllık süreci her türlü duygusalıktan uzak bir yöntemle irdelemek yeterli sayılır.

Peki Kürt önderliğinin yeniden böylesi bir çizgiye yönelmesinin işaretleri ortada var mıdır? Bizce yoktur. Hiç kimse yapılan gerilla saldırılarından hareketle böyle bir sonuca varmamalıdır. Bugün özellikle Ortadoğu'da emperyalist işgale karşı tutarlı bir tavır sergilemeyen, asgari düzeyde de olsa anti-emperyalist mücadelede üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeyen bir hareket, ulusal devrimci-demokratik bir çizgide olamaz-kalamaz da.

PKK önderliği bırakalım tutarlı işgal karşıtı bir tutum sergilemeyi, tam aksine işgalcilerin Afganistan ve Irak'a "demokrasi" götürdükleri-götürecekleri tezlerine destek sunuyor. Irak işgaline dair, işgalciler cephesinden tartışmalar yaşanırken, başarısızlıkların nedenleri sorgulanırken PKK önderliği "Irak daha çok Arapların ve hatta Ortadoğu'nun demokrasi laboratuvarı olmaya adaydır" saptamasında bulunuyor. Yani, emperyalistlerin yardımıyla Irak topraklarında demokratik bir düzenin kurulduğunu- kurulmaya çalışıldığını iddia ediyor. Aynı şeyi Afganistan için de iddia ediyor. Tabi ki Orta Asya ve Ortadoğu için model ülke olarak sunulmaya çalışılan bu iki ülkenin fikir babası PKK önderliği değil. Bu model tezlerinin sahibi emperyalist işgalciler ve onların burjuva ideologlarıdır.

Sınıf savaşımını yadsıyan, demokrasi ve özgürlüğü emperyalist işgalcilerde arayan, ezen ve ezilenlerin geleceğini tek merkezde gören, diğer bir ifadeyle kurt ile kuzunun bir arada yan yana yaşamasını sağlama becerisini gösteren böylesi "sınıflar üstü" bir demokrasi, bir özgürlük anlayışı ezilen halkların kurtuluşunun teminatı değil, emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçilerinin-üşaklarının sömürüsü ve baskısı altında kölece yaşamaya devam etmenin teminatıdır. Kürt hareketi önderliğinin Kürt sorununa ilişkin sunduğu tüm çözüm önerilerinin temelinde bu sınıf işbirliği özü yatıyor. "Barış içinde bir arada yaşayalım", "Bir-birimizin haklarını saygılı olalım", "iki tarafın da demokratik yanlarını birleştirelim" söylemleri soyut söylemlerdir. Marksist-Leninist-Maoist devlet çözümlemesinde bu anti-bilimsel düşüncü tarzına yer yoktur. Sınıf savaşımında her zaman bu soyut söylemlerin propagandasını burjuvazi yapmıştır. En gelişmiş burjuva demokrasilerinde dahi bu söylemlerin çoğu kağıt üzerinde kalmıştır.

Böylesi temel sorunlarda anti bilimsel bir düşüncü tarzına sahip olan bir hareketin önderliğinin sunacağı "çözüm" önerileri de çözümsüzlüğe, yurtsever Kürt kitlesinin ulusal devrimci enerjisinin sistem içine akıtılmasına, orada da eriyip yok olmasına götürmekten kendini kurtaramaz. Tarihin değişim motoru olan sınıf mücadelesi tezini yadsımak; başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin geleceğini emperyalist burjuvazinin insafına terk etmektir. Tüm ezilenlerin önüne burjuva egemenlik sisteminin aşırı anti-demokratik uygulamalarına karşı tavır alma, onları düzeltmek için çaba sarf etmeleri görevini koymaktır. Yani köklü bir değişim yerine onun bir parçası olarak hareket ederek, bazı bozuk noktalarını tamir etmeye çalışmaktır. Bu, ufkunu burjuva-feodal egemenlik sisteminin içine hapsolmüş burjuva-milliyetçi bir düşüncü tarzıdır. Kürt sorununun çözümünü isteyen her devrimci, her ezilen ulus yurtseveri öncelikle bu düşüncü tarzına, bu bakış açısına itiraz etmek zorundadır. Bunun başka da bir alternatifi yoktur. Altı yıllık bir pratik, İmralı'da sistemleştirilen bu politikanın ulusal devrimci bir çizgi ile yaratılan değerlerin birer birer yok edilmesinden başka bir anlam ifade etmediğini açığa çıkardı-çıkarmaya da devam ediyor.

Sınıfsal Bakış

**“DAVAMIZ HAKLIDIR.
DÜŞMAN YOK EDİLECEK,
ZAFER BİZİM OLACAKTIR.”**

(Molotov)

MKP'nin 17 önder kadro ve savaşçısının büyük bir katliam sonucu şehit düşmesi; halk savaşı mücadelemiz açısından önemli bir dönemeci ifade etmektedir. Önder, direnişçi, savaşçı kimlikleriyle Türkiye devrimci hareketinde haklı olarak saygın bir yer edinmiş, MKP'nin bu değerli kadrolarına yönelik toplu imha hareketi, onların şahsında bir bütün olarak demokratik halk devrimi mücadelesine indirilmiş ağır bir darbedir.

Karşı-devrimin bu saldırısı, içinde bulunduğumuz dönem açısından son derece kritik bir noktayı işaret etmektedir. Toplu katliam; teslimiyetin, pasifizmin ve reformizmin körüklendiği bir aşamada, emperyalizme ve faşizme karşı silahlı mücadeleyi şiar edenlere yönelik gerçekleştirilmiştir. Komprador patron-ağa devleti için, katledilen devrimci kadroların özel hedef olarak seçilmiş oldukları, katliamın çatışmaya bile meydan vermeyecek biçimde, ağır bombardıman altında, ağır silahlar kullanılarak ve “uygun” bir zeminde/alandan yapılmasından bellidir.

Sınıf mücadelesinin keskinleşmesine paralel, halk saflarındaki reformizm-devrim saflaşmasında devrimcilerin kaydettiği ilerlemenin getirdiği moral üstünlüğün bir çok alanda kendini gösterdiği aşamada; iktisadi ve siyasi krizi derinleşen faşist diktatörlüğün çaplı bir saldırganlık geliştirdiği önceden yaptığımız bir belirlemeydi.

ABD ve AB emperyalistleri nezdinde “güven bunalımı” yaşayan, iç dengeleri sağlamakta eski kontrolünü yitiren, efendilerinin ekonomik alandaki yaptırımlarını yerine getirmek için atmak zorunda olduğu adımlarda sıkışan-zorlanan hakim sınıflar; yeni faşist yasalarla yüklenmekte, çeşitli yöntemleri ve güçleri de devreye sokarak geliştirdiği saldırganlık ve uygulamalarla da faşist terörü koyulaştırmaktadır.

Türkiye Kürdistanı'nda OHAL dönemini fiilen geri getirme yolunda önemli adımlar atılmış, gerillaya yönelik operasyon adı altında halka yönelik her türlü zulüm ve işkence yaygın bir biçimde devreye sokulmuştur. Hak ihlalleri bilançosu, bölge kuruluşlarının açıkladığı aylık raporlara da yansıtıldığı üzere, sürekli katlanarak artmaktadır. Van'daki son cenaze töreninde görüldüğü gibi “iş” halkın üzerine ateş açılmasına da vardırılmıştır. Newroz'un ardından gündeme sokulan “bayrak

provokasyonu” sürecini, ülke çapında bir dizi üniversitede devrimci, ilerici, yurtsever, demokrat öğrencilere yönelik seri biçimde gerçekleştirilen faşist saldırılar izlemiştir.

Bu süreç aynı zamanda AB rüyasının/yalanının/masalının halk nezdindeki inandırıcılığının dibe vurduğu bir dönemdir. AB'nin Fransa ve Hollanda referandumlarıyla Anayasa'sına “Hayır” darbesi olarak kendi içinde kriz yaşadığı, TC'nin üyeliğinin imkansızlığı veya en iyimser yorumla “özel statü” (naylon üyelik) meselesinin yeniden açıktan telaffuz edildiği koşullarda, AKP sözcülerinden de ister istemez “umutsuz” açıklamaların gelmesi bu sonucu doğurmuştur. Bütün bunlara karşın, egemenlerin bu masalın devam ettirilmesi yolunda var güçleriyle gayret göstereceği muhakkaktır.

Yine bu devir, ABD uşaklığının en pespaye biçimde sergilendiği dönemlerden birisi olarak belleklere kazınmaktadır. Bir gün aynaya bakmadığı için olacak, ne kadar rezil bir uşak olduğunu unutarak ABD'ye serzenişte bulunma gafletinde bulunan, İsrail'e “eleştiri” yöneltme densizliğine girişen Tayyip, türlü yaltaklanmalar sonucu önce İsrail turnikesine sokularak Beyaz Saray'a yollanmış, kulağı çekilip GOP elçiliği ile “ödüllendirilerek” geriye gönderilmiş, ilk demeci Suriye'yi ABD ağzıyla uyarmak olmuştur.

AKP ve koltuk değneği CHP'nin oluşturduğu parlamentonun bugün için şekillendireceği başka bir hükümet seçeneği olmadığı gibi, “erken seçim” durumunda halka “güven” verecek pozisyonda pazarlanmaya namzet bir hakim sınıf partisi de bulunmamaktadır. Bush ve şürekasının bu seçeneksizlik ortamında Tayyip'e katlanmakta ne kadar zorlandıkları yüzlerinden okunmaktadır. Ancak, emperyalistlerin hızla alternatif yaratma hazırlıklarına girişmekte oldukları da bilinen bir durumdur. “İlimli İslam”, “model ülke” teranelerinin geçtiğimiz haftalarda ülkemizi şereflendiren Soros, hem de Rice tarafından yinelenmesi, bu durumu değiştirmemektedir. Oysa ABD kendi derdinde bile mesafe alacak durumda değildir. Irak'ta direnişçilerin eylemleri işgal süreci boyunca en ileri aşamalara ulaşmaktadır. Çıkmaz/bataklık, ABD'li yetkilileri direnişçilerle gizli görüşmeler ve pazarlıklara itmiş bulunmaktadır.

ABD emperyalizminin eli kanlı şeflerinden Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Irak'daki direniş karşısında kıvranişın sonucu, 27 Haziran günü bütün dünya haber ajanslarına geçen beyanında, “Irak'ta Mao ya da Ho Shi Minh yok, bu yüzden kaybedecekler.” diye buyurdu. Irak halkı, Mao ya da Maoist önderlik olmasa da yenilmeyecek ve işgalcileri kovacak, buna “kim-senin” şüphesi yok ama, emperyalistlerin Maoistler karşısında yenilgiye mutlak gözle bakmaları bakımından bu beyan ilginç kabul edilmelidir. Irak direnişinde Mao, Ho Shi Minh ya da Maoist/Komünist önderliğin olmayışının farkı ise şüphesiz çok büyüktür. Böylesi bir durumda, tarihteki örneklerinde yaşandığı üzere, direnişin sürecinden, gelişim aşamalarına, kalıcı sonuçlar elde etmesinden, kurulacak iktidara/düzene kadar her şey farklı gelişecek ve gerçekleşmiş olacaktır.

“Kürt sorunu” ile ilgili ABD'nin doğrudan müdahalesi sonucu Irak Kürdistanı'nı da içine alacak biçimde oluşturulan statükoyu bozma konusunda AB'nin pasif bir konuma sürüklenmesi, faşist Türk devletinin geleneksel tavrında ısrarını kolaylaştırmış, içeride ve bölgede dengeleri korumak, PKK'nin İmralı sonrası kesin bir biçimde sokulduğu mecrada daha da kolay hale gelmiştir. Bu durumda, demokratik çerçevede bile eksik ve geri taleplerle, icazetli bir politik hat tutturarak PKK'nin “çözüm gücü” olmaktan çıktığını savladığı silahlı mücadeleye “savunma” esaslı da olsa başvurusu, tipik biçimde “silahlı reformizm”e karşılık gelmektedir. Diğer yandan DTH adıyla yeni bir örgütlenmeye yönlendirilen ulusal hareketin legal kadroları, silahlı mücadelenin tasfiyesi yönünde yeni ilmekler atmaktadır.

“150 aydın ve sanatçı” ortak imzasıyla 15 Haziran'da “Türkiyeli”lerce yapılan ve temel talebi; “PKK'nin silahlı eylemlere hemen ve önkoşulsuz olarak son vermesi” olan tek taraflı çağrının, kendine “Kürt aydınları” ismini veren 264 imzalı benzer içerikte bir çağrı (22.06.05) ile katılım bulmasının ötesinde, DTH ve DEHAP'tan aldığı destek, PKK'den gördüğü üstü kapalı onay (M. Karayılan'ın açıklamaları, 23.06.05) ve diğer reformist çevrelerin önemli bölümünden aldığı takdir, reformizmin silahlı/devrimci mücadele karşısında şaha kalkması olarak okunmalıdır.

Bütün bunlara ve faşist diktatörlüğün Ovacık-Mercan katliamına zamanlama açısından hiç kuşkusuz en iyi ilk yanıt, MKP kadro ve savaşçılarının, etkili bir kitlesellikle, binlerin öfkesi ve coşkulu andıyla toprağa verilmesi olmuştur. Devamında, ülkenin dört bir yanında ve yurtdışında dört bir köşede gerçekleştirilen yüzlerce eylem ve gösteride binlerce kişiyi buluşturan plat-

formlarda sergilenen devrimci dayanışma, son sürecin zirvesi olarak değerlendirilmelidir. Bunu hiç kuşkusuz öncelikle şehitlerimizin ölümüne bu korkusuz yürüyüşlerine borçlu olduğumuzu unutmamamız gerekiyor.

Unutulmaması ve öne çıkarılması gereken hususların başında, tam da bu ve benzer süreçlerde; sınıf mücadelesinde direnişçi, savaşçı, önder kadrolara yakıcı bir ihtiyacın olduğudur. Kavgayı ileriye taşımanın büyük bedeller gerektiği durumda, öne atılmak, katarın başını çekmek, dalga kıran görevini üstlenmek, ancak belli nitelikleri kuşanan devrimcilerin harcı olmaktadır. Türkiye devrimci hareketi, 1970'li yıllardan bugüne bu gerçekliğe önemli tarihsel dönemeçlerde hep tanıklık etmiş bulunuyor.

MKP'nin şehit verdiğimiz 17 önder kadro ve savaşçısı da bu atılımın önemli bir parçası olarak silahlı mücadelede yerini alan, ölümüne üzerine hesapsız ve korkusuzca yürüyen devrimcilerdi. Yaşamlarını demokratik halk devrimi mücadelesine adamanın bedelini en üst biçimde öderlerken bize, tıpkı diğer şehit düşen devrimciler gibi, çok değerli birer miras bıraktılar. Bu mirası zenginleştirerek bizden sonrakilere devretmek ve komünizme kadar taşınmasını sağlamakla yükümlüüz.

Her şeyden önce, yaşamın ölüm karşısında ancak mücadele ile bir değer kazandığını anlamak gerektiğini bir kez daha öğretiler. Bugün, tam da bugün, devrimci mücadele bayrağının yükseklere kaldırılması gerektiğini, silahlı mücadele hattında ısrarın yegane kurtuluş yolu olduğunu kanıtladılar. Düşman, bize bu çaplı bir yönelişle sadece korkusunun boyutlarını sergilemiştir. Onların korkusunu büyütme ve saltanatlarına son vermek üzere; 17'lerin tohum olarak düşükleri topraktan filiz olarak boy vermeleri için, kavgalarını kesintisiz bir biçimde sürdürmek gerekiyor.

Ama bilmiyorlar ki senelerden beri kanları toprağın öz suyuna karışan birbiri ardına düşen özgürlüğün direşken tohumları kök salacak, yeşerecek bu toprakta! Önce taze fidan olacak yaşken eğilen misali sonra ağaç, ağaçlar orman öyle bir orman ki ne kesmekle biten/ne yakmakla tükenen Kardeşlik ve sevda türküleri dört bir yana yayılan/sık ve geçit vermez bir orman..

**İlyas Has
Şubat 1983, Buca**

DİSK'ten 15-16 Haziran yürüyüşü

DİSK 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 35. yıldönümünde "Sendikal Hak ve Özgürlükler" için İzmir'den İstanbul'a bir yürüyüş düzenledi. Sembolik yürüyüşe Baysan Radyatörleri, Coca Cola Fabrikası, Ümraniye Taşdelen Belediyesi ile Kocaeli Saraybahçe Belediyesi'nde işten atılan işçiler de katılırken, DİSK'lilere, Genel-İş, Eğitim-Sen, Lastik-İş, Birleşik Metal-İş, BDSP, ESP, SDP, EMEP, TKP ve Halkevleri de destek verdi. "15-16 Haziran 35. yıl yürüyüşü sürüyor", "Hak ve sendikal özgürlükler için yürüyoruz", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla Kemeraltı Girişi'nde eylemlerine başladılar. Kurumlar adına yapılan açıklamada 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi günlerinden bahsedilirken günümüzde işçi sınıfının yeni ve daha büyük 15-16 Haziranlarla yarılabilir koşullarla karşı karşıya olduğu belirtildi. Ve son olarak da "Sömürücü egemen sınıflar bizleri yeni 15-16 Haziranlara davet eden koşulları hazırlamışlardır. Bizler de işçi sınıfının temsilcileri olarak bu davete uyacak ve onlara çok daha büyük 15-16 Haziranlar yaratabileceğimizi göstereceğiz. Tarihimizden aldığımız güçle geleceğe yürüyoruz" denildi. Kitle "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla eylemi sonlandırdı. (İzmir)

(Kartal)

DİSK; "15-16 Haziran yol gösterdi, direneceğiz!"

DİSK, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümü dolayısı ile grevde bulunan Gımas işçilerini ziyaret etti ve bir basın açıklaması düzenledi.

"15-16 Haziran yol gösterdi; direneceğiz"

ması düzenledi.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü önünde toplanan işçiler, "Şanlı 15-16 Haziran direnişimizi Hilton ve Gımas grevlerinde yaşıyoruz" "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz, yaşasın Hilton, Gımas direnişimiz" pankartlarını açarak GİMAS Demir Çelik Fabrikası önüne kadar yürüdüler.

"Yaşasın Gımas-Hilton direnişimiz",

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız" sloganları ile yürüyen işçiler, burada bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklaması öncesinde Birleşik Metal-İş Sendikası Başkanı Ali Çeltik bir konuşma yaptı. Sermayenin ayırt etmeden tüm işçileri ezdiğini ifade eden Çeltik, "TEKEL, SEKA, TÜPRAŞ, SEYDİŞEHİR teker teker özelleştirme saldırılarıyla karşılaştılar. Ama hala buralarda süren direnişler bizlere yürüyeceğimiz yolu gösteriyor. 15-16 Haziran yol gösterdi bugün de o yolda yürüyoruz ve yürüyeceğiz" dedi.

Çeltik'in ardından DİSK Ege Bölge Başkanı Azad Fazla bir basın açıklaması yaptı. Fazla, "Türkiye işçi sınıfının DİSK üyelerinin hak ve özgürlüklerini korumadaki kararlılığının bir ürünü olan 15-16 Haziran büyük işçi direnişi; hakların ve özgürlüklerin mücadele etmeden kazanılmayacağı göstermiştir" diyen Fazla, kendisini yıkmaya çalışanların planlarını darmadağın ettiğini vurguladı.

Eylem, "Yaşasın Gımas-Hilton direnişimiz", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "IMF defol bu memleket bizim" sloganlarının atılması ile sona erdi.

Açıklamaya, DİSK Emekli-Sen şubeleri, Genç Emekçiler Birliği ve Kaldıraç katılarak destek verdi. (İzmir)

15-16 Haziran ile ilgili Emek Forumu yapıldı

Türkiye işçi hareketinin şanlı direnişi 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ve o günden bugüne gelen işçi hareketleri ve Türkiye'deki sendikal anlayışın tartışıldığı iki oturumlu bir forum yapıldı.

Mersin Demokrasi Platformu'nun düzenlediği Forum, 18 Haziran Cumartesi günü Petrol-İş Mersin Şubesi'nde gerçekleştirildi. Saat 13:00'de başlayan Forum'da ilk olarak demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için

di. Sinevizyon gösteriminden sonra katılımcı kurumların yazılı tebliğleri sunuldu.

Partizan ve DDSB'nin de tebliğ sunduğu Forum'da tebliğ sunumlarından sonra, divan sözcüsünün sunduğu kapanış konuşmasının ardından Forum sona erdi. (Mersin)

Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 35. yılında İzmir'de çeşitli eylemler yapıldı. Bu eylemlerden biri de Partizan, Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket ve DHP tarafından yapıldı.

16 Haziran Perşembe günü saat 18:00'de "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz" yazılı pankart açan kurumlar "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla Kemeraltı Girişi'nde eylemlerine başladılar.

Kurumlar adına yapılan açıklamada 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi günlerinden bahsedilirken günümüzde işçi sınıfının yeni ve daha büyük 15-16 Haziranlarla yarılabilir koşullarla karşı karşıya olduğu belirtildi.

Ve son olarak da "Sömürücü egemen sınıflar bizleri yeni 15-16 Haziranlara davet eden koşulları hazırlamışlardır. Bizler de işçi sınıfının temsilcileri olarak bu davete uyacak ve onlara çok daha büyük

15-16 Haziranlar yaratabileceğimizi göstereceğiz. Tarihimizden aldığımız güçle geleceğe yürüyoruz" denildi. Kitle "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla eylemi sonlandırdı. (İzmir)

Bursa'da panel

Bursa'da ise Partizan ve ESP tarafından düzenlenen panel DİSK Genel-İş Sendikası'nda yapıldı. Yapılan saygı duruşunun ardından söz alan panelistler dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri işçi sınıfı cephesinden yorumladılar. Soru-cevap bölümünün ardından panel sona erdi.

Emekçinin Gündemi

ÖZELLEŞTİRME SALDIRISI VE İŞÇİ SINIFININ TEPKİSİ

AKP hükümetinin bu yıl şaha kaldırdığı özelleştirme saldırısı, işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimler açısından en ciddi saldırı olma özelliğini koruyor. 2005 yılının "özelleştirmeler yılı" olacağını çok öncesinden ilan eden uşak AKP hükümeti, işinin kolay olmadığını bilerek, süreci buna göre örmeye başladı.

Sürecin önemli bir kesitini ifade eden SEKA'nın özelleştirilmesi döneminde yaşananlar hala hafızalarımızda. SEKA açısından yapılan değerlendirmelerde bu pratikten öğrenilmesi gereken noktalara vurgu yaparken, üzerinde durulan en önemli nokta, önümüzdeki dönem bu tarz hareketliliklerin yine yaşanacağı gerçeği idi. Örgütlü buldukları sendikaları zorlayan işçiler, sendika yönetimlerinin niteliğinin anlaşılması durumunu da, yine bu pratik süreç içinde gördüler ve yaşadılar.

Şimdi özelleştirme saldırısı çerçevesi içinde olan TELEKOM, TÜPRAŞ, Seydişehir, Erdemir ve Demiryollarının özelleştirilmesi için devlet gerekli olan adımları atmaya çalışırken, işçiler ve kamu emekçileri de bu

sürece karşı tepkilerini ifade etme ve özelleştirme karşıtı mücadeleyi örme hedefiyle hareket etmekte. Ülkenin bir çok ilinde yapılan eylemler ve etkinliklerle haykıran talepler, işçi sınıfının talepleri olarak algılanmalı ve böyle değerlendirilmelidir.

Yapılan eylemlerde dikkat çeken en önemli noktalardan biri özelleştirmenin sonuçlarından kaynaklı yaşanacak gelişmelerin (özellikle kitlesel işten çıkartmalar) dillendirilmesi iken, bir diğeri de AKP hükümetine yönelik tepkilerin ifade edilmesidir. Yapılan eylemlerde atılan "IMF uşağı hükümet istifa" vb. sloganlar bu tepkinin bir ifadesidir.

Fabrika içinde ya da önünde nöbet tutan işçilerin bu hareketliliği kuşkusuz üye oldukları sendikaların niteliğinden kaynaklanmaktadır. Zira SEKA ve Seydişehir bu açıdan da anlaşılması gereken önemli bir sonucu karşımıza çıkarmıştır. Sendika yönetiminin eylemi devrimcilerden yalıtma çabası, yaptıkları konuşmalarda işçileri özelleştirmeye karşı pazarlık noktasına çekme girişimleri ve bunun gibi bir dizi pratik "sendikalarına bağlı" işçiler tarafından bile yuhalanarak karşı-

lanmıştır. İşçilerin özelleştirme gibi oldukça kapsamlı olan saldırıya verdikleri tepkinin birinci ve en önemli nedenlerinden biri ekonomik nedenler ve kaygılardır. Büyük bir çoğunluğunun işsizlik gibi bir sonuçla karşı karşıya kalma gerçeği onları sokağa itmektedir.

Seydişehir'de yapılan eylemlerde ellerinde "Türk bayrakları" taşıyan işçiler bir yandan niteliklerini ortaya koyarken diğer yandan da bunun devletin saldırısına uğrama gerçeğini değiştirmediklerini göstermiş oluyorlar. Aileleri ile birlikte fabrika önünde direnen işçilere gazlı, coplu yapılan saldırı devletin bu konudaki tutumu oldukça açık ve nettir.

İşçilerin mevcut hükümete yönelik tepkilerinin gelişmesinde bu saldırılar önemli bir etken. Ancak diğer taraftan önemli olan diğer bir durumda işçilerin bu pratiklerle devleti daha yakından tanımaları gerçeğidir. Yani kitlelerin kendi pratiklerinden ve yaşadıklarından öğrenme olgusu tüm bu süreç boyunca yaşanan diğer bir gerçektir.

"Devletin sırtında kambur" propagandası ile satılığa çıkarıldığı KİT'lerin, gerçekte böyle olmadığı bilinen bir gerçektir. Bunu çalışan işçiler de çok iyi bildiklerinden, bu yalana inanmamaktadırlar. Direnişin haklılığına ve meşruluğuna olan inanç da buradan gelmektedir. Binlercesinin ekme ve gelecek kapısı olan bu işletmeler ve iş alanlarının ülke ekonomisinde taşıdıkları önemin yanı sıra rakamsal veriler bu kurumların "kambur" oldu-

ğu yalanını da ortaya çıkarmaktadır. Ankara'da Özelleştirme İdaresi'nin önünde eylem yapan işçilerin TELEKOM'u satın alacak olanların arabalarına saldırması biriken öfkenin yansımasıdır. Bu öfke devletin saldırılarına paralel olarak önümüzdeki dönem daha da artacak ve sokaktaki yansımasını daha fazla bulacaktır.

Bu gelişmelerin bizlere yüklediği görevler ise her geçen gün artmaktadır. İşçilerin yukarıda da ifade ettiğimiz gibi siyasal yönünden ziyade ekonomik yönün ağır bastığı ve bu zemine paralel gelişen tepkinin, bilinçli ve örgütlü bir zemine aktırılması ve bu perspektifle hareket edilmesi sağlanacak başarıların ve elde edilecek kazanımların da teminatıdır. Bu sürecin en iyi şekilde değerlendirilmesi gerekir. Sorunun hükümetle sınırlı olmadığı, sorunun bir devlet sorunu olduğu gelişen tepkinin içinde kavratılması gereken en temel noktalardan biridir. Tepkinin ekonomik zeminden siyasal zemine çekilmesi mücadele hattının bu doğrultuda örülmesi önemli bir noktadır.

Kitlelerin kendi pratiklerinden öğrendikleri sınırlı pratiğin geliştirilmesi ve örgütlü bir hale dönüştürülmesinin tek koşulu bizlerin müdahalesi ile olacaktır. Bu anlamda görev ve sorumluluklarımızın bilincinde geliştireceğimiz müdahalelerin önemini kavrayarak görevlerimize daha sıkı sarılmanın zamanıdır.

Terme Belediyesinin, Terme Çayının kolları olan **Bolas** ve **Yeşildere** üzerine Su Arıtma Tesisi kurmak istemesine karşı çıkan, Mescitli, Fındıklı, Şihli, Yavaşbey, Dikencik, Kalfalı, Aut, Köybucağı, Dibekli, Uzungazi köylüleri eylem yaptılar. Terme Belediyesinin içme ve kullanma su ihtiyacını karşılaması için yapılacak Su Arıtma Tesisi projesinin başlatılmış olduğunu öğrenen köylüler tarıma darbe vurulacağını belirterek 17 Haziran günü eylem yaptılar. Yaşlı, genç, çoluk-çocuk ellerinde pankartlarla Tekkiraz Meydanı'nda toplanarak Bolas Deresine yürüdüler. Bolas ve Yeşildere'den karşıladıkları içme suyu kuyusuyla ve çeltik üretiminde kullandıkları köylünün ortak malı olan suyun yaz aylarında kendilerine yetersiz geldiğini belirten köylüler, ihtiyaçları olan suları vermeyeceklerini söyleyerek derenin içinde eylemlerini sürdürdüler.

Terme ve Salıpazarı ilçelerine bağlı yaklaşık 13 köyün su ihtiyacını karşılayan **Bolas** ve **Yeşil Deresi**'nden köylüler içme suyu ve tarımsal üretimde kullandıkları suyu karşıyorlar. Çeltik, fındık ve mısır üretiminin yaygın olduğu köylerde, özellikle çeltik ekiminin ilk aşaması olan, tavalarda su biriktirilmesinde gerekli olan su ihtiyacını köylü bu derelerden karşılıyor. Su biriktirilerek çeltik ekimi için hazırlanan tavalarda, çeltik gelişmesini suyun içerisinde tamamlıyor. Terme İlçesindeki köylüler ile Bolas ve Yeşil Deresinin suyunu kullanan köylüler de dahil çeltik üretimiyle geçimini sağlamakta.

Yıllarca köylüler arasında ailelerin sönmesine, göç etmesine neden olan su kavgaları yaşanmış yörede. Terme Belediyesinin

Köylülerin su isyanı eyleme dönüştü

içme ve kullanma suyu için yapacağı su arıtma tesisinin Terme Çayı'na kurulmak istenmesi bugün yaşanan bir olay olmadığını açıklıyor köylüler. 10 yıl önce de belediye ile köylüler arasında su sorunu yaşanmış. Köylüler tesise karşı çıkmış ve kurulması engellenmiş, Terme İlçesi ve diğer köylerin içme suyu ve Tarımsal Sulama ihtiyacını karşılayacak Salıpazarı Barajı projesi yıllar önce DSİ 7. Bölge Müdürlüğü tarafından hazırlanmış. Baraj, etüd çalışması ve araştırmasının yapılmasına karşın hayata geçirilmemiş. Terme Belediyesi, ilçenin içme suyunu karşılamak için Terme Çayı'nın kolları Bolas ve Yeşil Deresi'ne kadar Arıtma Tesisi kurmak isteyince, halkın ihtiyacını karşılayacak barajın kurulması yerine, köylerinin ihtiyacını karşılayacak suyun Terme'ye götürülmesine ve mağdur bırakılmalarına karşı çıkıyorlar. Devletin ve siyasilerin çıkarlarını gözeterek yaptığı çalışmaların kendilerini mağdur etmesine tepki duyan köylüler, ayaklanarak tepkilerini dile getiriyorlar. Köylüler ihtiyaçları olan suya sahip çıkarak eylemler yapıyor, haklarını arıyorlar. 17 Haziran günü düzenledikleri mitingden sonraki günlerde 23 Haziran'da Mescitli ve Şuhlu köyünün ortak kullandıkları meydana kahvede söyleşi yaparak, sorunlarını dinledik, talep ve isteklerinin neler olduğunu öğrendik. Eylemi değerlendirerek, bundan sonraki süreçte neler yapacaklarını gazetemize anlattı köylüler.

Terme ve Salıpazarı ilçelerine bağlı 9 köyün muhtarları köylülerle konuşarak seslerini nasıl duyuracaklarını tartışmışlar. Bolas deresinde eylem yapma kararı çıkmış ortaya. Ortak açıklamalarının olduğu metin hazırlanarak 9 köyün muhtarı imza atmışlar. Eylem günü bu metni Mescitli köyü muhtarı Celal Yıldırım açıkladı. Yıldırım'ın, yaşadıkları su sorununu ve eylem kararının nasıl ortaya çıktığı ile ilgili görüşlerini aldık.

İK: Ne gibi sorunlarla karşı karşıyasınız bize açar mısınız?

Mescitli Köyü Muhtarı Celal Yıldırım: Ben 7 yıldır köyün muhtarıyım. Biz Terme Belediye Başkanı projeye başladığı zaman kendisine gereken tepkimizi gösterdik. Önceden de bu proje vardı. Proje çalış-

ması dahi yapamıyorlardı burada onlar. Siz projeyi yapmayın biz buradan su vermeyiz, biz verdiğimiz zaman 8-10 pare köyün buradan göç etmesi lazım, bu mümkün değil dedim. Soruna köklü çözüm üretelim. Salıpazarı'nda o zamanlarda da baraj projesi devam ediyordu. Salıpazarı barajı da bu köyler için içme suyu ve tarımsal sulama amaçlı olarak yapılacak bir barajdı. DSİ tarafından Samsun'da bunları takip ediyoruz, Salıpazarı Belediye Başkanı da DSİ ile görüştü, projenin tamamlandığını, zemin etüdünün yapılmadığını, arazi parasının ödenmediğini, zemin etüdüne karşı çıkıldığını söylüyorlar. Aslında çözülecek bir sorun, vatandaşın parası ödensin bu baraj ihale edilsin. 11 trilyon gibi parayı küçüklere yatırıp da bir tarafı susuz bırakıp, bir tarafı suya kavuşturmanın hukuki dayanağı yoktur. Biz her iki başkana da söylüyoruz. Zaten Salıpazarı Belediye Başkanı da kendi deresini vermiyor, biz de vermiyoruz. Salıpazarı barajında çalışma yapalım biz de destek verelim, olanlara biz seyirci değiliz. Ama köklü çözümü üretelim bütün köylerimiz kurtulsun, paraları küçük derelere harcayıp da çarçur etmenin bir anlamı yok.

İK: Salıpazarı'ndaki barajın yapılmasının nedeni nedir sizce?

Celal Yıldırım: Orada büyük yatırım olduğu için siyasiler o tarafa yönelmiyorlar. Küçük çıkar hesapları yapıyorlar. Küçük derelerin sularını toplayıp basit çözüm üretmek istiyorlar. Biz bu işin olmayacağını başından söyledik. Bugün yine olmayacak, Mescitli köyünden Bolas deresi geçiyor. Salıpazarı'nda da Yeşil Deresi var. 3 kolu var zaten Terme Çayı'nın. Kollarının birini Emir Yusuf köyler grubu suyunu yine Terme'nin köyleri olan 36 köye verildi. O dere bitince farkettiler. Geçmiş dönemlerdeki kuraklarda biz sıkıntı çektik. Köylüler tarlalarını sulamak için kavga aşamasına geliyorlar. Hatta bu konuda sönmüş aileler bile var. Dibekli'de mesela bu tip kavga olaylarıyla sulama yüzünden çıkan kavgalarla ortadan kalkmış, göç etmiş aileler de var. Aynı bu durumlar su projesi hayata geçtiği zaman tekrar gündeme gelir. Asıl sorunun çözümünü barajda üretelim.

(Samsun)

Devam edecek

Ceyhan'da köylü buğday taban fiyatlarını protesto etti

Adana'nın Ceyhan ilçesindeki buğday üreticileri düşük taban fiyatlarını, 2.5 ton buğdayı Ceyhan ırmağına dökerek protesto etti.

Ceyhan'da bir grup köylü taban fiyatlarının düşük açıklanması ile köylerden oluşturdukları konvoylarla tarihi Demli köprüsü üstüne gelerek protesto eylemi gerçekleştirdi.

15 Haziran Çarşamba günü bir araya gelen yaklaşık 50 kadar köylü önce hükümeti alkışlarla protesto etti. Ceyhan Ziraat Odası'nın destek verdiği eylem sırasında polis köylülere müdahale etmek istedi ancak köylülerin sert tepkilerinden dolayı polis eylemi engelleyemedi. Burada konuşma yapan Ceyhan Ziraat Odası Başkanı **Yavuz Tezcan**, geçen yıl 350 bin liradan sattıkları buğdayı bu yıl 250 bin liranın altında bile satamadıklarını belirtti.

Ayrıca getirilen kota nedeni ile TMO'nun 30 tondan fazla ürün almadığını ve aldığından da parasını ödeyemediğini belirten Tezcan, "Üretici ne yapsın borcu var, geçim derdi var. Silosu olsa saklayacak ekonomik gücü yok. Ne yapacak? Ya yine zararına tüccara verecek ya da böyle nehre döküp kurda kuşa yem edecekler" dedi. Hükümeti alkışlayarak ve "AKP fiyatını al başına çal", "AKP çiftçiye hesap verecek" sloganlarını attılar. Köylüler "Bize yaramadı bari balıklara yarasın" diyerek 2,5 ton buğdayı elleri ile Ceyhan ırmağına döktü. Köylüler daha sonra konvoylarla Osmaniye'de düzenlenen mitinge katılmak için yola çıktı.

(Mersin)

İnay köylüleri direnişte

İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar Havran/Küçükdere Elele Hareketi, Uşak İnan köylülerinin verdiği mücadeleyi desteklediklerini açıkladı.

Uşak'ın Eşme-Ulubey İlçeleri-Kışladağ yöresinde Kanadalı şirket **ELDO-RADO-TÜPRAG** şirketinin yığın liçi yöntemi ile altın işletmeciliği yapmak için on binlerce ağaç kesmesinin ardından, tüm arazi tıraşlanmıştı. Maden işletmeciliği için gerekli tesislerin kurulduğu bölgede 1 km2 alanı kaplayan 400 metre derinliğinde bir krater çukurunun oluşmasıyla yüzeyde büyük kısmı siyanürle kirletilmiş, sülfürlü ağır metal içeren 100 milyon metreküp atık depolama alanları oluşacak.

Yeraltı ve yerüstü kaynakları kirletilecek olan yöntem, Gediz Nehri'ne taşınması halinde ise tüm Ege'ye yayılması riskini taşıyor. Uygulanacak bu yöntemle sağlıklarının risk altında olduğunu belirten İnan ve çevre köylüleri de direniş başlattılar.

Konuya ilişkin olarak açıklama yapan İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar Havran /Küçükdere Elele Hareketi Sekreteryası Dönem Sözcüsü Kimya Mühendisleri Odası Ege Bölge Şubesi'nden **Ertuğrul Barka**, İnay Köyü'ndeki olaya ilişkin olarak yazılı açıklama yaptı.

Uşak-Eşme-Kışladağ mevkiinde siyanür liçi yöntemiyle altın işletmeciliği yapacak olan Tüprag şirketinin, madende

kullanacağı suyu özel arazilerden geçiremeyince, kamu arazilerine-köy meralarına tecavüz ederek kazmaya başladığını belirten Barka, şirketin girişimlerine karşı köylülerin de yürütmeyi durdurma davası açtığını bildirdi.

Şirketin davaların sonucunu beklemeden çalışmalarına devam ettiğine dikkat çeken Barka, "Sıra İnay köyüne ait mera ve orman arazilerinin kazılmasına geldi. Bunun üzerine İnaylı kadın, erkek ve çocuklar kendilerini kazı yapan bagajların önüne attılar. Dört gündür kamu arazilerine sahip çıkan İnay halkı, siyanürücü şirketin suyunun kendi köylerinden geçirilmesini istemiyorlar" dedi.

Avukatların da verilen iznin hukuki olmadığını belirttiğini hatırlatan Barka, kazının devam ettiği yerde yüzlerce köylünün her gün bir araya gelerek kazıyı

engellemeye çalıştığını ifade etti ve Elele Hareketi olarak İnay ve çevre köylerin hukuk ve sağlıklı çevrede yaşama hakkını desteklediklerini belirtti.

(H. Merkezi)

Fındık pazara 5 YTL'nin üzerinde çıkacak!

Dünya pazarının %75'ini karşılayan köylümüzün yetiştirdiği fındığa göz diken emperyalistler, fındığın sökülmesini dayatmış, alım fiyatını da kendi borsasına uygun serbest pazar oluşturarak ayarlamıştır.

Fındıkta hasat zamanının yaklaşması nedeniyle FİSKOBİRLİK Yönetim Kurulu Başkanı **Salih Erdem** tarafından yapılan açıklamada taban fiyatının 5 YTL'nin üzerinde olabileceği belirtildi. Önceki fındık sezonunda yaşanan doğal afetin etkisi rekoltenin düşük olmasına neden olmuştu. Bu durum, orta sınıf köylü için sıkıntıları beraberinde getirmişti. Geçen yıl fındıkta taban fiyatı 5 milyon 200 bin liraydı, ancak köylüde satılacak fındık çok az olunca, fiyatın yüksekte açılması köylünün zararını karşılamada yetersiz kalmıştı. Bu yıl fındıkta hiç bir

mağduriyetin yaşanmaması ve rekoltenin Karadeniz'de 550 bin ton bekleniyor olması köylünün yüzünü güldürüyor. Ancak taban fiyatının 5 YTL'nin üzerinde olacağını açıklayan FİSKOBİRLİK'le, serbest pazarda tüccarın borsada açıkladığı fiyat paralel gitmiyor. Geçen yıllarda pazar fiyatının sürekli düştüğü yaşanan bir gerçeklikti. Emperyalist politikaların uygulayıcısı IMF'nin dayattığı pazar şartları altında tüccarın insafsızlığına terk edilen köylünün ekonomik sıkıntıları 2000 yılından bugüne daha da artmıştır. "Milletin efendisi köylü" adına kurulmuş kooperatifler (FİSKOBİRLİK gibi) devletin bürokratik cenderesinden kurtulamadığı gibi siyasal çıkarlar için kullanılmış, köylüyle bütünleşmesine engel olunmuş, IMF'nin dayatmasıyla "kooperatiflerin özerkleşmesi"

adı altında özelleştirilmiştir. Kooperatifler tarımı destekleyen, alım garantisi serbestleştirilmiş, köylünün mağduriyetini giderecek politikalar belirlemekten, uygulamaktan uzaklaştırılmıştır. Türkiye'de 80 yıldır işleyen faşist düzen bugün IMF ve DB'nin de uyguladığı politikalarla köylüleri efendilerin kölesi durumuna getirilmiştir.

Dünya pazarının %75'ini karşılayan köylümüzün yetiştirdiği fındığa göz diken emperyalistler, fındığın sökülmesini dayatmış, alım fiyatını da kendi borsasına uygun serbest pazar oluşturarak ayarlamıştır. 2002 yılında fındık taban fiyatını 2.5 milyondan açıklayan FİSKOBİRLİK'le aynı dönemde tüccarda fındığın fiyatı 1.650'lere kadar düşürülmüştür. Köylü bu duruma isyan etmiş, Ordu'da iki mitinge katılmış, kampanyalar düzenleyerek tüccara fındığı satmamakta direnmişti. En son geçen yıl yaşanan doğal afet sonucu hasat yapamayan köylünün fındığına 5 milyon 200 bin lira değer verilse

de fındık dalında yandığı için zarar etmiştir. Dünya pazarının büyük kısmını karşılayan Karadeniz köylüsü bu seneki ürününden memnun. Türkiye'de ve Avrupa'daki fındık stokları ise geçen yıldan kaynaklı tükenmiş durumda. O nedenle tüccarın bu yılki mahsulünden beklentileri artıyor. Bir yıldır tüccardan ve bankadan borç alan köylü hasat sonrasında borcunu kapatmak zorunda. Karadeniz'de özellikle Samsun'da fındık yetiştiren köylülerin büyük kısmı fındığını tüccara satıyor, geri kalanını kooperatiftan kaydı düşmesin diye FİSKOBİRLİK'e satıyor.

O nedenle serbest pazarda tüccarın etkinliği sonucu FİSKOBİRLİK, fındık alımlarında taban fiyatı açıklasa da, serbest pazardaki fiyat değişimlerine müdahale edemiyor. Bu da köylünün ürününü maliyetinin de altında satmasına neden oluyor. Köylüden maliyetinin altında aldığı fındığı fabrikasında işleyen tüccar, iç tüketime ve Avrupa'ya dolara endeksleyerek satış yapıyor. (Samsun)

Buğday fiyatı köylüyü çileden çıkardı

Uzun bir dönemdir gündemde olan buğday taban fiyatının düşük tutulması köylüleri çileden çıkardı. Bu nedenle köylülerin zor durumda kaldığını belirterek pamuk ve buğdayda kriz uyarısı yapan TZD Genel Başkanı İbrahim Yetkin, TMO'nun köylü için koyduğu 30 ton kotasının kaldırılmasını istedi. "Hasat bitti ama TMO ortada yok" diyen Yetkin, piyasada yaşanan boşluğun ekmek fiyatlarını yükselteceğine dikkat çekti.

Fazla yağışların üretimde verimi ve kaliteyi düşürdüğünü belirten Yetkin,

üretilen ürünün dünyanın hiçbir yerinde bir önceki yılın altında satılmadığını söyledi. Türkiye'de ise bunun tam tersinin yaşandığına dikkat çeken Yetkin, "Geçen yıl üretici tarafından kilosu 400 bin lira olarak satılan buğdaya bu yıl TMO'nun belirlediği fiyat 350-360 milyon. Hasat bitti ama TMO ortada yok. Üretici bir litre mazot için 8 kilo buğday satıyor. Ya da bir kilo ilaç için 2 kg buğday satmak zorunda kalıyor" dedi.

Ekmek fiyatlarının artışından köylülerin suçlanamayacağını üreticinin de

emeğinin karşılığını alamadığını ifade eden Yetkin, "Buğdaya konulan 30 ton kotası kaldırılmalıdır. TMO bir fiyat açıklayıp tribünde oturuyor. Sen seyircisin kardeşim. Hakem olmamalı. TMO fiyatları açıklayınca üretici için fiyatlar düştü. İş yapmayıp iş yapar gibi görünüyor" dedi.

Köylüler eylem yapıyor!

Ülkemizde en örgütsüz kesimlerden olan köylüler IMF politikaları sonucu yaşadıkları yıkımı kimi zaman düzenlenen eylemler ile ortaya koyarken kimi zaman-

da bireysel eylemler yapıyor. Son olarak Diyarbakırlı bir köylü olan **Mezer Ballı**, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO) almadığı buğdayı yola dökerek, buğdayda kota uygulamasını protesto etti.

50 dönümlük arazisinden elde ettiği 17 ton buğdayını kamyonla yükletip TMO'ya getiren Ballı, 16 ton 500 kilogram buğdayını satabildiğini belirtti. 500 kilogram buğdayı kamyonu bırakarak görevlilere, "Neden bunu da almadınız" diye soran Ballı, kamyon içindeki buğdayı ofisin önündeki yola döktü. "Tarım Bakanı nerede? Çiftçinin halini gören yok mu?" diyen Ballı, AKP hükümetinin köylüye önem vermediğini dile getirdi.

(H. Merkezi)

Tüm Köy-Sen Sinan köylülerini ziyaret etti

Tüm Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur**, ağaya karşı direnişleri ile bilinen Diyarbakır'ın Bismil İlçesi'ne bağlı Sinan köylülerini kaldıkları çadırlarda ziyaret etti. Konur, çözümün tüm ülkede il il örgütlenerek, tüm köylülerin yaşadıkları sorunlara karşı ortak mücadeleden geçtiğini belirterek, Tüm Köy-Sen'in bu sistemin haksızlığına uğrayan tüm köylülerin sendikası olduğunu söyledi.

Tüm ülkedeki köylülerin Sinan köylülerinin mücadelesine ortak olması gerektiğini vurgulayan Konur, bu toprakların asıl sahiplerinin yok sayıldığına işaret ederek, kölelik sisteminin yüzyıllardır yeryüzünden kalkmasına karşı bölgede hala devam ettiğini söyledi.

Sinan köylülerin direne direne topraklarını ağanın elinden alacağını ifade eden Konur, "Ya toprakları ağaya tes-

lim ederek sürüngen gibi yaşamayı tercih edeceğiz ya da onurluca sonuna kadar direnerek yaşamayı tercih edeceğiz" dedi.

Sinanlıların mücadelesinin tüm Türkiye'ye örnek olduğunu kaydeden Konur, "Ağalık sistemi çökecekse bunun kıvılcımının ateşini siz yakmış olacaksınız" dedi.

Sinan köylülerinin mücadelelerindeki başarılarının, kararlılıklarının tarihe geçeceğini dile getiren Konur, şunları söyledi:

"Haksızlığa uğrayan tüm köylüler üyemizdir. Haklı mücadelelerinde Sinan köylülerinin yanındayız."

Ziyaret sırasında konuşan köylülerden **Mahmut Yeşil**, köyün girişine pankart astıkları için haklarında dava açıldı-

ğını söyleyerek, ne olursa olsun haklı mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini vurguladı. Panzerlerle ve askerlerle köylülerinin kuşatıldığını belirten Yeşil, karakolun ve kaymakamın da ağanın yanında olduğunu belirtti.

Köylülerden Hasan Paça ise, ziyaretten güç alarak mutlu olduklarını belirterek, şunları dile getirdi:

"Yalnız olmadığımızı gördük. Bu derde ortak olduğunu, içimizden biri olduğunu anladık. Başta bu meselede bilinçli değildik. Yüksek tahsilimiz de yoktu. 180 haneli köyde, 2 bin nüfusta 2-3 lise mezunu var. Bir tane iki yıllık. Bunu söylerken dahi utanıyorum. Bilinçli olsaydık bunları yaşar mıydık? Ne pahasına olursa olsun topraklarımızı kimseye vermeyeceğiz" dedi.

(H. Merkezi)

Yıkım planları cilalanarak yeniden yaşama geçirilmek isteniyor

ABD emperyalizminin sadık uşağı Türk hakim sınıflarının temsilcisi AKP hükümeti "halkçı politikalarını" yaşama geçirmeye devam ediyor. Son dönemlerde hız kazanan gecekondu yıkımları "kentsel dönüşüm" adı altında hız kazanıyor. Geçen sene başta Aydos, Alibeyköy, Sanyer, Küçük Armutlu, Gülsuyu, Gülen-su, Zeytinburnu olmak üzere emekçilerin yaşadıkları yerler iş makineleriyle, binlerce polisyle, panzeriyle yıkılmak istenmiş buna karşı mahallelerde yaşayan emekçi yoksul halk ve daima halkın yanında olan devrimcilerin meşru direnişiyile bu saldırılar ertelenmek zorunda kalmıştı.

Yıkım saldırısıyla karşı karşıya olan semtlerden biri de Gülsuyu ve Gülen-su mahalleleridir. Buralar Nazım İmar Planı adı altında yıkılmak istenirken mahalleliler devrimcilerin katılımıyla çeşitli eylemler yaparak ve hukuksal süreci başlatarak yıkımları engellemişlerdi. Yıkımda kararlı olanlar sürüsü ise boş durmamakta Yeni Nazım İmar Planı yaparak yıkımları gerçekleştirmek istemektedirler. Birinci plandan hiç farkı olmayan yeni planın içeriğini ve bu plana karşı nasıl hareket edileceğini kamuoyuna duyurmak ve DKÖ'leri, bazı siyasi partileri bilgilendirmek amacıyla 22 Haziran Çarşamba günü Gülen-su Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nde saat 19:00'da bir toplantı yapıldı. Toplantıya devrimci çevreler ile bazı siyasi partilerin temsilcileri de katılırken yapılan konuş-

malarda plana karşı nasıl hareket edilmesi gerektiği ve çözüm yolları üzerinde duruldu.

Toplantıda ilk sözü alan Erdoğan Yıldız "mahallemizin gelecekteki 30-40 yılını etkileyecek bir sorunla mücadele ediyoruz. 21 Haziran'da Haydarpaşa'da yapılan eylemde şunu gördük. Oradaki arkadaşlar kendilerine yapılan saldırının içeriğinin farkındalar ve buna karşı mücadele yürütüyorlar. Tek başımıza bu süreci atlatamayız. Sorunumuzu genel sorunlarla birleştirerek ortak hareket etmeliyiz. İlk defa böyle geniş çevrenin katıldığı bir toplantı yapıyoruz. Bu bizim açımızdan önemlidir" dedi. Ardından söz alan Gülen-su mahallesi muhtarı Sabri Şakar yaşadıkları süreci özetlerken, "plan ilk çıktığında ne olacağını bilmiyorduk. Konuyu muhataplarıyla konuşunca mahallemizin yıkılacağını, halkın göç etmek zorunda kalacağını öğrendik ve buna karşı mücadele etmeye başladık" dedi. Gülsuyu mahallesi muhtarı Ali Rıza Kocabay ise "planın içeriğini bilmeden mahalleye hizmet geliyor diye sevinmiştik. Kısa sürede gerçeği öğrendik. Buna karşı mahalleli hep birlikte mücadele yürüttük. Birinci plan mücadelemiz sayesinde geri çekildi. İkinci plana karşı da hep birlikte mücadele etmeliyiz. Plan mahalleliye hizmet getirmiyor. İnsanlarımız göç etmek zorunda kalacaklar. Bu süreçte hukukçulara, teknik elemanlara, DKÖ'lere vd. insanlara ihtiyacımız var. Bizi desteklemelerini sağlamalıyız" dedi. Kocabay'ın ardından söz

alan, mahalledeki yıkım gündeme geldiğinden beri mahalleliyle birlikte hareket eden, çözüm yolları arayan Mimar Hasan Sert yaptığı konuşmada planın detaylarını anlatırken birinci plan ile ikinci plan arasında hiç fark olmadığını belirtti. Sert, yeşil alan, spor tesisi, sağlık ocağı vs. yapılarının ardından plana göre mahallede en fazla 15.500 kişinin yaşayabileceğini, 70-75 binli mahallelinin en azından 50 bininin mahalleden göç etmek zorunda kalacağını söyledi. Sert, "plan 3 hafta sonra askıdan inecek. 2 ay süre içerisinde de dava açabiliriz. Yani önümüzde 3 aylık bir süre var. Bu zaman zarfında bu planın içeriğini halka net bir şekilde ifade etmemiz gerekiyor. Bu plan tamamen aldatmaca. Gülsuyu, Gülen-su halkını harekete geçirmeliyiz. Adamlar milyarlarca dolar yatırım yapmaya geliyorlar. Boğaz'dan başlayarak buraları işgale geliyorlar. Kendilerine yer yapacaklar. Bunlara buralara gelemezsiniz diyebilmek için mücadele hattını örmemiz gerekmektedir" dedi. Daha sonra söz alan konuşmacılar da kendi düşüncelerini ve çözüm önerilerini sundular.

Gülsuyu ve Gülen-su mahallelerinin arazi çapı 1500x1500 km. Mahallelerin toplam arazisinin yüzölçümü 2.250.000 metre kare. 1 hektar 10.000 metre kareye denk geliyor. 2.250.000 metre kare 225 hektar ediyor. Yeni Nazım İmar Planı'na göre 1 hektarda en fazla 250 kişi yaşayacak. O da en fazla Belediye isterse bu sayıyı düşürebilir. 225 hektarda 56.250

kişi yaşayabilir. Bunun yanı sıra bir kişiye 15 metre kare yeşil alan ayrılıyor. 15x250= 3750 metre kare, yani 1 hektar yeşil alan. Bu da 84 hektara denk gelmektedir. 225-84=141 hektar. Kamu alanı 79 hektar. 141-79=62 hektarda insanlar yaşayacak. Yeni planda 1 hektarda en fazla 250 kişi yaşayacak. 62x250=15.500 insan Gülen-su ve Gülsuyu mahallesinde yaşayacak. Mahallelerin şu anda nüfus sayısı 70-75 bin. Plan yaşama geçirildiğinde 50-55 bin kişi mahalleden göç etmek zorunda kalacak. Mahallede kalacaklar için de yeni sorunlar gündeme gelecek. Zenginler mahalleye yerleştiklerinde insanlar horlanacak, alım güçleri düşecek, sosyal aktivitelere katılamayacaklar. Kısacası mahallede yaşamları neredeyse imkansız hale gelecek ve kalanlar da mahalleden göç etmek zorunda kalacaklar. Halkın çıkarlarını temsil etmeyenlerin, halka zulmü, açlığı reva görenlerin, mahalleyi zenginlere peşkeş çekenlerin saldırılarına karşı tek geçerli yol direnmekten ve meşru savunma araçlarını kullanmaktan geçmektedir. Saldırıya uğrayan emekçi halkın birleşerek saldırıya karşı örgütlü bir şekilde karşı koyması tek geçerli yoldur. Aksi takdirde, nasıl yıllar önce yerimizden, yurdumuzdan zorla sürüldüysek, göç ettirdiysek bugün de yememizden, içmemizden kısıtlayarak zorla yaptığımız ve başımızı soktuğumuz gece konularımızdan zorla göç ettirilecek yaşam alanımız daraltılacaktır. (Kartal)

Sarıyer Dağevleri halkından çağrı

"Bizi kurtaracak olan kendi ellerimizdir!"

Dağevlerinde gerçekleştirilmesi düşünülen gecekondu yıkımlarına karşı Kazım Karabekir Paşa Mahallesi Derneği son toplantısını 24 Haziran tarihinde Divriği Dikmeçay Köy Derneği'nde yaptı. Depremzede derneklerine danışmanlık yapmış tecrübeli bir avukatın, mahalle muhtarının ve belediyeden bir encümen üyesinin de yer aldığı toplantıda ilk olarak konuk olarak gelen avukat tarafından bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada, İstanbul'da özellikle son dönemlerde gündeme gelen yıkımların üç ana sebebi olduğu vurgulanarak bunlar açıklandı. Kentin içindeki arazilerin tükenmeye başlaması, 30 yıl içerisinde gerçekleşeceği açıklanan İstanbul depreminin zemini sağlam olan yerlere sermayeyi yönelmesi, zengin üst tabakanın artık kent merkezinde değil, kente uzak, kuzey ormanlarına yakın ve daha sağlıklı olan kesimlerde oturmak istemesi gibi sebepler açıklandı. Artık arazinin kendisinin yatırım aracı haline geldiği belirtilerek, değeri 1 trilyon olan Sedadkent Villaları gibi alanlar yaratmanın gecekondu evlerini korumaya tercih edildiği belirtildi. Buralardan çıkartılması düşünülen yoksul halkın da Kağıthane'de bulunan 11 katlı 75 metrekarelik daireler halinde bulunan Kiptaş Konutları gibi yerlere yerleştirilmesinin düşünüldüğü belirtildi. Ancak devletin bunu bile sağlayıp sağlamayacağını belirsiz olduğu, kimi yıkım yapılan yerlerde halkın direnişinin belediye arsa veya ev tahsisine zorladığı ancak halktan tepkinin gelmediği durumlarda "Çıkmın gidin" denilerek herhangi bir yer gösterilmediği vurgulandı. 1984'te dağıtılan tapu tahsis belgelerinin hiçbir faydasının olmadığı, hatta tapulu evlerin bile yıkımdan kurtulamayacağı, çünkü İmar Planı'nda yer verilmediği, ayrıca inşaat ruhsatı bulunmadığı için kaçak inşaat olduğu belirtildi. Avukat tutmanın, dava açmanın çok birşeyi değiştiremeyeceği vurgulanarak "Bu işlerde hukuk hadisenin %5'idir." denildi. İmar Planı'nın önce yolla başla-

tıldığı, daha sonra en zayıf halkalardan başlanarak tek tek yıkımlara geçildiği belirtildi. Bu yüzden mahalledeki en ufak yıkımın tüm halkı ilgilendirdiği belirtilerek, ortak bir karşı koyuşun olmasının zorunluluğu vurgulandı.

Mahalle Muhtarının 30 Haziran'da yıkılacağı belirtilen evin yıkılacağını kesin olduğunu belirtmesi ve yapılacak birşeyin olmadığını söylemesi tepki topladı. Mahalle muhtarı daha sonra toplantıyı terkederken, toplantıya devam eden mahalle

halkı 30 Haziran'da evi yola geldiği gerekçesi ile yıkılacak olan Sedadkent Villaları'nın hemen yanındaki eve destek olmaya ve o tarihte evin önünde toplanmaya karar verdi. Ayrıca 27 Haziran'da Sarıyer Belediye Başkanlığı'na görüşmek amacıyla gitmek için bir heyet oluşturuldu. Her Çarşamba günü gerçekleştirilen AKP Sarıyer İlçe Başkanlığı toplantılarına da gidilerek belediye üzerinde baskı oluşturulacağı karara bağlandı.

"Birimizin evi hepimizin evidir" denilerek, 30 Haziran'da halkımızın ve duyarlı çevrelerin yıkılması planlanan evin yıkımına karşı koyması bir zorunluluk ve görevdir. Aksi takdirde bundan sonraki yıkımların önü açılmış olacaktır. (İstanbul)

Yıkımlara karşı direniş

Kurtköy, Ayazma, Derbent, Gülsuyu ve Ferahevleri'nde oturan gecekondu sahipleri tarafından oluşturulan Yıkımlara Karşı Halk İnişiyatifi üyesi kitle, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelerek, evleri için verilen yıkım kararını protesto etti.

Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan gecekondu sahipleri, "Yıkımlara karşı birleşelim", "Mahallemizi yıktırmayalım", "Mahallemizde işgalci şehrimizde mülteci değiliz" yazılı pankart ile "Evlerimizi yıktırmayacağız", "Tapumuzu istiyoruz" yazılı dövizler açtı. Gecekondu sahipleri sık sık, "Kadınınız ananız evimizi yıktırmayız", "Yıkımlara karşı tek yumruk tek barikat" ve "Susma sustukça sıra sana gelecek" şeklinde slogan attı. Grup adına konuşan Yıkımlara Karşı Halk İnişiyatifi üyesi Mehmet Leylak, AKP'nin bir yıl önce gecekondu emekçilerine yönelik "kentsel dönüşüm" planıyla topyekün saldırı planı başlattığını söyledi. Çarpık, plansız yapılaşmanın ve görüntü kirliliğinin sorumlusunun gecekondu sakinlerinin olmadığını belirten Leylak, "Tüm bunların sorumlusu burjuva kapitalistlerdir. Onların kuklası iktidar partileri ve yerel yönetimlerdir. Biz köylerimizden isteyerek gelmedik. Bu sefil yaşamı isteyerek seçmedik. Köyümüzde aç, susuz, işsiz, eğitimsiz bırakıldığımız için göç etmek zorunda kaldık" diye konuştu.

Maltepe E-5 Kuzeyi'nde 7 mahalleyle başlayan yıkımın şimdi Alibeyköy, İkitelli, Sarıyer, Avcılar, Okmeydanı, Beykoz, Sultanbeyli, Dudullu ve Pendik'i de içine alarak devam ettiğini belirten Leylak, bu yıkımların İstanbul'la da sınırlı olmadığını, Ankara ve İzmir başta olmak üzere tüm metropol kentleri içine aldığını söyledi. Yıkım politikasının, AKP'nin emekçi düşmanlığını, sermaye uşaklığını ve sınır tanımayan pervasızlığını ifade ettiğini vurgulayan Leylak, "AKP hükümeti ve yerel yönetimler şunu bilsinler ki; köyümüzden bir kez sürgün edildik, bir kez daha mahallemizden sürülmek istemiyoruz. Buna asla izin vermeyeceğiz. Evimizi ve mahallemizi savunmak için direneceğiz" diye konuştu.

Açıklamanın ardından grup içerisinde seçilen 6 kişi belediye yetkilileriyle görüşmek için içeriye girdi. Dışarıda bekleyen grubun ise bekleyişi devam etti. Grubun çıkmasının ardından kitle sloganlarla dağıldı. (İstanbul)

Van'da gerilla cenazesine saldıran devlet bir kişiyi katletti!

Van'ın Gürpanar İlçesi'ne bağlı Çalan Köyü'ndeki operasyonda hayatını kaybeden 2 HPG gerillasının cenazesinin ailelerinden habersiz askerler denetiminde belediye tarafından toprağa verilmesi üzerine yaklaşık 5 bini bulan bir kitle Cumhuriyet Caddesi'nde eylem yaptı. "HPG halktır halk burada", "HPG dağlara misillemeye" vb. sloganlar atan

kitle yaklaşık 4 kilometre yürüdü. Kitlenin önü Bostaniçi Jandarma Asayiş noktasında kurulan barikatlarla kesildi. Jandarmaya tepki gösteren kitle oturma eylemi yaptı. Ayrıca Bostaniçi Beldesi'ne çok sayıda askeri araç sevk edildi.

Uzun bir bekleyişin ardından kitle Van merkeze doğru yürüyüşe geçmek isterken bu kez de Çevik Kuvvet polisleri

tarafından önleri kesildi. Kitleyi abluka-ya alan jandarma ve Çevik Kuvvet kitleye saldırdı. Kitle jandarma ve polise taşlarla karşılık verdi.

Jandarma ve polisin silah kullandığı saldırı sonucu Fahrettin İnan adlı bir kişi yaşamını yitirdi, 9 kişi de yaralandı. Van Devlet Hastanesi'ne kaldırılan yaralılardan sırtına kurşun isabet eden Veysel Laçın'ın durumunun ağır olduğu bildirildi.

DEHAP Diyarbakır İl Örgütü üyesi yaklaşık 300 kişi Van'da yaşanan olaylarla ilgili, Belediye Konukevi önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde "Gençliğe uzanan eller kırılısın", "Gençliğe vurulan kelepçe, geleceğe vurulmuştur" pankartları açıldı.

Diyarbakır DEHAP İl Örgütü adına açıklamayı okuyan İl Başkan Yardımcısı Mustafa Polat, Tunceli'de 17 MKP gerillasının düzenlenen bir operasyonla öldürülmelerini ve bölgede hız kazanan operasyonları da kınadı.

*Çatışmaların sonunda yaralananlardan taburcu olan 2 kişinin tutuklanması ise tepki topladı.

Yaralılardan taburcu olan Menaf İpek

ve Rahmi Aslan gözaltına alındı. Aslan ve İpek, Van Cumhuriyet Savcılığı'nda ifadeleri alındıktan sonra "Yasa dışı örgüt propagandası yapmak" ve "şiddeti özendirmek" gerekçeleriyle 4. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanarak, Van E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi.

* DEHAP İskenderun İlçe Örgütü üyeleri de, sorumluların tespit edilerek, yargı önüne çıkarılmasını istedi. İskenderun Dönmez Üstgeçidi önünde bir araya gelen kitle, "Van halkı yalnız değildir" sloganını attı. Kitle adına açıklama yapan DEHAP Gençlik Kolları üyesi Mehmet Çahan, operasyonların hız kazandığına dikkat çekti. Çahan ayrıca, "İnan'ın ölümüne neden olan kişiler ile Dersim'de çoğu sivil 17 kişiyi öldürenlerin görevden alınıp yargı önüne çıkarılması gerekiyor" dedi.

* Şırnak'da TC ordusu ile HPG gerillaları arasında çıkan çatışmada 5 askerin öldüğü bildirildi. HPG Basın İrtibat Merkezi, eylemin Van'da gerilla cenaze törenine katılanlara yönelik askerlerin silahlı müdahalesi sonucu yaşamını yitiren Fahrettin İnan anısına yapıldığını duyurdu.

Sivil faşistler üniversitelerde satırlarla öğrencilere saldırdı!

Mersin'de Newroz kutlamalarında yaşanan bayrak provokasyonunun ardından yükselişe geçen faşist saldırı dalgası, kapanmasına az bir zaman kala üniversitelerde de arttı. Başta İstanbul Üniversitesi olmak üzere pek çok ilde okullarda faşistlerin satırlı bıçaklı hatta silahlı saldırılarıyla karşı karşıya kalan devrimci-demokrat ve yurtsever öğrenciler rektör-polis işbirliği sonucu giriş kapılarında yoğun bir aramadan geçirilerek içeri alınmakta, haklarında ihtiyati tedbir kararı bulunan öğrenciler herhangi bir cezası olmamasına karşın kapılardan geri döndürülmekte, buna karşın okul öğrencisi olmayan ve her türlü saldırı aracını taşıyan faşistler rahatça kampüs içlerine girerek gördükleri öğrencileri uluorta pervasız bir biçimde dövülebilmektedir. Üniversite önlerinde "güvenlik önlemleri" alan çevik kuvvet, yanında cereyan eden saldırılara sessiz kalmakta, saldırılara karşılık veren devrimci öğrencilere "müdahale" etmektedir.

Devrimci öğrencilerin siyaset yapma hakkı engellenirken, gösterdikleri demokratik tepkileri soruşturularla karşılanan öğrenciler, bu pervasızlığın karşısında ortak hareket ederek saldırılarını geri püskürtmeye çalışıyor. Son olarak yaz okullarının paralı hale getirilmesine karşı yaptıkları eylemlerle birlikte artan saldırıların önüne geçmek için fakültelerde nöbet tutuyorlar.

14 Haziran 2005 tarihinde Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması yapan İstanbul Üniversitesi öğrencileri faşist saldırıları ve rektör-polis işbirliğini protesto ettiler. "Faşist saldırılara geçit vermeyeceğiz" pankartını açan bir grup öğrenci Edebiyat Fakültesi önünden sloganlarla

Beyazıt Meydanı'na doğru yürüdü. Kampüs içerisinde de "Rektör-polis-sivil faşist işbirliğine son" pankartı açarak "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz" sloganıyla meydana ilerlemek isteyen diğer öğrenci grubuna yığınak yapan polis kapıyı açtırmadı. Kısa bir bekleyiş

şin ardından turnikelerden geçen öğrenciler meydana bekleyen öğrencilerle buluşarak açıklama yaptılar.

Yaklaşık 300 öğrencinin yaptığı açıklamada üniversitelere dönük bu saldırıların yeni olmadığı, toplumsal muhalefete dönük her saldırı dalgasının ilk hedeflerinden biri olarak öğrenci gençlik mücadelesinin canlandığı her dönemde benzer saldırıların gündeme geldiği belirtildi.

Sık sık "Faşistlerin ipleri sermayenin elinde", "Beyazıt faşizme mezar olacak", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganların atıldığı eyleme çeşitli demokratik kitle örgütleri ve devrimci kurumlar da destek verirken İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin yaptığı konuşmada üniversitelerin militarizmin elinde olduğunu vurguladı. Eyleme destek veren Grup Yorum söylediği türkülerini bu mücadeleyi verenlere ve bu uğurda şehit düşenlere ithaf etti.

Eylemin ardından okula geri dönen

öğrenciler 20 kişilik faşist bir grubun olay çıkarmasını fırsat bilen polisin gaz bombalı saldırısına maruz kaldı. Eğitim Fakültesi Dekanlığına sığmayan 10 öğrenci gözaltına alındı. Öğrencilerin gözaltına alınmasının 2 saat sonrasında okul çıkışına gelen kalabalık faşist grup ise tramvay yolunu kesip, tramvayın camlarını kırıldı.

Olayın yaşanmasının ardından Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen ESP, HÖC, EMEP, DEHAP, SDP, EHP, Partizan, Halk Kültür Merkezleri ve DHP "Faşist saldırıların hesabını soracağız" pankartını açarak saldırıyı protesto eden bir açıklama yaptı. Açıklamayı yapan Figen Yüksekdağ aynı gün Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde de yine faşistlerin saldırılarına maruz kalan devrimci,

demokrat, yurtsever öğrencilerin bıçaklarla yaralandığını hatırlattı. Yüksekdağ, son dönemde muhalif siyasete dönük çok yönlü saldırıların bir uzantısı olarak, üniversitelerin sol siyasi gelişmeye hatta sol siyasi varlığa bile kapatılmaya çalışıldığına dikkat çekerek "İÜ Rektörü Mesut Parlak'ın 'burada siyaseti bitireceğim' söylemi, üniversitede sola, yani insan olana karşı tahammülsüzlüğün ve saldırıların hangi anlayışa dayandığının bir ifadesidir. Bizler toplumun aydınlanma ve gelişme damarları olan üniversiteleri köhne, faşist kafalara ve kanlı, saldırgan ellere bırakmayacağız, üniversiteli gençliğe dönük faşist saldırılar karşısında birleşik duruşumuzla ve hesap soran pratiğimizle, tüm duyarlı halkımızı faşist saldırılar karşısında çocuklarına, geleceğine sahip çıkmaya çağırıyoruz" dedi. Açıklama "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarla sona erdi. (İstanbul)

✓ OPERASYONLAR SÜRÜYOR!

Dersim'in Mazgirt kırsalında geçtiğimiz hafta içerisinde TC ordusu ile yaşanan çatışmada şehit düşen HPG gerillası Şahap Durmaz'ın sağ gözünün çıkarıldığı öne sürüldü. Durmaz'ın cenazesi, sarı-kırmızı-yeşil renkli örtüyle sarılarak çiçeklerle süslendi. Bingöl'ün Karlıova İlçesi Göynük (Oğnut) Köyü'ne getirilen cenaze 2 bin kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

Cenaze töreninde "Şehit namının", "Şahap yoldaş ölümsüzdür", "TC şaşırma bizi dağa taşırma", "HPG cepheye misillemeye", "HPG halktır halk burada" sloganları atılırken "Herne pês" marşı okundu.

DİHA'ya açıklama yapan Durmaz'ın dayısı Bekir Atabey, yeğeninin vücudunda darp izlerinin bulunduğunu, sağ gözünün çıkarıldığını kaydederek, "Durmaz'ı morgda gördüğümde vücudu param parça olmuştu. Sağ gözü yoktu. Kafatası içe doğru batmıştı. Sağ kolu ve sol bacağına büyük kırıklar vardı" dedi.

Anne Şefika Durmaz ise, oğlunun onurlu bir şehit olduğunu belirtti. Törene katılanlar, daha sonra sloganlar eşliğinde taziye evine kadar yürüyüş yaptı. (DİHA)

✓ ADANA'DA ÖCALAN İÇİN YAPILAN EYLEMDE ÇATIŞMA ÇIKTI

16 Haziran Perşembe günü akşam saatlerinde Adana'nın Dağlıoğlu, Şakirpaşa ve Karasu mahallelerinde Öcalan'ın görüşe çıkarılmaması ve yeniden yargılanması ile ilgili eylem yapıldı. Eylemde Abdullah Öcalan'ın posterleri ve demokratik konfederalizm bayraklarını taşıyan kitleye polis panzerlerle saldırdı. Polisin müdahale etmesine kitle molotof kokteylleri ve taşlarla karşılık verdi. Çatışma gece geç saatlere kadar devam etti. (Mersin)

2005 yılının ilk üç aylık bilançosu: 448 kişi işkence gördü!

2005 yılının ilk 3 ayında toplam 448 kişi işkence, kötü muamele, onur kırıcı ve küçük düşürücü davranış ve cezalandırmaya maruz kaldı. Bunlardan 67'si gözaltında işkence ve kötü muamele görürken, 83'ü ise resmi gözaltı yerleri dışında işkence ve kötü muameleyle karşı karşıya kaldı.

"Sıfır tolerans ile işkenceye son verileceği" sözünü AB heyetleriyle de yapılan görüşmelerde sürekli dile getiren AKP hükümetinin yalanları açıklanan istatistiklerle bir kez daha gözler önüne serildi. Birleşmiş Milletler'in "İşkence Görenlerle Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul ettiği 26 Haziran nedeniyle İHD Genel Merkezi tarafından hazırlanan rapor çarpıcı sonuçlar ortaya çıkardı.

2005 yılının Ocak, Şubat ve Mart aylarında toplam 448 kişi işkence, kötü muamele, onur kırıcı ve küçük düşürücü davranış ve cezalandırmaya maruz kaldı.

Bunlardan 67'si gözaltında işkence ve kötü muamele görürken, 83'ü ise resmi gözaltı yerleri dışında işkence ve kötü muamele ile karşılaştı. 2 kişi köy korucuları tarafından işkenceye uğrarken, 110 kişi de çeşitli hapisanelerde aynı uygulamaya maruz kaldı. Raporda ayrıca, 15 kişinin çeşitli bölgelerdeki okullarda şiddete maruz kaldığı ve 105 kişinin de toplumsal gösterilerde yaralandığı belirtildi.

İşkence: Devletin değişmeyen politikası

Türkiye'de işkencenin bir devlet politikası olarak uygulandığını ve bu politikanın halen devam ettiğini belirten İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, Türki-

ye'nin Avrupa Birliği'ne uyum süreci ile birlikte işkence yöntemlerinde bazı değişikliklere gittiğini ancak işkence yapmaktan vazgeçmediğini ifade ederek, şunları dile getirdi:

"Geçtiğimiz dönemlerde son derece iz bırakıcı yöntemler uygulanırken, son dönemlerde ise daha az iz bırakan yöntemler kullanılıyor. Eskiden elektrik, askı, tecavüz, tırnak çekme gibi yöntemler kullanılıyordu ve bu yöntemler vücutta ciddi hasarlara yol açıyordu. Şimdi bu iz bırakıcı yöntemler yerine saç çekme, cinsel organa tazyikli su dökme, tecavüzle tehdit etme gibi da-

ha az iz bırakan yöntemler kullanılıyor. Bu nedenle Türkiye'de işkencenin bittiği kesinlikle söylenemez. Türkiye'de işkenceye sıfır tolerans kavramının içeriği boştur." Özellikle T. Kürdistan'ında yoğun işkencelerin devam ettiğine dikkat çeken Keskin, "Bölgede çatışma adı altında halen insanların gözleri oyuluyor, kulakları kesiliyor. Bunların yaşandığı bir yerde nasıl işkence bitti denilebilir."

"Resmi olmayan kurumların da raporları kabul edilmeli"

Türkiye'de işkence konusunda belgeleme sorununun da devam ettiğini vurgulayan Keskin, işkencenin belgelenebilmesi için sadece resmi bilir kişiler tarafından verilen raporların geçerli olmasını eleştirerek, "Mağduriyetinizi ancak Adli Tıp belirlerse kabul ettirebiliyorsunuz. Oysa Adli Tıp devletin resmi bir organıdır. Alternatif doktorların verdiği raporların delil olarak kabul edilmesi gerekir" diye konuştu.

"Feodal değer yargıları işkenceyi dile getirmeyi engelliyor"

İşkence gören insanlarda çeşitli duyguların yaşandığını belirten Keskin, mağdurların bir kısmının yaşadıklarını anlatmadığını kaydetti. Özellikle cinsel işkence mağduru erkeklerin feodal değer yargıları nedeniyle yaşadıklarını hiçbir şekilde açıklamadıklarını ifade eden Keskin, şunları aktardı:

"Herkesin terörizmle mücadele diye bir tarafa attığı bir alan ve insanların yaşadığı büyük acılar var. Acılarda bölücülük olmaz. Daha birkaç gün önce Derişim'de 17 kişi işkence yapılarak öldürüldü. Yaşananlara tavır almada yetersiz kalıyor" dedi.

İşkence gören insanların ilgili kurumlara başvurarak yardım talebinde bulunmalarını isteyen Keskin, "Toplumda hak arama bilinci gelişmeli. İnsanlar yaşadıklarını bir ayıp olarak görmemelidirler. Eğer bir ayıp varsa o ayıp işkencecilerindir" diye ekledi. (H. Merkezi)

"Bizi tek bırakabilirsiniz ama yalnız asla!"

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde 8 devrimci tutsak Yeni Ceza İnfaz Yasası gerekçe gösterilerek tek kişilik hücrelere atıldı. Yasa 146/1. maddeden hüküm giyenlerin, "Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası" alanların tek kişilik hücrelere atılmasını öngörüyordu. Tek kişilik hücrelere zorla alınan tutsaklarda çeşitli darp izlerinin bulunduğu bildiriliyor. Yine ailelerden aldığımız haberlere göre tek kişilik hücrelere atılan tutsaklar bir ay içerisinde iki kez aileleriyle görüşebilecek ve bir saat havalandırmaya çıkabilecek. Kuşkusuz bundan önceki uygulamalardan görüldüğü gibi, tek kişilik hücrelere atılan devrimci tutsakların, bu havalandırma saatinden faydalanması tamamen keyfiyete bağlı olacak.

TC devleti daha önce uygulamaya koyduğu tüm tecrit uygulamalarını "güvenlik" gerekçesine sığdırdığı gibi, bu zorla tek kişilik hücrelere koyma uygulamasını da aynı gerekçeye sığdırmaya çalışıyor. Oysa F Tipi Hapishaneler ilk ortaya konulduğu andan itibaren

"en güvenli cezaevleri" olarak kamuoyuna lanse edilmişti. Belli ki devletin "güvenlik" anlayışının temelinde, devrimci tutsakları teslim almak amacı yatıyor. Yani "en güvende" olan tutsakları; bütün tedbir uygulamalarına boyun eğmiş, kendine söyleneni harfiyen uygulayan, kimliksizleşmiş ve kişiliksizleşmiş olanlar oluşturuyor. Yok hayır, siz bu uygulamaları kişilik haklarınıza, onuruza ve kimliğinize bir saldırı olarak kabul ediyor ve boyun eğmiyorsanız; o halde siz "güvenlik" uğruna soruşturma ve kovuşturmalara uğrayabilir, mektup, kitap ve görüş yasağı alabilir, her an keyfi bir gerekçeyle sözlü ve fiziki saldırıya uğrayabilir, tedavi hakkınızdan, havalandırmaya çıkma hakkınıza kadar tüm haklarınız gasp edilebilir, günün birinde tek kişilik hücrelerde kendinizi bulabilir, tüm bunların yeterli gelmediği zamanlarda bu "uzun zamana yayarak öldürme" yerine ansızın katledilebilirsiniz! Çünkü siz "devletin bölünmez bütünlüğünü" tehdit etmektesinizdir bu halinizle.

Peki devletin bu saldırı üstüne saldırı getiren yasaları ve uygulamaları bu amaçları yerine getirebilir mi? Şunu çok rahat söyleyebiliriz ki, içeride bulunan devrimci tutsakların bu saldırılar karşısında kimliklerinden vazgeçmesi mümkün değildir. Kazanılan kimlik ve edinilen değerler, gömlek çıkarılır gibi değiştirilemediğine göre birkaç yürüyüşten yorulan dışında devrimci tutsakların direndikleri ve direnecekleri aşıkardır. Sorun daha ziyade dışarıdaki toplumsal muhalefetin sesinin düşük kalması ve F Tipi tecrit saldırısını göğüsleyebilecek güçte olmamasıdır. Devletin bu saldırıları ancak dışarı ve içerisinin sesinin bütünleştirildiği, tecrit karşıtı seslerin en gür sesle haykırıldığı durumda geri püskürtebilir.

Devlet hücrelerde tutsakları tek bırakabilir ama yalnız asla! Çünkü onlar devrim ve sosyalizm için atıldıkları bu kavgada ezilen halkımızın soluğunu yanlarında hissetmektedirler. Herkesin de bildiği gibi duvarlar ne düşünceye ne de ideallere gem vuramamaktadır!

İCİ; "Sağlık hakkının gaspına son!"

İzmir Cezaevi İnişyatifi (İCİ) Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yaparak F tipi hapisanelerde bulunan tutsaklardan esirgenen "temiz hava" ve "ilaç"ları Adalet Bakanlığı'na postaladı.

"Tecrit işkencedir sessiz kalma", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" yazılı tişörtler giyen tutsak yakınları adına Özgül Mollaibrahimoğlu bir açıklama yaptı.

Ölümün çözüm olarak görüldüğü hapisanelerde, Ceza İnfaz Kanunu sonrası tecrit ve hak ihlallerinin daha da artacağını ifade eden Mollaibrahimoğlu, "en basit sorunların 'disiplin cezası' ile 'çözülmesi' nedeniyle mahpuslar mektup yazamaz-açık görüş yapamaz hale gelmiştir. Sesleri birbirine ulaşamayan, çoğu tek kişilik hücrelere dağıtılan 'müebbetliklerin' görüş ve havalandırma hakları da kısıtlanarak tecrit katmerlenmiştir" şeklinde

konuştu.

Artan ihlal ve tecrit koşulları altında, mektup-görüş yasakları nedeniyle sağlık sorunu olan tutsakların durumlarından kamuoyunun haberdar olacağı gibi bir kaygı taşıdıklarını belirten Mollaibrahimoğlu, ilaç sorununun da eklenmesi ile kaygılarının daha da büyüdüğünü söyledi.

Açıklamanın ardından sloganlarla Konak Postanesi'ne kadar yürüyen

tutsak yakınları, burada kavanoz içerisinde bulunan temiz hava ve ilaçları Adalet Bakanlığı'na postaladılar.

(İzmir)

Linç davası başladı!

Trabzon'da 6 Nisan'da "Hapishanelerde neler oluyor bilmek hakkımız" başlıklı bildirimleri dağıtırken linç girişimine uğrayan TAYAD'lıların mahkemesi 23 Haziran tarihinde görüldü.

Yargılananlara destek için "Adalet istiyoruz" yazılı önlükler giyinen TAYAD'lılar, "TAYAD'lılar değil, provokatörler yargılansın" yazılı pankart eşliğinde Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. Burada kitle adına açıklama yapan Mehmet Güvel, Trabzon'da 6 Nisan 2005 tarihinde, "Hapishanelerde neler oluyor bilmek hakkımız" başlıklı bildirimleri dağıtırken linç girişimine uğrayan,

gözaltına alınarak tutuklanan ve daha sonra serbest bırakılan TAYAD üyesi 5 kişinin ilk duruşmasının Trabzon'da görüleceğini belirtti.

Linç girişimine maruz kalan Zeynep Erdüğürlü, İhsan Özdil, Nurgül Acar, Çetin Güven ve Emre Bakır isimli arkadaşlarına "Slogan atarak halkı güvenlik güçlerine karşı kışkırtmak", "Toplumda infiale yol açacak davranışta bulunmak", "Görevli memura mukavemet", "Sokaktaki vatandaşı darp etmek" iddialarından 4.5 yıla kadar hapis istemi ile dava açıldığını belirten Güvel, linç girişiminde bulunan 10 kişiye ise sadece 2 aydan 6

aya kadar hapis istemi ile dava açıldığına dikkat çekti.

Açıklamanın ardından kitle, daha sonra alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde Eski

TÜYAP önüne yürüdü.

Yaklaşık 30 kişilik kitle, burada bulunan otobüse binerek, Trabzon'a doğru yola çıktı. (H. Merkezi)

İHD İstanbul Şubesi tarafından hazırlanan hapishane raporunda, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin artarak devam ettiğine dikkat çekildi. Rapor, dernek binasında açıklandı.

İHD İstanbul Şubesi Yöneticisi Le-

man Yurtsever ve Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde şiddete maruz kalan hükümlü Menderes Leyla'nın eşi Hatice Onaran Leyla'nın yanı sıra çok sayıda tutsak yakınının katıldığı toplantıda, raporu açıklayan İHD Cezaevleri

İHD'den hapishane raporu

Komisyonu Üyesi Nurcan Sonuç, hapishanelerdeki sorunların artarak devam ettiğini belirtti.

Raporun, F Tipi koşullarında kalan tutuklu ve hükümlülerin İHD'ye gönderdikleri mektuplar ve tutsak yakınlarının karşılaştıkları sorunlar ışığında hazırlanmış olduğunu belirten Sonuç, ihlalleri şöyle özetledi:

"Mektuplara göre olağan üst aramaların dışında keyfi arama girişimleri yaşanıyor. Sular gün boyu kesilip belli aralıklarla veriliyor. Mahkemece yasaklanmamış tüm yayınların verilmesi gerekirken bu yayınlar cezaevi yayın seçici kurulu tarafından keyfi olarak veriliyor. Tutuklu ve hükümlülerin en bü-

yük sorunu ise baskı, tecrit ve izolasyon. Her şeyden soyutlanma, insanlar arasında ilişkisizlik, bunun gün geçtikçe derinleşmesi, insanın üzerinde tameri imkansız yaralara yol açıyor."

Hatice Onaran Leyla ise, Tekirdağ'da yoğun bir cezalandırma politikası yürütüldüğünü belirtti. Eşinin tek başına bir hücrede kalacak durumda olmadığını ifade eden Leyla, "Eşimin maruz kaldığı duruma ilişkin Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundum ve en azından eşim iyileşinceye kadar yanına birinin verilmesini talep ettim. Ancak şu ana kadar hiçbir yanıt alamadım" dedi.

(İstanbul)

Siirt'te bulunan çeşitli kurumlar, AKP İl binası önünde 5 dakikalık oturma eylemi yaparak, Ceza İnfaz Kanunu'nu protesto etti.

DEHAP, STHAY-DER, İHD ve Botan Kültür Sanat Merkezi (BKSM), CİK'i protesto için AKP Siirt il binası önünde basın açıklama-

Siirt'te CİK protestosu

sı yaptı. Grup adına konuşan STHAY-DER Başkanı Ahmet Aydın, CİK yürürlüğe girer girmez birçok hapishanedeki tutuklukların sürgün edilip, tek kişilik hücrelere konulmaya baş-

landığını söyledi. Hükümetin bir taraftan AB'ye girmeye çalıştığını, diğer taraftan uyum yasalarını hiçe sayarak Kürtlerin inkar ve imhasına çalıştığını söyleyen Aydın, tutuklular ve Kürtler

üzerindeki bu tür uygulamaları kınadıklarını ifade etti.

"Sizin tecridiniz varsa bizim de dağlarımız var", "Yeni TCK değil Özgürlük yasası istiyoruz" dövizlerini taşıyan grup, açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

(H. Merkezi)

TCK'ya karşı protestolar susmayacak!

TCK daha yürürlüğe girmeden müebbet hapisle cezalandırılanların tek kişilik hücrelere konulmaya başlanmasını protesto eden TUYAB ve TUAD,

15 Haziran Çarşamba günü Galatasaray postanesi önünde basın açıklaması yaptı.

Saat 12:00'de başlayan açıklamada konuşma yapan Meltem Kuruhan; geçtiğimiz hafta Tekirdağ 1 No'lu F Tipi hapishanesinde bulunan Menderes Leyla ve Ali Baba Arı'nın tekli hücrelere götürüldüğünü ve bu saldırı sırasında Leyla'nın ayağının kırıldığını, Arı'nın ise ağzından ve burnundan kanlar gelir halde hücrede tutulduklarını belirtti.

Bunlara paralel olarak Tekirdağ 2 No'lu ve İzmir Kırklar hapishanelerinde de 146/1 ile yani müebbet hapisle yargılananların ve mahkum edilenlerin tek kişilik hücrelere konulduğunun altını çizen Kuruhan, Gebze M Tipi Hapishanesi'nde de kadın tutsakların hastaneye götürülemediğini, bayan subaylar tarafından aranma adı altında cinsel taciz ve darpa uğradıklarını söyledi.

Kuruhan, kendilerinin de tutsakların dışındaki sesi olmaya devam edeceklerini belirtti. Odak dergisinin de desteklediği ve kitlenin sık sık "Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "İmralı tecritine hayır" sloganlarını attığı eylem basın metninin okunmasının ve basın metninin Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e fakslanması ardından aynı sloganlarla son buldu. (İstanbul)

Adana'da CİK eylemi

16 Haziran Perşembe günü İHD Adana Şubesi Adliye önünde Ceza İnfaz Kanunu'nu (CİK) protesto etmek amacı ile bir araya geldi. İHD üyeleri yeni çıkan yasa ile devletin hapishaneleri "Nazi kampları"na dönüştürdüğünü belirtti. Eyleme katılan kitle "Tecrit kaldırılсын", "CİK kaldırılсын", "TCK kaldırılсын" yazılı hücre maketleri taşıdı. Grup adına açıklama yapan İHD Şube Sekreteri Ethem Açıkalin, hükümetin CİK ile hapishaneleri "Nazi kampları"na dönüştürdüğünü belirterek CİK'in geri çekilmesi talebinde bulundu. Ayrıca kitle "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Susma susukça sıra sana gelecek", "İmralı'da, F tipinde tecrite son" sloganlarını attı. Eyleme TAYAD, ESP, DHP, SDP, Alinteri okurları da destek verdi. (Mersin)

Kırklar F Tipi önünde CİK protestosu

İHD İzmir Şubesi 1 Haziran'da yürürlüğe giren Ceza İnfaz Kanunu'nun tutsaklara getirdiği tecrit uygulamalarını Buca Kırklar F Tipi Hapishanesi önünde protesto etti.

Eyleme ayrıca THAYDER, ESP, DEHAP ve SDP üyeleri de destek verdi. Hapishane önünde bir araya gelen kitle "İçerde dışarda hücreleri parçala" ve "Tecride, tek tipe hayır" sloganlarıyla hapishanenin girişine kadar yürüdü. Kitle adına açıklama yapan İHD İzmir Şube yöneticilerinden Kamil Ağaoglu, CİK'in F Tipi ile başlayan tecrit sürecinin ürünü olduğunu ifade ederek, bu yasanın tutuklu ve hükümlünün insan olduğu gerçeğini yok saydığını, tutuklunun siyasal, sosyal ve kültürel varlığını ayrıntılarıyla disiplin altına almaya çalıştığını söyledi. Açıklamanın ardından kitle çeşitli sloganlar atarak dağıldı. (İzmir)

Bursa'da eylemler devam ediyor!

Bursa'da 1 Mayıs sonrası yaşanan gözaltı ve tutuklama terörü çeşitli eylemlerle protesto edilmeye devam ediyor.

16 Haziran günü ÇHD Bursa Şubesi'nin çağrısı ile Bursa Adliyesi önünde toplanan Eğitim-Sen, Birleşik Metal-İş, BATİS, Türk-İş, ESP, EKB, Partizan, Bursa Temel Haklar Derneği, Tuncelililer Derneği, İHD, DHP, BDSP, EMEP, SDP, DEHAP, SHP ve ÖDP kitleleri tutuklamaları protesto etti. Basın metnini Av. Kemal Arslan okudu.

Aynı gün, aynı yerde toplanan Partizan, ESP, Bursa Temel Haklar Derneği, Tuncelililer Derneği, BATİS, Kız, DEHAP, BDSP, SDP adliyenin önüne siyah çelenk bırakarak bir basın açıklaması yaptı.

19 Haziran günü ise Santral Garaj Metro İstasyonu önünde "1 Mayıs tutsakları serbest bırakılсын" pankartı açan Partizan, HÖC, ESP, EKB, Tuncelililer Derneği, BATİS, Dokuma-İş, BDSP ve Kız bir saatlik oturma eylemi yaptı. (Bursa)

17'ler yurtdışında anıldı

Köln

ALMANYA-KÖLN

17 Haziran 2005 tarihinde Dersim'de katledilen 17 MKP önder kadro ve savaşçısı 21 Haziran günü Almanya'nın Köln şehrinde yapılan bir yürüyüşle anıldı. Protesto yürüyüşü saat 19:00'da başladı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı protesto yürüyüşü Dom Kilisesi önünde son buldu. Tüm devrimci yapıların ve halktan insanların büyük bir destek verdiği yürüyüş boyunca "Mercan'da bir ses, 17'ler ölmez", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı.

Dom Kilisesi önüne gelindiğinde 17'ler için saygı duruşunda bulunuldu. Burada yapılan konuşmalarla katliam lanetlendi. Yürüyüşe destek veren TKP/ML, TİKB, TKİP, MLKP, HÖC, KONGRAGEL, BP, TÜDAY, BARİKAT, DEVRİMCİ-YOL yaptıkları konuşmalarla katliamı lanetlediler.

HAMBURG

Atılım, HÖC, Devrimci Demokrasi ve İşçi Köylü okurları tarafından 24 Haziran tarihinde yapılan yürüyüş öncesi bildiriler dağıtılarak halka katılım çağrısı yapıldı.

Hamburg'un Altona semtinde başlayan yürüyüşe 300'ün üzerinde katılım oldu. İlk olarak bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. En önde "MKP şehitleri ölümsüzdür" pankartı yer aldı. Yürüyüş boyunca "Mercan'ın hesabı sorulacak", "Yaşasın devrimci dayanışma" gibi sloganlar atıldı. Yürüyüş Sternschanze bölgesinde yapılan konuşmalarla son buldu.

STUTTGART

Şehitlerin haberinin ulaşmasının ardından MKP'nin düzenlediği bir bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Bizler Partizan okurları olarak toplantıya katılıp, son gelişmeleri öğrenirken aynı zamanda Almanya Güney Bölgesi TKP/ML Taraftarları adına mesajımız okundu. Toplantıya ayrıca MLKP Almanya örgütü, Bolşevik Partizan adına da mesajlar sunuldu. Daha sonra tekrar bir araya gelinerek bir dizi eylem kararı alındı. Platformun kararı doğrultusunda; 22 Haziran günü Almanya Başbakanı G. Schröder'in PORCHE tekelinin davetlisi olarak geldiği fabrika önündeki protesto ya katılıp, katliamı teşhir eden pankart açıp, bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdik.

23 Haziran'da Stuttgart'ta üniversiteli öğrencilerin yaptığı "harçları" protesto mitingine katılarak, katliamı lanetlemeye ve faşist TC'nin katliamcı yüzünü teşhire

devam edildi. Aynı gün akşam saatlerinde de platformun kararı doğrultusunda bir basın açıklaması yapıldı. Yakın civar şehirlerinden de sağlanan katılımı daha sonrasında izinsiz bir yürüyüş gerçekleştirildi, MKP bildirisi Almanca okunup yürüyüş bitirildi. 25 Haziran günü Almanya merkezi organize edi-

len ve hemen tüm devrimci yapıların desteklediği yürüyüş ve anma toplantısına yine Partizan kitlesi olarak katıldık.

(Stuttgart Partizan okurları)

DUİSBURG

Duisburg'ta 25 Haziran tarihinde yapılan yürüyüşle Mercan Vadisi şehitleri anıldı ve ardından yapılan anma gecesine 4 bin kişi katıldı. Katliamın duyulmasından hemen sonra yurtdışı genelinde gösterilen duyarlılık 25 Haziran günü Avrupa'nın dört bir yanından gelen kitlenin katılımıyla doruğa ulaştı.

Yürüyüş öncesi MKP tarafından yapılan çağrıyla bir araya gelen güçler, yürüyüşün tüm yönlerini tartışarak en geniş katılımın sağlanması için ortak bir karara vardılar. MKP, TKP/ML, TİKB, TKİP, DEVRİMCİ YOL, DEVRİMCİ KURTULUŞ, MLKP, DHKP-C'nin yurtdışı örgütlülükleri ortak eylem birliği çerçevesinde tek pankart altında yürüme kararı aldı. Yürüyüş öncesi ortak bir bildiri kaleme alınarak alanda dağıtıldı.

Yürüyüş son yılların en politik protestosu oldu. Avrupa'nın dört bir yanından gelen 4 binin üzerindeki kitle, katliamın boyutu, katledilen devrimci önderlerin devrimci duruşları ve MKP açısından önemini de bilerek faşist devleti lanetlediler. Yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı.

Yürüyüşün bitirildiği alanda yapılan konuşmalarda katliam lanetlenirken, katledilen 17 önder kadro ve savaşçının devrimci mücadele açısından yerinin önemi üzerinde duruldu.

Yürüyüş bitirdikten sonra Duisburg'a yakın Dislaken şehrinde tutulan salonda saat 17'de anma yapıldı. Öfke ve duygusallığın bir arada yaşandığı anma 17'lere yaraşır bir şekilde yapıldı. Salonu hıca hıncı dolduran kitlenin bir kısmı ise salona sığmayarak anmayı dışarıda kurulan ses cihazlarından dinlemek zorunda kaldı.

Anma toplantısı saygı duruşuyla başladı. Daha sonra ise MKP adına yapılan konuşmayla devam edildi. Anma toplantısı 17'lerin tek tek öz geçmişleri okunarak, kızıl karanfillerin bıraktığı sembolik tabutların önünden geçişle devam etti. Kitlenin hep birlikte okuduğu devrim andının ardından anma toplantısı sona erdi.

HOLLANDA

Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu

nu'na bağlı TIÖD'ün 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 35. yılı vesilesiyle düzenlediği panelde, katledilen 17 MKP önder kadro ve savaşçısı anıldı.

Panelde Türkiye'den DDSB adına Ali Yıldız ve Partizan dergisi adına Metin Atak katıldı. Panel geçmeden önce şehit düşen MKP'lilerin isimleri okunarak anılarına saygı duruşunda bulunuldu. Panel geçmeden önce Partizan temsilcisi Atak 17 Haziran'da katledilen MKP önder kadroları ve savaşçılarıyla ilgili bir konuşma yaptı.

15-16 Haziran'ın 35. yılı vesilesiyle yapılan konuşmada ise DDSB adına Yıldız Türkiye'deki sendikal durum, özelleştirme, sınıf hareketini bekleyen görevler ve birlikte iş yapma konusunda gelişen adımların daha da ileri taşınması gerektiği üzerinde durdu. Partizan dergisi adına tekrar söz alan Atak ise Avrupa'daki işçi sınıfının durumu, Avrupa emperyalistlerinin hak gaspları, anti terör yasaları ve bizleri bekleyen görevler üzerinde durdu.

Sonrasında ise katılımcı yapılara söz hakkı verildi. MKLP adına yapılan konuşmada 17 MKP önder kadrosunun katledilmesi lanetlendi.

LONDRA

Londra'da devrimci hareketler bir araya gelerek katliamı protesto için bir eylem planı çıkardı. MLKP, MKP, TKP/ML, DHKC, Dev-Yol tarafından oluşturulan anma tertip komitesi bir eylem takvimi oluşturdu.

Bu plana göre 19 Haziran'da halka yönelik ajitasyon çalışmasından sonra yaklaşık 150 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında operasyonun içeriği anlatılarak 17 devrimcinin katledilmesine karşı duyulan öf-

Londra

ke dile getirildi.

21 Haziran akşamı ise bir anma yapıldı. 250 civarında katılımı yapılan anma, saygı duruşuyla başladı. Devamında şehitlerle ilgili konuşmalar yapıldığı onların direngenliklerinin anlatıldığı bölümden sonra devrimci örgütler adına konuşmalar yapıldı.

Son olarak yapılan yürüyüşe 600'den

Zürih

fazla kitlenin katılımı oldu. Kırmızı bayrakların, şehitlerin resimlerinin taşındığı yürüyüşte uzunca bir kızıl bayrak da kitlenin içinde açıldı. Yürüyüş boyunca yoğun olarak atılan sloganlarla birlikte Türkçe ve İngilizce konuşmalarla eylemi izleyen halk da eylemin amacı noktasında bilinçlendirildi. Bitiş noktasına gelindiğinde saygı duruşu ve yapılan konuşmalarla eylem sonlandırıldı.

(Londra İşçi-Köylü Okurları)

CENEVRE

Cenevre Kanton merkezinde açılan standla 17'ler anıldı. Şehitlerin resimlerinin ve cenaze fotoğraflarının yer aldığı "Türk devleti 17 MKP HKO militanını katletti-Halklar onları son yolculuğuna uğurladı!" yazılı pankart açıldı. Fransızca bildiride katliam protesto edildi. Protesto eylemi ADHK, İGİF, BİR-KAR, İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu (İTİF), Yeni Demokratik Gençlik (YDG) ve Cenevre Halkevi tarafından gerçekleştirilirken, Cenevre Komünist Partisi ve Solidarite (Dayanışma Hareketi) tarafından aktif olarak desteklendi. Ayrıca Cenevre'de bulunan Dernekler Evi'nde (70'e yakın kurum ve kuruluşun yer aldığı) merkezde iki hafta sürecek bir enformasyon ve resim sergisi açıldı. Şehitlerin resimleri, cenaze törenlerinin fotoğrafları ve video görüntülerinin yer alacağı sergi düzenlendi.

ZÜRİH

17 Haziran'da katledilen MKP gerillalarına yönelik operasyon yapılan bir korsan yürüyüş ile protesto edildi. İsviçre'nin Zürich şehrinde 200 kişinin katılımı ile gerçekleşen eylem yürüyüşten sonra Türk Konsolosluğu önünde yapılan açıklamalarla sona erdi. Bu yürüyüşe MKP, TKP/ML, MLKP ve halktan insanlar katıldı.

NÜRNBERG

Nürnberg'te ilk etkinlik, 20 Haziran'da yapılan ve ATİK, AGİF, HÖC, İKK Nürnberg örgütlülükleri tarafından organize edilen anma oldu. Etkinliğin yapıldığı salona, anmayı hazırlayan örgütlenmelerin ortak imzasıyla "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı asıldı. Kısa bir açılış konuşması ile başlayan anma toplantısı, saygı duruşu ile devam etti ve bazı şehitlerin yaşamı da aktarıldı.

Belçika

İkinci etkinlik ise, 25 Haziran'da yapılan basın açıklamasıydı. Nürnberg'in merkezi bölgesi Plarer'de yapılan ATİK, AGİF, HÖC, İKK, MKM imzalı basın açıklamasıyla ilgili,

tüm hafta boyu bölgedeki kurumlara, işyerlerine, kahvelere vb. yerlere gidilerek, çağrı bildirileri dağıtılmış ve katliamla ilgili duyarlılık artırılmaya çalışılmıştır.

Saat 15:00'de başlayan ve yaklaşık 100 kişinin katıldığı açıklamada ortak imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartının yanı sıra, çeşitli dövizler de taşındı. Ayaklı bir pano üzerine, Almanca "Faşist Türk devletinin devrimcilere dönük katliamı" ve "Devrim şehitleri onurumuzdur" yazıları eşliğinde yapılandırılan katliam resimleri ise, yoldan geçen Al-

manyalı ve Türkiyeli halk kesimlerinin yoğun ilgisini çekti.

BELÇİKE-LİEGE

MKP şehitlerinin haberi

gelmeden önce planlanan Belçika-Liege'deki piknik 17'ler için anmaya dönüştürüldü. Pikniğe başlamadan önce, Ovacık Mercan'da şehit düşenler MKP kadro ve savaşçıları için konuşmalar yapıldı. Faşist TC'nin saldırganlığı ve onların şahsında katliamcı niteliği bir kez daha lanetlenmiş ve katledilen devrim şehitlerinin kanlarının yerde kalmayacağı vurgulanmıştır. "MKP Mercan şehitleri ölümsüzdür" imzalı pankartın açıldığı anmada 17'ler anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından anma sonuçlanmış ve Tertip Komitesi tarafından önceden hazırlanan piknik programına geçilmiştir.

(Belçika Partizan taraftarları)

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza!

Devrimciler, Yoldaşlar;

17 Haziran 2005 hepimiz için acılı bir gün. Bu gün, devrimci silahlı mücadele çizgisinde yürüyen dost bir gücün 17 kadro ve savaşçısının, bu en kalifiye güçlerinin, komprador patron ağa devletin yemimli uşakları militarist güçler tarafından en alçakça imha silahlarıyla katledildiği günün adıdır. Tarihin not düştüğü bu günü, komünist güçler de not edeceklerdir. Faşist diktatörlük bunu böyle bilmelidir.

Dostlar;

Tarih sınıf çatışmaları ile iç içe ilerler. Devrim ile karşı devrimin devrimci iç savaş biçimini aldığı bizinkisi gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde bu çatışma çok daha ağır, çok daha boyutlu ve çok daha acımasızca yol alıyor. Komünist ve devrimci güçler ağır bedeller ödeyerek bu mücadeleyi sürdürüyor. 17'lerin şehit edildiği Dersim yöresi aylardır burjuva-feodal devletin askeri ablukası altında çepeçevre kuşatılmış durumdaydı. Faşist devlet her türlü imha araçlarına başvurarak devrimci ve komünist güçleri mevzilerinden söküp atma peşindeydi. Ve son 17 Haziran katliamına dek de MKP,

TKP/ML ve KONGRA-GEL gerilla güçleri onlarca şehitle bu ablukayı karşılamışlardı. Sınıf mücadelesinin mantığı budur. Yaşam her zaman uygun koşullarla yol almaz; bazen ummadığınız kadar ağır bedeller ödemek zorunda kalırsınız. Devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelenin devrimci iç savaş biçimine bürünerek yol aldığı belli tarihsel koşullarda, karşı-devrimin yok etme ve imha hareketlarına karşı gerillanın manevra alanı daralarak bu, ağır kayıplara yol açabilir. Bunlar savaşın mantığı ve doğası gereğidir.

Yoldaşlar, devrimciler;

17'lerin acı kaybı devrimci hareketi yasa boğmuştur. Ne var ki, bu durum sınıf kinimizde asla bir gerilemeye yol açmaz ve açmamalıdır da. Bu acı olayın gelişmesine neden olan arka cephe ne olursa olsun, yaşanan hatalar, eksiklikler, ihmaller vb. ne olursa olsun, devrim bildik yolunda yürüyecek ve umutsuzluk rüzgarı asla bu yola gölge etmeyecektir. Devrimde küflü ruh haline, çabuk devrim hayallerine yer yoktur. Yol kazaları her tarihsel aşamada karşımıza çıkan olaylardır. Sorun bu kazalarla birlikte yaşayarak

"sabun köpükleri uçurmak" değildir, devrimin bu yol kazalarından dersler çıkararak geleceğe umutla bakmaktır. Devrimci iç savaşın muharebe meydanlarında alınan ağır kayıpların acı sonuçlarından öğrenmek aslolanıdır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler;

17'lerin acı kaybı da çok büyük bir açıklıkla göstermiştir ki, burjuva-feodal faşist devlet topyekün bir saldırı üzerinden gerillaya karşı "yok etme ve imha hareketi" içindedir. Bu hiç de AKP'nin "demokratikleşme", "AB" ve "insan hakları" sözde söylemi ile bir uyumsuzluk da göstermiyor. Onlar bir yandan ABD ve Avrupa kapılarında ülkeyi iktisadi ve siyasi yönden "sömürgeleştirmenin" planlarını yaparken, öte yandan da içte her türlü demokratikleşmenin önünü keserek faşizm uygulamaktan da geri durmuyorlar. Dışta "sevimli melek" rolü oynayanlar, içte "cehennem zebanisi" gibi davranmayı meslek eylemiş bulunuyorlar. Bunların iktidarı kan üzerine kurulu, şiddet üzerine kurulu. Bunlar yönetmiyor savaşıyor. Bu iktidarın şiddetine karşı devrimci çüreti kuşanarak örgütlen-

miş şiddetle karşı koymak "alttakilerin" en meşru hakkıdır. Bu hakkı yerine getirirken, eğer tarih bazen geriye düşerse, eğer bazen yolunu şaşırırsa ve eğer hiç ummadığımız görelî kazalarla karşılaşır, bundan yalnızca savaşmayı öğrenmek gerektiği sonucu çıkarılmalıdır.

Emekçiler;

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve altın çağa giden yeni toplumun yolunu açan tek anahtar Marksizm-Leninizm-Maoizm yol göstericiliğindeki Halk Savaşı stratejisidir. 17'lerin acı sonu, bizim bu yoldaki mücadele azmimizi aşındırmak bir yana, sınıf kinimize bilemiştir. Dersim-Mercan'da şehit düşen 17'lerin devrimci anısı ve savaşa azmi sonraki kuşaklara çüret ve kararlılık olarak yol gösterir.

ŞAN OLSUN DERSİM MERCAN ŞEHİTLERİNE!

ŞAN OLSUN KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞINA!

ŞAN VE ŞEREF OLSUN DEVRİM İÇİN ELDE SİLAH TOPRAĞA DÜŞENLERE!

TKP/ML-YDB

MERCAN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

TARİHİ KAN VE KATLIAM ÜZERİNE KURULU TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ, BU TARİHİNE YENİ BİR KATLIAM DAHA EKLEDİ!

KÜRT, TÜRK VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZA!

17 Haziran 2005 tarihinde Dersim'de seyir halinde olan MKP önder kadrolarının da içinde yer aldığı birliğe saldıran Faşist Türk ordusu 17 devrimciyi hunharca katletti. Her karış toprağında devrimci, ilerici ve yurtsever kanı olan Dersim, bir kez daha devrimcilerin kaniyle sulandı. Dersim denilince akla direniş ve karşı koyuş gelir. Bu kez de böyle oldu. Mercan vadisinde 17 MKP önder ve savaşçısı tereddütsüzce ölüme meydan okuyarak canlarını devrime feda etmekten çekinmediler. Onlar, işkencede, polis sorgularında, hapisane direnişlerinde, ölüm oruçlarında sınanmış MKP savaşçılarıydı. **Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Alattin Ateş, Cemal Çakmak, Ali Rıza Sabur, Berna Ünsal, Okan Ünsal, Ersin Kantar, Taylan Yıldız, Gülnaz Yıldız, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karaoğlu, Ahmet Perktas, Çağdaş Can, İbrahim Akdeniz, Binali Güler, Dursun Turgut.** Onları asla unutmayacağız.

Bu katliamda yaralı olarak üç devrimci de esir alınmıştır. Bu üç devrimci hakkında hiçbir açıklama yapmayan devlet açıktır ki, onları katletmeyi planlamaktadır.

Faşizmin demokrasi oyunları tutmuyor. Emperyalist ağababalarının direktifleri doğrul-

tusunda hareket etmekten bir adım dahi şaşmayan egemenler her fırsatta saldırıyor. Açık açık tüm devrimci, ilerici ve yurtseverleri bitireceklerini söylüyorlar. Saldırıyor ve katlediyorlar. Öldürülen devrimcilerin cesetlerini parçalıyor, gözlerini oyuyor ve ailelerine öyle teslim ediyorlar. Böylece toplumda korku ve dehşet yaratmak istiyorlar. Şüphesiz ki, bu saldırılar boşuna değildir. Egemen sınıflar tüm bunları kendi saltanatlarını daha iyi sürdürmek, halkı köleleştirmek ve suskun bir toplum yaratmak için yapıyorlar.

ABD ve Avrupa emperyalistlerinin egemenlerin eline tutuşturduğu yol haritasında devrimci ve yurtseverleri yok etmek vardır. Kürt ulusunu yok saymaya devam eden Türk devleti, Türkiye Kürdistan'ında yeniden olağan üstü hal uygulamaya başlamıştır. Bir kez daha, Kürt köyleri bombalanmakta, köylülerin yaylaya çıkışları ve tarımla uğraşmalarına izin verilmekte ve yeniden göçe zorlanmaktadır.

Özelleştirme politikalarıyla ülke değerlerimizin yok pahasına emperyalist tekellere satılması, tarımın yok edilmesi, demokratik kurum ve kuruluşların yasaklanması, kapatılması, Yeni Ceza ve İnfaz Yasasıyla devrimcileri F tipi hapisanelerinde diri diri ölüme terk edilmesinin gerisinde de toplumsal dinamikleri yok etmek

vardır.

Fakat unuttukları bir şey var; O da devrimcileri yok edemeyecekleri gerçeği! Bizleri toplu katledebilirler, cesetlerimizi parçalayabilirler, ancak bizi yok edemezler. Çünkü biz halkız. Bir halkı yok edemezler. Onlar bizi yok ettiklerini, bitirdiklerini defalarca söylemediler mi? Bizi Kızıldere'de, işkencelerde, hapisanelerde, idam sehpalarında ve Nurhak'larda yok ettiklerini sandılar. Şimdi de Dersim ve Mercan'da yok ettiklerini sanıyorlar. Fakat her defasında yanıldılar ve bir kez daha yanılıyorlar. Biz devrimciler her defasında ölümden yeniden doğduk, büyüdük ve onlara korku saldı. Faşizmin ölü bedenlerimizden dahi korkması bu nedenledir.

Devrim uzun soluklu bir iştir. Geçici yenilgiler, kayıplar olacaktır. Tarih bunun tanığıdır. Ekim devriminden günümüze milyonlarca işçi, emekçi, komünist ve devrimci kaybettik. Fakat, tarih hükümden bir şey yitirmedi. Tarihi yazmaya devam ediyoruz. Tarihimizi İbrahim'lerle, Mahir'lerle, Deniz'lerle, Mazlum'larla, İrfan'larla, Fatih'lerle, Sinan'larla, Habip'lerle, Önder Babat'larla, Tamer Arda'larla ve 16 Haziran'da Cafer ve Aydın'larla bir kez daha yazdık, yazmaya devam edeceğiz.

17 Haziran 2005 tarihinde kaybettiğimiz 17

devrimci kadro ve savaşçının yüreğimizdeki acısı büyüktür. Bunu biliyoruz. Ancak asla yas tutmayacağız. Zira, gün devrimci sorumluluklarımızı daha büyük bir ciddiyetle yerine getirmenin; Gün mücadeleyi birlikte büyütmenin zamanıdır.

Biz aşağıda imzası bulunan partilerin yurtdışı örgütleri olarak, 16 Haziran'da Dersim'de 17 MKP önder kadro ve savaşçısının katledilmesini bir kez daha lanetliyor, bu katliama karşı herkesi direnişi büyütme çağırıyoruz.

Şan olsun bin kılıç darbesiyle ölümden korkmayan 17 devrimci önder ve savaşçıya

DERSİM MERCAN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

17'LER YAŞIYOR!

DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

FAŞİST DEVLETEN KATLIAMIN HESABINI SORACAĞIZ!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

DEVRİMCİLERE VE HALKA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

MKP-YÖK, MLKP-AK, TİKB-YDK, TKİP-YÖ, HÖC, DEVRİMCİ YOL(AÖ), TKP/ML-YDB, DEVRİMCİ KURTULUŞ

ABD emperyalizmi en vahşi tarihlerden birine sahiptir

Öncelikle bize kendinizi ve örgütünüzü tanıtır mısınız? Faaliyetlerinize ne zaman başladınız?

Evet, tabii. Örgütümüzün ismi Malcolm X Taşra Hareketi. MXGM, kökleri 1980-84'lere dayanan Yeni Afrika Bağımsızlık Hareketinde hızlı bir şekilde büyüyen Yeni Afrika Halkı Örgütü'nün kitle derneği olarak çalışmalarına 1989'da başladı. Bizler devrim ve Afrika-Amerikalı halkın kurtuluşu davası için bir araya gelen bir hareketiz. Yani halkımızın kurtuluşunun devrimsiz gerçekleşmeyeceğini görmeliyiz ve MXGM de bu çizgiyi takip etmek için yaratıldı ve kuruldu.

ABD'nin kısaca sosyo-ekonomik yapısını, özellikle ülke içinde uyguladığı politikalar bakımından özetler misiniz? Bununla bağlantılı olarak ülkedeki kitle çalışması ve faaliyetlerinden ve kazanımlardan bahsedebilir misiniz?

ABD her şeyden önce emperyalist bir sisteme sahiptir ve bu sistem kendi halkına ve ülkede yaşayan birçok farklı ulusa (Porto Rikolular, Meksikalılar ve diğer birçok Latin Amerika ülkesinden olanlara, aynı zamanda da Afro-Amerikalılara ve diğer birçok azınlığa) karşı baskı kullanmaktadır. ABD saldırganlığının uluslararası karakteri (revizyonist) Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra tamamen değişti. Sözde "Soğuk Savaş" dönemi sırasında, ABD emperyalist saldırganlığı "kadife eldiven" adı verilebilecek bir uygulama tarafından tipik olarak karakterize olmuştu. İşte, 2. Emperyalistlerarası Savaş'tan sonra, (Kore ve Vietnam istisnaları ile birlikte) ABD emperyal devletinin tercih ettiği emperyalist saldırganlık metodları gizli operasyonlar, vekalet ordular ve ölüm mangalarının kullanılması, uşak devletlerinin (İsrail gibi) ve yeni-sömürgeci diktatörlük rejimlerinin maddi ve politik olarak desteklenmesiydi. Bu süreçte ABD'li yö-

Geçtiğimiz sayımızda Enternasyonal sayfamızda ABD'den Malcolm X Taşra Hareketini tanıtmış ve bu hareketin Küba'da sürgünde bulunan Assata Shakur için yaptığı bir açıklamayı yayınlamıştık. Bu sayımızda ise bu hareketin üyesi olan ve geçtiğimiz ay Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin İstanbul'da gerçekleştirdiği hapisaneler konulu Uluslararası Sempozyuma katılan Kali Williams ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

netici sınıf, nadiren direkt olarak ellerini kana buluyordu. Fakat 1980'lerin sonunda ve 90'ların başında revizyonist rejimlerin ihanetinden beri emperyalist devlet "kadife eldivenleri"ni hızlı bir şekilde çıkardı, "demir yumruğunu" ortaya çıkardı ve direkt ve kasıtlı olarak kanlı ellerini her yere uzattı. Batı Bloğunun eşit kuvvetle karşı koyan gücü olmaksızın ABD hükümeti ulusal sınırlarının içindeki ve dışındaki başta ulusal kurtuluş hareketleri olmak üzere direniş hareketlerinin bastırılmasını yoğunlaştırabilmektedir ve bunları kitle temelleri ve uluslararası topluluk arasında tecrit etme amacıyla "suçlu" ya da "terörist" olarak ilan etmektedir.

ABD emperyalizmi, en vahşi tarihlerden birine sahiptir ve doğası gereği baskıcı, ırkçı, faşist ve katliamcıdır. Bu baskı sadece ülke içinde yer almamakta, tüm dünya üzerinde savaşlar çıkarmakta, yerel sorunlara müdahale etmektedir. Ve bugüne kadar bu sistemi devam ettirmiştir. Emperyalizmin doğasında olduğu gibi ABD de ülkelerin zengin kaynaklarını ve topraklarını ele geçirmek için birçok ülkeyi arka bahçesi olarak kullanmaktadır. Kendi ülkesindeki işçi sınıfını, fakat özellikle de daha çok siyahların bulunduğu alanları sömürüyor. Bu insanlara ikinci sınıf vatandaş olarak muamele ediyor ve onları ucuz işgücü olarak görüyor. Çünkü bu insanlar ABD emperyalizmi tarafından sömürgeleştirilmiş ülkelerden gelen mülteciler, aslında onlar "daha iyi bir yaşam" için ABD'ye gelmiş insanlar.

Şimdiye kadar bizler ne yaptık? 1980'lerden bugüne kadar esas olarak hareketi yeniden inşa ettik ve halkımızı bilinçlendirmeye çalıştık. Bu temel sorunlardan biridir, çünkü ülkedeki büyük medya halkımızın beynini her dakika yıkıyor. Tüm ABD halkının ve bizim görevimiz bunun alternatifini inşa etmektir. Bizler adım adım çalışıyoruz. İdeolojik-politik eğitimin yanında, birçok toplumsal çalışma yapıyoruz. İlk kez 1960'larda Kendini Savunma İçin Kara Panter Partisi tarafından başlatılan sağlık ve gıda programları gibi çalışmaları hayata geçiriyoruz. Halkımızın eğitimi için kendi okullarımızı yaratıyoruz, bunun yanında kendini savunma programlarımız da var.

Kendini savunma programıyla kastettiğiniz nedir? Bu nasıl bir program ve bunun yanında okullarınızda ne tür eğitim veriyorsunuz?

Kendini savunma programı, halkın polis vahşetine karşı kendilerini savunmayı ve her zaman önyargılı ve peşin hükümlü olan hükümetin karşısında yasal haklarını öğretmek anlamına geliyor. Bu somut sorunlara dayanarak somut kampanyalar başlatıyoruz. Kara Panter Partisi bunu silahlarla yapıyordu, fakat biz öyle yapmıyoruz, o günkü süreçle bugün birbirinden farklı, bugün halk buna hazır değil. Video kameralarla karakollara gidiyoruz, dosya düzenliyoruz vb. Halkımızla ilgili çeşitli konular üzerine eğitim seminerleri düzenliyoruz, yine aynı şekilde ideolojik ve tarihi seminerlerimiz de var. Okullarda olduğu gibi halkımıza gerçek ve doğru tarihi öğretiyoruz, bunun yanında emperyalizm ve diğer ülkeler hakkında bilgi veriyoruz. Birçok aile bundan gayet memnun, çocuklarını bize getiriyorlar, sabahtan akşama kadar bizimle kalıyorlar. Bizim yanımızda çocuklarının daha güvende olduğunu biliyorlar. Çünkü çocukları sokaklarda sürekli kavga ve kötü işlerle karşı karşıyalar. Bizim parolamız "Halka hizmet et ve halkı koru" şeklinde. Biz aynı zamanda çalışan kesimleri harekete geçirmeye çalışıyoruz, çünkü emekçi sınıfları özellikle de siyah emekçi sınıfları ve militan bir tarihe sahip olanları örgütlemek zorundayız. Yapmaya çalıştığımız bir başka şey de onları bazı ilerici örgütlenmelerle ve siyah ya da beyaz

devrimci gruplarla tanıştırmak. Bunun çok önemli olduğunu düşünüyoruz.

Politik ve ideolojik çizginiz ve yapınız hakkında bilgi verir misiniz? Özellikle de Maoizm düşüncesine nasıl bakıyorsunuz? Çünkü Kara Panter Partisi Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden ve Başkan Mao'dan derinden etkilenmiş bir örgütlenmeydi.

MXGM, devrimci bir kitle örgütüdür. Bizler esas olarak Malcolm X'in öğretilerine dayanıyoruz. Fakat Malcolm X'in öğretilerinin ötesinde Başkan Mao'dan ve onun öğretilerinden de etkilenmekteyiz. Bizler, onların sadece devrimci politik bir yol üzerine öğretiler olmadığının, aynı zamanda özellikle emperyalizme bağımlı ülkelerde hakim sınıfa karşı alternatif savaş stratejisi olan Halk Savaşını yaratan ama aynı zamanda emperyalist ülkelerde de mücadele için ideolojik temelde öğretiler olduğuna inanıyoruz. 1970'lerden bu yana Afrika'da devrimci liderler ve hareketler mevcuttu. Bizler bu insanları ve Assata Shakur ve Mumia gibi liderleri savunuyoruz. Mao ile ilgili olarak, Ondan özellikle 1960 ve 1970'ler devrimci Afro-Amerikan hareketi etkilendi. Mao halkımız tarafından sevilen ve saygı duyulan bir devrimci liderdir ve çok iyi tanınır. Halkımızın çoğu Mao'yu Lenin'den ve hatta Marks'tan önce biliyor. Fakat tabii ki bizler onlara aralarındaki bağlantıyı ve Mao'nun Marksizm-Leninizm'e olan katkılarını öğretmeliyiz. Bizler O'nun özellikle de Halk Savaşı ile ilgili olan makalelerini, yazılarını ve öğretilerini inceliyoruz.

Onun öğretilerini ülkemizde nasıl yaşama geçirebileceğimizi, hangi çizgiye ihtiyacımız olduğunu ve bunu nasıl inşa edeceğimizi tartışıyoruz. Örgütlerimizin olduğu Oakland, Alabama, New York gibi eyaletlerde bu tür çalışmalar yapıyoruz. Biz aynı zamanda ABD emperyalizminin krizini anlamalı ve bu şekilde kendi ülkemizde mücadele etmeliyiz.

Daha önceki tartışmalarımızda siyah işçilerin bazı bölgelerde gerçekleştirdiği grevlerden bahsetmişsiniz. Bu konuyu biraz açabilir misiniz?

Tüm tarihi anlatmak çok uzun sürer, fakat evet siyah işçi sınıfının olduğu her yerde direnişler olagelmıştır. Çünkü iki sorun var. Birincisi ABD hükümeti ucuz işgücü istiyor ve bunu da siyah insanlardan sağlamaya çalışıyor. İrkçy politikalarından kaynaklı işçi sınıfını bölüyor, siyah ve beyaz işçilerin birlikte olmasını istemiyor; çünkü özellikle işçiler bazı sanayi dallarında birleşiyorlar. İkinci olarak ırkçy politikalarını işçileri bölünmüş olarak tutmak ve hatta işçiler arasında renklerine ve ABD'de doğmuş olanlarla mülteci olarak gelenler arasında nefret ve düşmanlık yaratmak için kullanmakta.

Bahsettiğim grevlerden biri Oakland'daki liman işçilerinin yaptığı grevdi. Bölgedeki işçilerin çoğunluğu yeni-Afrikalılardan oluşuyor ve onlar politik tutsak olan Mumia Abu Jamal için, onun adına iki gün boyunca fabrikayı kapattılar. Bazı bölgeler var ki, buralarda direniş oldukça güçlü ve eğer işçiler isterse tüm bölgeyi kapatabiliyorlar.

1940'lardan bu yana çok şey değişti. Baskının biçimleri de değişmekle birlikte, varlığını hep korudu. Bizler bu bölgelerde işsizlikle, büyüyen krizle ve bunun onların yaşamlarını nasıl etkileyeceği ile ilgili eğitim çalışmaları yapıyoruz.

ABD hükümetinin özellikle 1960'ların ortalarında siyah hareketin içine sızma ve siyah topluluk içinde uyuşturucuyu yayma COINTELPRO (Counter Intelligence Program-Karşı İstihbarat Programı) aracılığıyla yapıyordu. Bu program dahilinde aynı zamanda hareketin liderleri de katledildiler, bunlardan biri de Malcolm X'ti. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Bugün hala bu program devam ediyor mu?

Evet Malcolm X'in öldürülmesi olayı COINTELPRO'nun icraatlarından biriydi ve bu program da CIA-FBI'nin yarattığı bir saldırı idi. 1960 ve 1970'lerdeki Yeni Afrikan başkaldırısını "havuç ve sopa" taktiklerini etkili bir şekilde kullanan karşı ayaklanma stratejisi yoluyla temel olarak çökerten rejim Nixon rejimiydi. En dikkat çekici olan ise "sopa" taktiklerinin Karşı İstihbarat Programı yani COINTELPRO vası-

tasıyla uygulanmasıydı. Bu programın amacı Siyah Kurtuluş Hareketi'ne sızmak, onu tecrit etmek ve ortadan kaldırmaktır. 11 Eylül öncesi iktidarının ilk 8 ayı içinde Bush rejimi gelişen küreselleşme karşıtı ve yeniden yükselişe geçen ulusal kurtuluş hareketlerin bastırmak için güvenlik yasaları gibi yeni COINTELPRO'nun uygulanmasına çalışıyordu. 11 Eylül emperyalistlere daha önceden amaçladıklarından daha da baskıcı yasaları uygulamak için fırsat sağlamıştır. Bu yeni güçlerle birlikte şu bizim için açıktır ki, onlar 1970'lerde başladıkları işi tamamen bitirmeye niyetliler.

Programın temel planı ABD'de 1960-70'lerde gelişen, fakat aslında köklerini 2. Dünya Savaşı sonrasında alan ve devlet için bir tehlike haline gelen komünist hareketi ortadan kaldırmaktı. Çünkü barışçıl sivil haklar hareketi de etkili hale gelmişti, bunların yanında Siyah Kurtuluş Hareketi de yükselmisti. FBI'nın başı J. Edgar Hoover bu program üzerinde açık bir nokta oluşturdu. Hareketin içine

Evet bugün, bu programın sonuçlarını hala hissediyoruz. Birçok önderimizi kaybettik, birçoğu da Assata Shakur gibi ülkeyi terk etmek zorunda kaldı ya da Sundicata Akoli gibi hapsedildiler.

Bize biraz da politik tutsaklar üzerine çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz?

Öncelikle şunu görmeliyiz ki, hapsetme her zaman devletin mücadeleyi durdurmak için bir önlemi olmuştur. Bizler politik tutsaklar ve savaş esirleri sorunu üzerinde aktif olarak son birkaç yıldır çalışıyoruz. Şimdiye kadar tutuklanan Kübalı bir tutsak üzerine tartışmalar yürüttük. Adı Posada olan bu kişi Kübalıydı ve CIA için çalışıyordu. Birkaç ar-

kadaşıyla birlikte Havana'da iki uçağı bombalamışlar, Siyah Kurtuluş Hareketi'ne sızmış ve ayrıca uyuşturucu ticaretine de bulaşmıştı. Bu kişi aynı zamanda 1960'lardan bu yana bazı Küba yanlısı aktivistlerin ya da birçok devrimcinin infaz edilmesinden de sorumluydu. Eğer bir liste yazmaya kalksak oldukça uzun olurdu. Ancak sonuç olarak söylemek istediğim bu kişi CIA'nın yönlendirdiği biriydi. Fidel Castro'yu öldürmeye çalıştığı için Possada tutuklandı. Daha sonra Birleşik Devletlere teslim edildi. Bizler hareket olarak bu kişinin terörist olduğunu halka söyledik ve dava hakkında bilgilendirdik. Bunun ardından hükümet Küba'nın terörist Assata Shakur'u gizlediğini iddia etti ve Küba hükümetinin tamamen reddettiği tutsakların dövüldüğünü iddia etti. 11 Eylül sonrası 30 ya da 20 yıldır tutsak olan Assata Shakur ve diğer tutsaklar yerel terörist listesine alındı. Bu listeye karşı diğer grup ve hareketlerle birlikte yürüyüşler yaptık. Bizler hala Sundicata Akoli ve diğerlerinin düşüncelerinden ve hareketimiz inşa etmeye çalıştıklarından dolayı tutuklan-

sızdılar, hareketin önderliğini ezmek için birçok lideri katlettiler ve infaz ettiler. Bunun birçok örneği mevcut. Bunlardan biri de Fred Hampton'un infaz edilmesidir. Bu tür sızmalarla mücadelenin militan bir şekilde sürdürüldüğü bölgelerde kendilerine birçok üs yaratırlar.

Gerçekte başarılı olmuşlardı, bunu kabul etmemiz gerekiyor. Siyahları siyahlara kırdırarak, uyuşturucu satışı ve tacizlerle. Bugün bunlar topluluğumuzda hala mevcutlar ve birçok genç insan bunların etkisi altında. Bugün birçok insan yaşamını uyuşturucu satışından karşılıyor. Bu nedenle bizim temel çalışmalarımızdan biri de uyuşturucuya karşı yaptığımız çalışmalardır. Yine COINTELPRO'un uygulanması tüm dünyada devrimci dalgalının yükselmesiyle ve hükümetin Vietnam Savaşı'na karşı halkın tepkisini ve yürüyüşlerini görmesiyle bağlantılıdır. Tüm bu noktalar birbiriyle bağlantılıdır.

dıklarını öğretmeye çalıştık. Onlar kendilerini yıllarca devrimci mücadeleye adanmışlardı. Birçok genç insan politik tutsaklar ve savaş esirleri üzerine çalışmalarımızdan etkilenmekte. Bazen de sadece bazı insanlardan etkilenmekle fakat bu da onları ileri itmektedir. Ayrıca işkence, tecrit, ırkçy pratikler gibi çeşitli sorunlar üzerinde somut kampanyalar düzenliyoruz. Yine hapishaneler konusunda avukatlarla birlikte çalışmanın da önemli olduğunu düşünüyoruz.

Son olarak Türkiye'deki ilerici devrimci kamuoyuna ve politik tutsaklara bir mesajınız var mı?

Sizlere ve halkınıza söylemek istediğim çok şey var. Temel olan ise bizlerin mücadelemizi ve deneyimlerimizi birleştirmemiz gerektiğidir. Devrimci enternasyonal hareket dayanışmayı yaratmalıdır. Lokal mücadeleler yeterli değildir, bu lokal mücadeleleri uluslararası harekete taşınmalıyız. Aksi takdirde söylediğimiz gibi yeterli olmayacak ve sesimiz topluma ulaşmayacaktır. Aynı zamanda Türkiye'deki siz yoldaşlarımızı örnek almalıyız, yani daha disiplinli, çalışkan ve militan olmalıyız. Sizlerin deneyimlerinize bizlere yardımcı olacağımızı umuyorum. Ve inanıyorum ki, bizler mücadelelerimizi birleştirebiliriz. Her şey için teşekkür ederim.

Biz de teşekkür ediyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

15-16 Haziranların Kızılığında 17 Karanfildi Bu Kez Dersim Dağlarında Haykırın: "FEDA OLSUN CANIMIZ HALK SAVAŞINA!"

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 35. yılını kutlamak amacıyla 19 Haziran 2005 tarihinde Bağcılar Olimpik Kapalı Spor Salonu'nda "Mücadele Tarihinden Bir Yaprak... 15-16 Haziran işçi direnişi vesilesiyle... HALK KONSERİ" adıyla etkinlik düzenleyen Tohum Kültür Merkezi, içerisinde Maoist Komünist Partisi/Halk Kurtuluş Ordusu(MKP/HKO)'nun önder kadrolarının da bulunduğu 17 devrimcinin 17 Haziran'da Dersim Ovacık Mercan Vadisi'nde TSK'nın yaptığı operasyonda hunharca katledilmesi üzerine konseri, uzun yıllar kendisini ezilen/sömürülen halkların kurtuluş davasına adanmış ve bu uğurda her türlü bedeli ödemeyi göze alıp şehit düşen Cafer Cangoz, Aydın Hanbayat, Cemal Çakmak, Ökkeş Karaoğlu, İbrahim Akdeniz, Berna Ünsal, Okan Ünsal, Taylan Yıldız, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Dursun Turgut, Ersin Kantar, Ali Rıza Sabur, Ahmet Perkaş, Binali Güler, Kenan Çakıcı ve Alaattin Ataş'a ithaf ederek anma etkinliğine dönüştürdü.

İbrahim Kaypakka'yın resminin yer aldığı "O'nu anmak savaşmaktır", "Umudu Tohumca büyüteceğiz", "Emperyalist saldırganlığa, özelleştirmelere, işsizliğe, sosyal hakların gaspına karşı mücadeleyi yükseltelim" yazılı pankartlarla birlikte "Emekçi semtlerdeki yıkım saldırılarına karşı birleş, mücadeleyi yükselt", "Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin. Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükselt", "15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi yolumuzu aydınlatıyor" Partizan imzalı ve "Şan olsun 15-16 Haziranları yaratanlara" DDSB imzalı pankartların asıldığı spor salonunda, 17 devrimcinin katledilmesine karşı biriken öfke atılan sloganlarda yankısını buldu. 17 MKP/HKO gerillası şahsında devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşu sonrasında "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın devrimci dayanışma", "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz bizde hesapları namlular sorar" vb. sloganlar atılarak şehitlerin kanlarının yerde kalmayacağı sözü verildi.

Açılış konuşmasını yapan İşçi Köylü Gazetesi çalışanı Betül Kılıçaslan içinden geçtiğimiz sürecin Türkiye devrimci hareketi açısından önemli gelişmelere sahne olduğunu söyledi. Mersin'de Newroz kutlamalarının ardından gündeme gelen saldırılar, işçilerin ve emekçilerin demokratik taleplerinin zorla bastırılması, üniversitelerde yaşanan saldırılar, Türkiye Kürdistanı'nın bir çok ilinde artan operasyonlar ve gerillaların katledilmesinin devlet karşısında ezilen halkın çıkarları doğrultusunda mücadele eden her gücün terörist ilan edilerek bunlara

Mercan'da düşenler kavgamızda yaşıyor!

karşı her türlü baskı, saldırı ve zor uygulamaları olduğunu vurguladı. Ceza İnfaz Yasası'nın yeni saldırı dalgaları için meşruiyet yaratması anlamına geldiğine değinen Kılıçaslan Dersim-Ovacık kırsalında yaşanan çatışmada katledilen 17 MKP/HKO gerillasının da kimlik tespiti dahi yapılmadan kimsesizler mezarlığına

İstanbul

gömme girişimlerine karşın halkın gerillaları sahiplenmesini önleyemediğine dikkat çekti. Kılıçaslan, "Buradan bir kez daha selamlarken onları, 17 parça olan yüreğimizin acısı ve öfkemizle doluyuz. Çok yendik çok yenildik bu kavgada. Ama asıl olanın yürümek olduğunu hep bildik. Şimdi daha güçlü yürüyoruz. 17'lerin yürüyüş ritmini kattık kavgamıza. 17'lerle birlikte tüm devrim şehitlerinin kızıştırdığı yurdumuzda güneşi kucaklayacağımız o güne olan inancımız ve coşkumuzla" diyerek konuşmasını bitirdi.

Konuşmanın ardından sahne alan Halk Müziği sanatçısı Arzu, söylediği türkülerle ve İbrahim Yoldaş marşıyla selamlarken kitleyi Metin Kahraman uzun zamandır onlarca katliam saldırılarında onlarca gencimizin katledildiğini ifade ederek 38 Dersim katliamı için söylenen ağıtı Mercan Vadisi'nde katledilenler için söyledi. Anmaya Demokratik Haklar Platformu (DHP), Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Mücadele Birliği dergisi, Ayışığı Sanat Merkezi, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DEKAP), Emperyalizme ve Faşizme Karşı Özgürlük dergisi, Gaziosmanpaşa Tunceliler Derneği, DDSB, Çukurova DDSB, T. Kürdistanı DDSB, Gülsuyu, Hatay, Kartal, Gebze Partizan-İK-YDG okurları ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) de gönderdiği mesajlarla Tohum Kültür Merkezi'nin etkinliğini selamlayarak 17 devrim şehidinin devrettiği kızıl bayrağı göndere çekme sözü verdi. Geceye sendika üyesi oldukları için işten atılan ve 120 gündür direnişte olan Deri-İş Sendikasına üye Çorlu İleri Deri işçileri, yine sosyal ve sendikal haklarının gaspına karşı başlattıkları 1 ayı aşkın direnişlerinde işveren tarafından atılan ancak işyerlerinin önünde bekleyen Nakliyat-İş Sendikası üyesi Coca Cola işçileri de katıldı.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni, direnişin yarattığı toplumsal etkiyi, halkın barikat arkalarındaki mücadelesini ve bu süreçten Komünist Önder İbrahim Kaypakka'yın kitlelerin sınıf mücadelesindeki mütahit gücünün beyninde daha da berraklaşmasını sağlayan mücadelelerin anlatıldığı sinevizyon gösterimini anmaya katılan yaklaşık 4 bin kişi büyük bir heyecanla izledi. Sinevizyon gösteriminin sonrasında sahneye çıkan Ali Asker ve Grup Kızılırmak yüreklerde açılan 17 yarayı türkülerle sararken, Grup Munzur'un yaptığı kısa konuşma ayakta alkışlandı. Grup Munzur katledilen 17 devrimciyi selamlayarak onların yaktığı isyan ateşinin hiç sönmemesi için Feda Olsun Canımız Halk Savaşına ve İsyen Ateşi marşlarını söyleyerek devrim mücadelesini yükseltme çağrısı yaptı.

Son olarak sahne alan Grup Şiar her biri bir kardelen olan halkın 17 evladının onurumuz olarak toprağa düştüğünü, düşenlerin örgütsüz yaşayıp ölmek yerine örgütlü yaşamı tercih edip halkının acılarına ortak olup, ezilenlerin sesini yükselterek, onlarla birlik-

te onların haklı direnişini büyüttüklerini belirterek türkü ve marşlarını onlar için söylediler. 2004 Kasım ayında yine Dersim Merkez'e bağlı Çiçekli köyü kırsalında faşist TC güçleriyle girdikleri çatışmada Dersim'i kızıla boyayarak şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Cafer Kara ve Aşkın Günel için besledikleri türküyü seslendirdiler.

Emperyalizme ve faşizme karşı öfkenin bilindiği, devrimci dayanışmanın doruğa tırmadığı, 17 parçaya bölünen yürekle söylenen türkülerle, 17 yumrukla atılan sloganlarla birlikte büyük bir coşkunluk hakim olduğu anma yine "Yaşasın devrimci dayanışma", "Feda olsun canımız halk savaşına", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarıyla sona ererken ertesi gün Dersim'den Gazi Cemevi'ne gelecek olan cenazeler için kitleye sık sık katılım çağrısı yapıldı.

17'lerin Resimleri

Galatasaray Lisesi'nde taşındı!

Gazi'deki cenazelerin ardından 21 Haziran günü saat 18:00'de Galatasaray Lisesi önüne yoğun yığınak yapan çevik kuvvet Taksim'e yürümek isteyen kitlenin lise önünde toplanmasını engellemek için K-9 köpeklerini de getirerek gövde gösterisi yaptı. Yavaş yavaş toparlanan kitle Galatasaray Lisesi önünde birikerek "Feda olsun canımız halk savaşına" pankartını açarak sloganlarla Gazi Mahallesi'nden gelecek olan grubu beklemeye başladı. Grubun gelmesiyle yapılan basın açıklamasında devletin Munzur dağlarında kimyasal silahlarla yaptığı çok açık olan katliamı teşhir edilirken gerillaların cesetlerine işkence yapıldığının da vücutlarındaki izlerden anlaşıldığı söylendi. Açıklamada Ovacık Mercan Vadisi'nde yapılan katliamın sadece MKP gerillalarına yönelik değil bütün hak ve özgürlük mücadelesine dönük olduğu belirtilerek bu tür katliamlarla ezilenlerin gözünde korku oluşturma ve estirilen terör rüzgarıyla halkların mücadelesinin sindirilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. Ancak bu katliamlar karşısında halkın haklı değerlerine ve mücadelesine, bu uğurda verdiği bedellere, şehitlere halkın her zaman sahip çıkacağı vurgulandı.

Eyleme katılan 500 kişi "Akın var" şiiirini okuyarak Grup Yorum'la birlikte Dersim Dağları'nı söyledi. Yine "Yaşasın devrimci dayanışma", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Hesaplaşma günü korkunç olacak", "Katil devlet hesap verecek", "Mercan şehitleri ölümsüzdür" sloganları sık sık atılarak dağılan kitle tünele doğru alkışlar, sloganlar ve ıslıklarla yürüyerek dağıldı.

Dersim'de katledilen gerillaların cenazeleri kitlesele katılımıyla toprağa verilirken çeşitli eylem ve açıklamalarla Dersim şehitleri şahsında devrimci dayanışma ve birlik-telik son süreçte en güzel ve en anlamlı biçimiyle herkese örnek oldu. Dayanışma ruhunun sınırsız yaşanmak zorunda olduğu böylesi zor bir süreçte nitel ve nicel anlam-

da yapılan anmalar ve eylemler görkemli ve kararlı bir duruşa sahipti. Düşman, geçici olarak kazandığı zaferin sarhoşluğuyla, kendi iktidarını korumasını, kitlelerin devrim mücadelesinden ve devrimcilerinden uzaklaşmasını onları, kendi çizdiği sınırlar içerisinde tutabilmesi için etkili tüm araçlarını da devreye soktu. Bunların başında gelen burjuva medya, faşist TC'nin yaptığı operasyonlarla devrimci bir örgütü nasıl 'çökerttiği', 'teröristleri' nasıl imha ettiği, bundan sonra bu örgütlerin benzer saldırılarla kökünün kazınacağı propagandasıyla kitlelerin devrimci olan inançlarını, güvenlerini sarsmaya çalıştı. Ancak yaratılan birlikteliklerde kararlı ve görkemli duruş sergilenmesi düşmanın çabalarını fazlasıyla boşa çıkardı. Cenazelerin toprağa verildiği diğer illerle birlikte değerlendirdiğimizde on binlere varan bir katılım kitlelerin gerillaları tereddütsüz sahiplenmesi, yaşadığı sarhoşluk anında düşmanın yüzüne atılan en sert tokat oldu. Sarhoşluğun yarattığı etkiyle, devletin katliam saldırılarını ve özellikle kırsala yönelik operasyonlarını artırması yüksek bir ihtimal olan önümüzdeki süreçte bu birliktelikleri geliştirmek ve devrimci dayanışmayı pekiştirerek daha üst seviyeye taşımak her şeyden önce kendini bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. (İstanbul)

KARTAL

Dersim'de şehit düşen 17 MKP'liyi an-

mak amacıyla Türkiye'nin dört bir yanında eylemler yapılırken bu eylemlerden bir tanesi de Gülsuyu mahallesinde 23 Haziran Perşembe günü yapılan meşaleli yürüyüştü. DHP, BDSP, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, HÖC ile Köz'ün ortak düzenlediği eyleme ESP de destek verdi. Saat 21.00'de Gülsuyu son durağında önde "MKP şehitleri ölümsüzdür-Gülsuyu Devrimci İnişiyatifi", arkasında 17'lerin resimlerinin bulunduğu "Canımız feda olsun halk savaşına" pankartları ile toplanan kitle sloganlarla Gülsuyu Heykel'e kadar yürüdü. Gülsuyu halkının da yoğun ilgi gösterdiği yürüyüş sonunda bir basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada "Bir araya gelmemizin sebebi emperyalistlerin yeminli uşağı faşist Türk devletinin içine girdiği konseptte uygun olarak politikalarını pervasızca uygulamasıdır. Şehit düşen 17 canımızın kitlesele olarak sahiplenilmesi şehitlerimize duyulan umut, güven ve bağlılığımızın ta kendisidir" denildi. Burada da kitle sık sık "Devrimci irade teslim alınmaz", "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "MKP şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını attı. Eylem şiiir dinletisi ve "Şu Dersimin Dağları" marşının hep bir ağızdan söylemesinin ardından sona erdi.

BAĞCILAR

25 Haziran akşamı Bağcılar'da bir araya gelen DHP, Partizan, ESP, HÖC kitlesele Bağcılar İlçesi Yeni Mahalle Postanesi önünde 17'lerin fotoğraflarının yer aldığı pankart açarak sloganlar ve meşalelerle Çiftlik Mey-

Bağcılar

danı'na doğru yürüyüşe geçti. Burada ortak açıklama yapan kitle, "operasyonun açık bir katliam" olduğunu kaydetti. Açıklamanın ardından sık sık "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "MKP Dersim'e misillemeye" sloganlarını atan grup alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı.

1 MAYIS MAHALLESİ

17'ler 1 Mayıs Mahallesi'nde 26 Haziran Pazar günü yapılan meşaleli yürüyüşle anıldılar. DHP, HÖC, ESP, EMEP, SDP, DEHAP, PARTİZAN, Mustafa Kemal Mahallesi Güzelleştirme ve Dayanışma Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği ile Köz'ün örgütlediği eylemde Saat 21.00'de yaklaşık 200 kişi Pazar sokağında bir araya gelirken 17'leri temsilen 17 meşale yakıldı. 17'lerin resminin olduğu "Feda olsun canımız halk savasına" pankartı açılırken, kızıl flamalar taşındı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya", "Bedel ödedik bedel ödedeceğiz", "Ağa patron devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız" vb. sloganlarla yol trafiğe kapatılarak Minibüs son durağına doğru hareket edildi. Sloganları duyan halkın yoğun ilgi gösterdiği, bazı mahallelinin yürüyüşe katıldığı eylemde Minibüs son durağında basına bir açıklama yapıldı. Polislin Akrep'lerle eylemi uzaktan izlemekle yetindiği eylemcilere fazla yaklaşmadığı görüldü. (Kartal)

MALATYA

17 Haziran'da şehit düşen MKP/HKO kadroları ve savaşçıların katledilişi HÖC ve Partizan tarafından Malatya PTT önünde

Malatya

22 Haziran'da saat 12:30'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Basın açıklamasına ESP de destek verdi.

Basın açıklaması sloganlarla başladı. Açıklamada 17'leri dağlarda, 119'ları F Tipilerinde ve zindanlarda katledenlerin emperyalizme uşaklıkta sınır tanımadığı, halkı açlığa, sefalete, işsizliğe mahkum ettikleri belirtilirken efendileri AB ve ABD emperyalistlerine karşı sınırsız işbirlikçi tutumları teşhir edildi. Basın açıklamasında "17 Haziran'da Dersim'de yapılan operasyonda katledilen vatansever devrimcilerin bedenlerine yapılan işkenceler de emperyalistlerin ve işbirlikçilerin gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. Cesetlere olmadık işkenceler yapılmıştır. Bu ahlak AB, ABD ve işbirlikçilerinin ahlakıdır" denildi. Açıklamanın bitmesinin ardından kitle sloganlarla dağıldı.

ELAZIĞ

Elazığ'da bir araya gelen DEHAP, EMEP, ÖDP, DHP, HÖC ve Tunceliler Derneği üyelerinden oluşan 50 kişi, Hozat Garajı'nda toplanarak operasyonu ve İHD'lile-

Elazığ

re yapılan saldırıları kınadı. "Ovacık şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankart açan kitle sık sık "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Anaların öfkesi katileri boğacak" sloganlarını attı.

Açıklamayı yapan DHP üyesi Birdal Ak-yol, 17 kişinin insanlık dışı yöntemlerle öldürüldüğünü ve 3 kişi hakkında bilgi verilmemesinin demokratik kurumları endişelendirmekte olduğunu belirterek, "Son süreçte genel olarak bölgede özellikle Dersim'de gerçekleştirilen operasyonlar, sonuçlarından da anlaşılacağı gibi tamamen imha amaçlı olup, savaş hukukuna dahi uyulmayarak açık ve aleni bir katliam gerçekleştirilmiştir" dedi.

Mercan Vadisi'nde yaşamını yitirenlerin pek çoğunun fiziki olarak silahlı çatışmaya giremeyecek durumda olduğunu belirten Ak-yol yaşanan katliamı protesto ettiklerini ifade etti. Akyol, aynı zamanda İHD'lilere Elazığ'da yapılan saldırıya da kınadıklarını ve İHD'ye yapılan saldırıların kim ve kimler tarafından yönlendirildiğini bilindiğini belirtti.

ANKARA

* Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen DHP, Kaldıraç, Partizan, HÖC, KSD, Alinteri, BDSP devletin

Ankara

düzenlediği operasyonu kınadı. "Halk savaşçıları ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankartlar açan kitle adına konuşan Kadir Aktaş, düzenlenen operasyonda öldürülen 17 gerillanın vücutlarının parçalandığına dikkat çekerek, "Açık egemen güçler, militarist saldırganlıkta kararlı. Onlar en masumane talepleri bile silahla yanıtlarken, terör ve katliamlarla karşılık vermekten başka yol bilmiyorlar... Ama bilmelidirler ki; bardağın üzerine kurulan iktidarlar yıkılmaya mahkumdur. Ve onlar döktükleri kanda boğulacaklar" dedi. Açıklama sloganlar ile son buldu.

* Tekmezar Parkı'nda toplanan DHP, HÖC, ESP, Alinteri, BDSP, Kaldıraç, Sincan Halkevi, Kurtuluş ve Partizan kitlesi "Halk savaşçıları ölümsüzdür" ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür" pankartlarını açarak meşaleli yürüyüş yaptı. Tuzluca Meydanı'nda çember oluşturan kitle, marşlar söyleyerek çeşitli sloganlar attı. Yapılan açıklamanın ardından kortejlerle ara sokaklara yüründü. Yürüyüş Muhtarlık önünde sona erdi.

İZMİR

25 Haziran Cumartesi günü Demokratik Haklar Platformu, Partizan, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Devrimci Hareket, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Sosyalist Demokrasi Partisi Kemeraltı girişinde yaptıkları eylemle katliamı kınadılar.

Saat 18:00'de "Binali Güler ölümsüz-

İzmir

dür", "17'ler ölümsüzdür", "Operasyonlar durdurulsun" pankartını açan kitle, Dersim'de şehit düşen MKP kadroları ve savaşçıları şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından kitle adına yapılan açıklamada Dersim Mercan'da 17 MKP savaşçısının katledilmesini lanetledikleri belirtilirken hala sürdürülen operasyonların durdurulması istendi. Son olarak ise "Bizler 17 yoldaşımızdan devraldığımız kavgayı zaferle taçlandıracağımıza bir kez daha söz veriyoruz" denildi.

Eylem kitlenin öfkeyle attığı "Bedel ödedik bedel ödedeceğiz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla son buldu.

* İzmir'de 17 MKP savaşçısı için yapılan eylemler en son olarak Buca Kuru Çeşme'de yapılan ve yüzlerce kişinin katıldığı meşaleli yürüyüşle sürdü.

26 Haziran Pazar Günü kitle saat 19:30'da Buca Kuru Çeşme Cemevi önünde toplanmaya başladı. DHP, Partizan, ESP, HÖC, ÖMP, SDP, Devrimci Hareket, BDSP, Devrimci Mücadele, Kaldıraç, KÖZ, İHD ve çok sayıda kurumun katıldığı eylem saat 20:15 gibi Cemevi bahçesinde Kavel Müzik grubunun söylediği marşlarla başladı. Saat 21:00'de Cemevi önünden "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür", "Binali Güler Ölümsüzdür" pankartları MKP şehitlerinin resimleri ve meşaleler yakılarak başladı.

İlk olarak Dersim'de şehit düşen 17 MKP savaşçısı şahsında tüm devrim şehitleri için yapıldı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla sonlanan saygı duruşunun ardından kitle yürüyüşe sloganlarla başladı. Halkın da alkışla, ıslıkla destek verdiği yürüyüşte kitle, Hoca Ahmet Yesevi Öğrenci Yurdu'nun bulunduğu caddeyi, Buca Kuru Çeşme Eski Minibüs son durağını, Eski Yol giriş caddesini trafiğe kapatılırken Buca Kuru Çeşme Meydanı'nda yürüyüş bitirilirken DHP adına bir açıklama yapıldı.

Eylem "Halk Savaşçıları ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödedeceğiz" ve "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla son buldu.

MERSİN

Şehit düşen MKP/HKO gerillaları ve bölgede hala devam eden operasyonlarla ilgili Mersin'deki demokratik kitle örgütleri, devrimci ve sosyalist basın ve sendikalar ortak bir basın açıklaması yaptı.

23 Haziran Perşembe günü saat 12:30'da Taşbina önünde toplanan yaklaşık 60 kişi Dersim-Ovacık şehitlerinin resimlerini taşıdı. Açıklamada gerilla cesetlerine yapılan işkencelere ve bölgede hala süren operasyonlara değinildi ve bu operasyonla-

Mersin

rın katliam boyutunda olduğu vurgulandı. Ayrıca Van'daki olayların da kınandığı açıklamada "Geçtiğimiz hafta katledilen 2 HPG gerillasının cenazesi ailelerinden kaçırılmış ve Van'da bunu protesto eden kitleye jandarma saldırmış, jandarmanın açtığı ateş ile bir kişi yaşamını yitirmişti" denildi. Eyleme DHP, HÖC, Partizan, ESP, GKM, YKSM, TÖP, AKSM, Kristal-İş, Tüm Bel-Sen, GEH, EMEP, SES, BES, DEHAP, Mersin Halkevleri, Demirtaş Halkevleri katıldı. Kitle sık sık "Gerillalar ölmez, yaşasın mücadelelerimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlar attı. Basın metnini okuyan kişiye kimlik sorgulaması yapıldı. Kimlik gelene kadar kitle slogan, alkış ve zılgıtlarla bekledi. Kimliğin geri getirilmesi ile kitle dağıldı.

ADANA

17'leri anmak için Adana'da çeşitli eylemler düzenlendi. İlk olarak 23 Haziran Cuma günü saat 20.00'de Şakırpaşa Mahallesi'nde, Şakırpaşa Lisesi'nin önünden başla-

Adana

yan bir meşaleli eylem gerçekleştirildi. DHP'nin yanısıra BDSP, HÖC, Alinteri, ESP, Barikat ve Partizan'ın da katıldığı eylemde "Halk savaşçıları ölümsüzdür" yazılı pankart ve 17'lerin resimlerinin olduğu bir pankart açıldı. Yaklaşık 45 dakika süren eylem boyunca sık sık sloganlar atıldı. Eylem mahalle halkı da yoğun ilgi gösterdi. Eylem alkışlarla sona erdi. Öte yandan 24 Haziran Cuma günü, DHP, BDSP, ESP, HÖC, Barikat, Alinteri ve Partizan'ın katılımıyla saat 12:00'de Adana DHP'nin önünden bir yürüyüş düzenlendi. "Dersim şehitleri ölümsüzdür", "Mercan şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganların atıldığı eylem İnönü Botanik Parkı'nda son buldu. Yapılan açıklamanın ardından eylem alkışlarla sona erdi.

(Adana YDG)

SAMSUN

21 Haziran Salı günü saat 17:00'de dernek ve partilerin bulunduğu Gazi Caddesi İttri Durağı yanındaki binanın önünde yapılan eylemde HÖC, Kızılbayrak, Partizan imzalı basın metni okundu. SDP ve Yurtsever gençliğin destek verdiği açıklamada 17 MKP'nin şehit düştüğü çatışma sonrasında halen operasyonların devam ettiğine vurgu yapıldı. Açıklama sırasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Basın açıklamasının devamında "Bu ülkede anaların, babaların yürekleri binlerce kez yandı ve yanmaya devam ediyor. Dün Kızıltepe'de 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ı katleden zihniyet hala bu ülkeyi yönetiyor. Bu ülkeyi yönetenler katliamlar yaparken, acıyla yürekleri korlaşan ana babaların öfkelerini hesap etmiyorlar" denildi.

Bu eylemin ardından eylem katılanlar sabah 06:00'da evleri basılarak gözaltına alındı. "Halkı galeyana getirmek", "Yasadışı örgüt üyesi olmak" iddiası ile gözaltına alınanların arasında gazetemiz Samsun çalışmanı Dilek Kömpe de bulunuyor.

Gözaltına alınanlar 27 Haziran'da çıkarıldıkları Savcılık'ta tutuklanarak Samsun Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi.

“HIÇ BİR ŞEY ZOR DEĞİLDİR BU DÜNYADA, EĞER DORUKLARI FETHETME CESARETİN VARSA!” MAO ZEDUNG

KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİN ALÇAKÇA SALDIRISI SONUCU OVACIK-MERCAN'DA ŞEHİT DÜŞEN;

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ'NİN KURUCULARI, ÖNDER KADROLARI, 2.KONGRE DELEGELERİ İLE HALK KURTULUŞ ORDUSU KOMUTAN VE SAVAŞÇILARININ AZİZ HATIRALARI ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİYORUZ !

Çeşitli milliyetlerden halkımıza,

Acımız, öfkemiz, kinimiz büyüktür. Kapanmaz değilse de yaramız derindir.

Demokratik Halk Devrimi uğruna can bedeli bir mücadeleyi kuşanan 17 devrim savaşçısını daha sonsuzluğa uğurladık. Düşman bizden üçer beşer hatta onar can almakla doymuyor artık. Onbinlerce askeriyle kuşattığı bir alanda bile, uçakları helikopterlerle, füzeler, bombalar yağdırarak “savaşıyor” bizimle.

“Bana karşı direnmeyin”, “teslim olun”, “itaat edin”, “bu düzenin sınırları dışına çıkmayın” çağrılarını yapıyor düşman. Buna eşlik ediyor ne kadar tasfiyeci, reformist ve revizyonist varsa. Bir çember içine alınıyor “DEVİRİM” diyenler. Daha dar bir çembere sokuluyor, SİLAHLI MÜCADELEde ısrar edenler. Sonra da o çemberin içindekiler imha edilmeye çalışılıyor, bilhassa dağlarda ve hapishanelerde.

Mücadelenin ve safların keskinleştiği bir süreçten geçiyoruz. Dostu ve düşmanı en iyi

bellemenin günleridir bu günler. Duranın geride kaldığı, seyreden zulme ortak olduğu bir devirdeyiz. Bu nedenle, günümüzde devrimci mücadeleden, savaştan yana tercihte bulunmak her zamankinden daha büyük önem arz etmektedir.

MKP'li 17 önder kadro ve savaşçının ölümsüzleşmesinin anlam yükü ve değeri buradadır. Onlar bu kritik aşamada devrimden ve savaştan yana tercihte bulunmanın bedelini yaşamlarını feda ederek ödediler. Tıpkı bu uğurda şehit olan nice devrimci gibi.

Devrim mücadelesinin dünü, bugüne miras olarak taşınır. Dünye yaşanmaz. Dünyün mücadelesi geleneğe dönüştürülür bugüne yaşatılır. Sınıf mücadelesi acımasız ve kesintisiz biçimde akıp gitmektedir. Sorun bugüne yanıt olabilmektir. Şehit düşen 17'ler bugüne yanıt olabilmekten derdini taşıyordu. Dünye yaşamının nafiye, anılarda kulaç atmanın boş olduğunu biliyorlardı.

Savaş savaşılarak öğrenilecek, zafere yenilgilerden geçilerek ulaşılabilecektir. Başkan Mao, “YOLUMUZ AYDINLIK AMA MEŞAKKATLİDİR” sözünü boşuna çok sık tekrarlamıyordu. Sıkıntılı, güç ve zorlu bir yolda ilerlemek, nice fedakarlıkların gösterilmesini gerektiriyor. Engelleri aşmak, tuzaklardan kurtulmak ve oyunları bozmak için tek yol zulmün üstüne cesaretle yürümektir.

Bütün bir insanlık tarihini bilimsel bir

metotla çözümlenerek, insanlığın kurtuluş yolunu aydınlatan Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, başkan Mao'nun deyişleriyle bir cümlede özetlenmektedir: İSYAN ETMEK MEŞRUDUR. Bu şiarı rehber edinenlerin yenilgileri geçicidir. O yenilgiler ki içinde mutlaka zaferleri barındırır. Hem diyalektikğin hem de devrimin yasıdır bu.

İşçiler, Köylüler, Gençler;

Mercan'da aramızdan sadece bedenleri ayrılan, kavgamızda daima yaşatacağımız MKP'li devrim savaşçıları, dost-düşman hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki, faşist-Kemalist diktatörlüğün korkusu olmaya devam edecektir. Onların misyonunu beynine kazıyan binler, onbinler silahlarını devralacak ve kavgayı daha ileriye taşıyacaktır.

Buna en başta silah elde düştikleri topraklar tanıktır. Buna ilkemizin dağları tanıktır. Buna ilkemizin mücadele meydanları, savaş alanları, hapishanelerdeki direniş mevzileri tanıktır.

Onları ölümsüzlüğe uğurlarken büyük bir içtenlikle yaratılan devrimci dayanışma zemini içinde; kavga ve savaş sloganlarını haykıran çeşitli çevrelerden binlerce devrimcinin yüzündeki hırs ve öfke, gözündeki kin ve bakışlarındaki kararlılık; şimdiden kaybımızı kazanca çevirmenin adımlarının hızla atılmakta olduğunu göstermektedir.

Ama daha önemlisi, çoğuyla belli bir dönem yoldaşlık yapmış olduğumuz, çok

önemli direniş, muharebe ve kavgaları birlikte verdiğimiz ve nice saldırıları göğüslediğimiz, sonrasında da yine ortak direniş ve savaş mevzilerini paylaştığımız MKP'nin şehit düşen önder kadro ve savaşçıların kavgasının nihai kurtuluşa kadar taşınmasının en büyük teminatı olarak partimiz TKP/ML üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının bu yiğit evlatlarının kanını toprakta, silahını yerde bırakmamak, uğratıldıkları alçakça katliamın hesabını sormak ve uğruna şehit düştikleri demokratik halk devrimini mücadelesini zafere ulaştırmak boynumuzun borcudur.

OVACIK-MERCAN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

KAVGALARINI, ÖZLEM VE İDEALLERİNİ MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

KANLARI TOPRAKTA, SİLAHLARI YERDE KALMAYACAK!

FAŞİST DİKTATÖRLÜKTEN HESAP SORMAK ONLARA SÖZÜMÜZ OLSUN!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

TKP/ML

Merkez Komitesi-Siyasi Bürosu
24.06.2005

Ovacık şehitleri ölümsüzdür!

17'ler kavgamızda yaşıyor!

Açıklama; Elimize posta kanalı ile ulaşan iki bildiriye haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

Faşist TC devletinin düzenlediği operasyon sonucu katledilen MKP üye ve kadroları, HKO gerillaları kavga şafağımızda yaşıyor.

Faşist TC'nin binlerce askeriyle gecenin karanlığında başlattığı kanlı operasyonda, kahpe pusularda şehit düşen 17'ler, bileğimizde güç, kavga bilincimizde cesaret oldular. 17'ler ölümsüzlük idealinde 17 Haziran direnişi oldular.

Her gece, kendi şafağını karanlığında saklar. Her karanlık kendi şafağında onlarca ölümü gizlemeye çalışsa da karanlığın şafağını parçalayan umudun doğuşunu engelleyemez. Her devrimcinin “ölümü” karanlığı parçalayan, şafağın doğum habercisidir.

Yaşadığımız topraklarda üzerine bu kadar türkü yazılmış bir yer daha var mıdır? Adının dahi egemenlerin huzurunu kaçırdığı başka bir yer var mıdır? Faşist TC'nin kanlı tarihinde bir çıban başı olan DERSİM, direniş ve savaş toprağı olmaya devam ediyor. Dersim, emekçi halkın devrim öfkesi, dinmek bilmeyen savaş fırtınasıdır. Dersim'de yaratılan direniş ve devrimci savaş geleneği, uçurumların sonsuzluğundan, tarihin derinliklerinden,

sınıfların uzlaşmaz çelişki yerasından gelmektedir. Dersim'in direniş ve savaş geleneği egemenlerin uykularını kaçırmaya devam edecektir. Sınıf düşmanları karşı devrimin bütün alçakça yöntem ve hilelerini ustaca hazırlanmış oyunlarını denerse denesin, işçi sınıfının ve emekçilerin Demokratik Halk Devrimi mücadelesini teslim alamayacak, devrimci iradesinin gelişimini engelleyemeyecek ve onun özgür geleceği yaratma düşünüyü yok edemeyecektir.

Bu yüzdendir ki; 17'leri katlederek, emekçilerin ve ezilenlerin devrim mücadelesi yok olmaz/olmayacaktır. 17'ler devrim mücadelesidir, 17'leri karanlığın sessizliğinde kuşatarak onu susturmak isteyenlerin devrimi alt etmeye, bastırmaya gücü yetmeyecektir. 17'leri katlederek, devrimi boğmak isteyenler, onu yok etmek için karanlığı seçenler, 17'lerin devrim mücadelesini yok edemeyecektir. Onların devrim iradesini teslim alamayacaktır.

Emperyalizmin uşağı komprador burjuva ve toprak ağaları kendi saltanatları uğruna ülkeyi dikensiz gül bahçesine çevirmek amaçlı devrim mücadelesini yok etmek için giriştiği imha ve yok etme operasyonlarının adını “Bir örgütü bitiren operasyon” olarak lanse etse de emekçi

halkın devrim ihtiyacını, mücadelesini ve düşünüyü bitiremez. Faşist TC devletinin tamamen psikolojik üstünlük kazanmak, devrimci saflarda moral bozukluğu yaratmak amaçlı sürdürdükleri gerici propaganda ile amaçlarına asla ulaşamayacaktır. 17'lerin katledilmesi devrim mücadelesinde büyük bir kayıptır, ancak hiçbir devrim bedelsiz ve kayıpsız kazanılmamıştır. Devrim mücadelesinde her kayıp büyük kazanımlarını kendi bağrında taşır. Devrimlerin yası böyledir. Bu yasa acımasız ve bedelsiz yazılamaz. Devrim yasıları bedeller ödeme pahasına ilkemiz topraklarında yazılmaya devam edecektir. Her bedel, yarattığı direniş ve savaş geleneğiyle var olmuştur. 17'lerin kaybı devrim mücadelesinde önemli bir büküntü olabilir. Ama asla unutulmasın her büküntü devrim mücadelesi karşısında aşılmaya mahkumdur. Ve bu büküntü de mutlaka güçlü bir devrimci duruşla aşılacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın...

Her türden teslimiyetçiliğin, reformizmin ağır bunaltıcı etkisi altında 17'lerin Dersim'in kırlarında harladıkları devrimci savaş ve direniş geleneği büyük bir kazanım olarak, ezilenlerin ve emekçilerin yüreğinde 17 Haziran çiçeği olarak açacaktır.

17'ler devrim mücadelesinin bu kesiti

tinde oynadıkları rolle, yüklendikleri misyonla, yerine getirmeye çalıştıkları devrimci görevle, gösterdikleri yüksek cesaret ruhu ile ölümsüzleştiler. Onlar Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde 17 cesaret abidesi olarak YAŞAYACAKTIR.

Adına devrim denilen köklü değişimin, devrimci zorun ustaca ve başarıyla örgütlenmesi mücadelesinde büyük fedakarlıklar gösterenler, sınırsız ve sayısız bedel ödemeyi göze alanlar ÖLÜMSÜZDÜR!

Bedel ödemeyi göze almadan devrimci zorun gerçekleşmesi mümkün değildir. Devrimin bir zorunluluk olduğu ve bu yamsal ihtiyacın örgütlenmesinden başka kurtuluş yolunun olmadığı bilinciyle sorumluluk yüklenen ve bu inançla savaşanlar ÖLÜMSÜZDÜR!

17'LER DEVRİMCİ CÜRET VE SARSILMAZ İNANCIN SAVUNUCULARI OLARAK YÜREĞİMİZDE VE BİLİNCİMİZDE YAŞAYACAKTIR!

**17'LER ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!**

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİN HESABINI SORDUK, SORACAĞIZ!

TKP/ML-MK
ÖRGÜTLEME BÜROSU

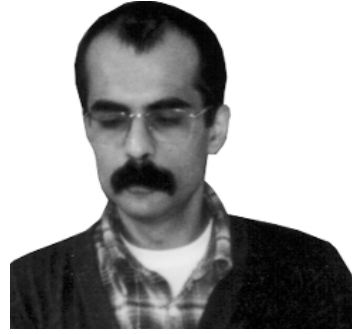
MKP'den açıklama: "Komünizm için mücadele meşalesi 17'ler Ölümsüzdür"

Cafer Cangöz

Aydın Hanbayat

Okan Ünsal

Ali Rıza Sabur

Alaattin Ataş

Ökkeş Karaoğlu

Cemal Çakmak

Berna Ünsal Saygılı

Kenan Çakıcı

Taylan Yıldız

Dursun Turgut

Elimize posta kanalı ile ulaşan Maoist Komünist Partisi imzalı bildiriye "Komünizm için mücadele meşalesi 17'ler ölümsüzdür" denilerek Mercan şehitlerinin öz geçmişleri ve mücadele yaşamları anlatılıyor. "16-17 Haziran 2005 tarihindeki bu muharebede partimiz önderlerinin de içinde bulunduğu 17 yoldaşımız devrim ve komünizm davasında ölümsüzleştiler. Devletin MGK kumandasında söylediği ve sahibinin sesi meydanın tekrarladığı 'bir operasyonda örgütün tümünden çöktürüldüğü' haberi koca bir yalandır. Ki kongremizin önemli bileşenlerinden biri olan Dersim Bölge Komitesi ve önderliğindeki birliklerin ve diğer faaliyet alanlarındaki parti güçlerimizin gerçekliği, bu koca yalanı deşifre etmeye yetmektedir. Basılan Kongre yerimiz değildir. Hareket halindeki birliklerimizin önemli bir bölümüdür. Kaybımız ağır ve acımız büyük. Partimiz kolektif olarak bu kaybımızın nedenleri ve çıkartılan tecrübeleri içeren özeti, Maoist analiz ve sentez çizgisi ile halkımızla paylaşacaktır. Ve bunu ciddiyetle ele almak durumundadır. Devrime sarılarak yaralarımızı sarmak, devrimci kavga için safları yeniden düzenlemek acil görevini icra eden partimiz, dost devrimci örgütlerimizin ve halklarımızın coşkun desteğini taktir etmeyi görev bilir" şeklinde başlayan açıklamada ayrıca "17'ler ölmedi. Onlar stratejik olarak yenilmez bir davanın, yaşamı yeniden yaratan sökülemez kökleridir. Acımız büyük... Bedenlerimiz düşman tarafından katledilmiş olabilir. Ama davamız asla" denildi.

Açıklamada şehit düşen Cafer Cangöz'ün MKP 5. Genel Sekreteri olduğu belirtilip, mücadele yaşamı anlatılarak "O, faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı komünist meydan okuyuşun bayraklarından biri olarak, 12 Eylül faşist darbesinin Diyarbakır işkence tezgahları ve zindanlarında düşmanı stratejik olarak yenenin adıydı..." denildi.

Bildiride ayrıca "Cafer Cangöz, 1996 ve 2000 şanlı Ölüm Orucu direnişlerinde partimiz savaşçılarının önderlerindedir" denildi.

Bildiride MKP Genel Sekreter Yardımcısı Aydın Hanbayat ile ilgili de "Hanbayat yoldaş, 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi öncesinde partimizin faal bir militanıydı. Hanbayat yoldaşın partimiz içerisinde öne çıkan özelliklerinden en belirgin olanı örgütlenme yeteneği idi. Attığı her adımda kararlılık, kendine güven ve devrime olan inanç kristalize bir şekilde kendini belli ediyordu" denildi.

Merkez Komite Siyasi Büro üyesi

Okan Ünsal ile ilgili bölümde ise 3 Ekim 1971 yılında Ankara'da doğduğu belirtilerek "devrimin pratik görevlerinin yanında bir takım teorik sorunları da çözmek O'nun mücadele anlayışının en belirgin özelliklerinden biriydi" denildi. MKP Merkez Komite üyesi Ali Rıza Sabur için "1999 Parti Merkezi Konferansında MK üyeliğine yeniden seçildi. Dersim bölgesinde gerilla faaliyetlerinin siyasi komiser ve komutanlarından biri olarak ısrarla Halk Savaşı'nın bayrağını yükseltti" denilen bildiriye, Siyasi Büro Merkezi Yazı Kurulu üyesi Alaaddin Ataş için ise "Dersim'in güleç yüzlü komutanı ifadesi kullanılarak "1993 kışında aralarında Ökkeş Karaoğlu'nun da Yel Dağı'ndaki düşmanın barınağa yönelik operasyonunda gerilla komuta konseyinde bulunuyordu. Bilindiği gibi bu büyük yürüyüşte 6 şehit 30'a yakın gazi durumu ile karşı karşıya kaldı. Şerif yoldaş bunlar arasındaydı" denildi.

Yine Siyasi Büro Merkezi Yazı Kurulu üyesi olan Cemal Çakmak'ın mücadele yaşamının anlatıldığı bildiriye onunla ilgili de "Cemal Çakmak yoldaş zindan direnişlerinin meşalelerinden biriydi. Onu Ulucanlar Cezaevi'ndeki direnişleriyle düşman da, halkımız da çok iyi bilir. Bu süreçte parti üyesi olarak kahramanca bir duruş sergiledi. Bombalarla dağlanan gözü ve bedeni ideolojisinden aldığı güçle düşman mevzilerini vuran bir ateş topuydu sanki. 1996 şanlı Ölüm Orucu direnişinin yiğit önder savaşçılarından biriydi" denildi.

Bildiride MKP Şehir Parti kadrolarından olan Ökkeş Karaoğlu'nun da Yel Dağı yürüyüşündeki gazilerden olduğu belirtilerek "Eylül 2002 1. Kongremiz sonrası yeniden parti üyesi olarak Marmara Bölgesi'nde görev aldı. Marmara Bölgesi'nin toparlanmasında önemli bir rol oynadı" denildi.

"Proleter kadının bayrak koşucusu" olarak ifade edilen MKP Yurtdışı Bürosu üyesi Berna Saygılı Ünsal'la ilgili de "önceleri üniversite gençliğimizin devrimci mücadelesinin bir militanı idi. Düşmana 1994 yılında esir düştü. 2000 Ölüm Orucu direnişi savaşçı idi. Hapishaneden çıktıktan sonra parti tarafından yurt dışına çıkarıldı. Kongre sonrası parti üyesi oldu ve yurtdışı bürosunda görevlendirildi" denildi. Yine MKP Yurtdışı Bürosu üyesi Kenan Çakıcı'nın 1. Kongre sonrası YDB'de görevlendirildiği belirtildi.

MKP Şehir Parti Komiteleri üyesi olan Taylan Yıldız'la ilgili olarak "öğrencilik yıllarında partimiz önderliği içinde yürüttüğü çalışmalar içinde 1995 yılında bir parti eylemi dolayısıyla düşmana esir düştü. Cezaevinde yol-

daşları ile aynı siperde düşmana karşı direniş bayrağı idi. 1996 Ölüm Orucu direnişinde yer aldı. 2000 Ölüm Orucu muharebelerinde bir gözünü kaybetti. Partimizin bilinçli genç bir üyesi idi" denildi.

Yine aynı konumda olan Dursun Turgut ile ilgili de şehir faaliyetinin toparlanmasında önemli katkılarının olduğu vurgulandı.

1969 Erzincan Tercan doğumlu Binali Güler ile ilgili de, "her döneminde mücadelesinden kopmayan yoldaş, on kişinin içinde de yüz kişinin içinde de vardı. Çalışmak zorunda idi, evli ve bir çocuk babası idi. Tüm bunlara rağmen görev ve sorumluluklarını aksatmadı. Yaşamının merkezinde mücadelesi vardı" denildi.

Bildiride "Partimizin 1. Kongresi öncesi örgütlü sempatan olarak bilindiği alandaki faaliyetçiliği ile öne çıktı. 1. Kongre sonrası partimiz aday üyesi ve sonrasında ise parti üyesi olarak örgütlenerek görev ve sorumluluklarını layıkı ile yerine getirdi" denilen İbrahim Akdeniz'in ardından Ahmet Perkaş'tan bahsedilerek "Partimiz önderliğinde yürütülen gerilla mücadelesine her konuda destek vererek gücü oranında gerillanın ihtiyaçlarını karşıladı. Kendisine verilen kuryelik görevini büyük bir özveri ile yerine getirdi" denildi.

1983 Erzincan doğumlu olan Çağdaş Can ile ilgili "Çağdaş yoldaş 1999 yılında bulunduğu semtte parti komiteleri içinde örgütlenerek faaliyet yürüttü. Yoldaşın dönem dönem ilişkisi kopmasına rağmen, o örgütlü duruşundan taviz vermeyerek görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalıştı" denilirken Gülnaz Yıldız ile ilgili de 1980 Tunceli Hozat doğumlu olduğu belirtilerek "Yıldız yoldaş, 'kadınlar olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz' stratejik şıardan hareketle 2002 yılında kurtuluş mücadelesinin şah damarı olan gerillaya katılarak mücadelesini sürdürdü. Bulduğu gerilla bölgesi ve gerilla birliği içinde kısa sürede gelişme kaydeden yoldaş, parti üyesi ve bulunduğu birlikte komutan yardımcısıydı" denildi.

Bildiride ayrıca Ersin Kantar ile ilgili de "o, düşman bombardımanıyla dağlanan halklarımızın bedeni ve susturulamaz kızıl sesidir" denildi.

Bildiride "gelecek, komünizm rehberliğinde bu ilerlemeyle ve bunun için her damla gözyaşını ateş gibi tutuşturmaya çağırıyor. Bizi prangalanmış kollarla kirlilikler dünyasında kimse hapsedemez. Biz komünizmin devrime sarılanlar ordusuyuz" şeklinde sona eriyor.

İbrahim Akdeniz

Ahmet Perkaş

Çağdaş Can

Gülnaz Yıldız

Ersin Kantar

Binali Güler

Kadrolar ve Kitleler

Devrimimizin temel sorunu siyasal iktidarı ele geçirme sorunudur, siyasal iktidarı hedeflemede problemleri olan bir devrim, dönemseller olarak geniş yığınları kucaklama başarısını gösterse de sistem içinde eriyip, sistemin bir parçası haline gelme yazgısından kendini kurtaramaz. Tarih bu yönlü onlarca olumsuz tecrübeye tanıklık eder. Tarihin diğer tanıklığı ise, devrimlerin "kitlelerin eseri" olduğu, partisiz ve kitlesiz bir devrim iddiasının amaçsız ve boş bir çabadan ibaret olduğu gerçeğidir. Yine, bir partinin devrim yürüyüşünde kadroların önemi ve belirleyiciliği de asla gözden kaçırılmayacak bir başka gerçektir. Demek ki; siyasal iktidar perspektifiyle, doğru bir siyasal çizgiyle donanmış ve bu çizgiye uygun kadrolarını yaratmış bir parti, kitleleri harekete geçirme yeteneğine, cüretine her zaman sahiptir. Böyle bir parti koşullara teslim olmaz. En zor koşullarda dahi, iktidar yürüyüşü için taktik politikalar üretir, olmazları olur kılar.

Bu konulara dair, yani sınıf mücadelesinde kadroların önemi ve kitle çalışmasını hedeflemeyen bir faaliyetin sonuç itibarıyla başarısız bir çaba olacağı gerçeğini bu sayfalarımızda bir çok kez dile getirdik ve dile getirmeye devam edeceğiz. Eksikliklerimizi gidermek, olumlu çabalarımızı daha da büyütmek için bu gereklidir. Asıl eğitici ve gerekli olan bu yönlü atılan adımlarla, başarıların elde edildiği alanların somut tecrübelerinin aktarılması-bütünle paylaşılmasıdır. Yani, yeni kadro ve militanların hangi çalışma tarzıyla açığa çıkarıldığı, hareketsiz güçlerin hareketli kılındığı vb. tüm bu tecrübeler ihtiyacı vardır. Eğer pratiğimizden öğrenme başarısı gösteremezsek, başka ülkelerin pratik deneyimlerinden de öğrenemeyiz. Deneyimleri yaratıcı bir tarzda uygulayamayız, en fazla yapacağımız şey taklitçilik olur. Bu da ne bizim gelişimimize, ne de sınıf mücadelesinin gelişmesine, mevcut sorunların çözümüne ve tıkanıklıkların aşılmasına hizmet etmez.

Kitlelerle bağ kurmak, bağ kurulan ilişkileri örgütlü bir güce dönüştürmek için, somut durumu inceleme yeteneğine sahip, pratik adım atmada atak kadro ve militanların varlığı olmazsa olmazdır. Bugün açısından baktığımızda bu nitelikte kadro ve militanların sayısal gücü, belirlenen politikanın başarı ve başarısızlığını tayin ediyor.

"Bir parti örgütlenmesinde en belirleyici olan faktörler kolektif çalışma, disiplin, sistemli bir eğitim, uzmanlaşma ve yukardan aşağıya denetimdir. Tüm bunlar sınıf savaşımının gerçekliğini, parti gerçekliğini asgari düzeyde kavramış kadrolarla, militanlarla olur. Eğer bu kadroları ve militanları yaratamazsak parti çalışmasında başarılı olmamız mümkün değildir. Çünkü partinin politikasını kitlelere taşıyanlar kadrolardır. Eğer kadrolar bu politikayı kitlelere taşımada isteksizlerse, yaratıcı güçleri körelmişse, en zor anlarda bir çıkış bulma becerisini gösterme yerine var olanı idare etme, günü kurtarma ruh haline sahiplerse tespit edilen politikanın kitlelere taşınması bir mucize haline gelir.

Sınıf savaşımı beklenen mucizelerin ürünü değildir. Sınıf savaşımı üreten yaratan, önlerine çıkan her zorluğun sınıf savaşımının doğal bir sonucu olduğunu ve bunu çözmenin de bizim görevimiz olduğunu bilince çıkararak kadroların ve militanların ürünüdür. Böyle düşünüş tarzı, böyle bir şekilleniş mucizeleri beklemez, mucizeler yaratır. İşte bugün içinden geç-

tiğimiz bu zorlu süreci tersine çevirecek, diğer bir ifadeyle mucizeler yaratacak kadro ve militanları yaratma görevi ile yüz yüzeyiz."(İK)

Bu görevi yerine getirmek bir politika sorunudur. Çünkü her politika kendi kadrosunu yaratır. Sürecin zorluklarını aşacak, ona yanıt olacak kadro ve militanları yaratmanın somut ifadesi, ideolojik-siyasal duruşlarıyla, pratik sorunları çözme gücüyle, gelişmeleri önceden görme ve analiz etme becerisine sahip olmayı bugün zorunlu kılıyor. Eğer bu konularda ciddi problemler yaşıyorsa, ideolojik duruş ve politikanın uygulanışında, kavranışında sorunlar var demektir. Yani, ortaya çıkan problemler burada sadece sonuçtur. Esas üzerinde durulması, kafa yorulması gereken nokta bu sonuçlara yol açan nedenlerdir.

Yukarıda belli ölçüde ifade edildiği gibi, var olanla yetinen, üretmek-yaratmak yerine mevcut olandan tüketen bir alan çalışmasını, orada izlenen politikadan, o politikanın uygulayıcılarından bağımsız olarak ele alamayız. Eğer söz konusu alanlarda, kitlelerle bağ kurmada, var olan ilişkileri örgütlemeye sürekli sorun yaşıyorsa, ya alanın önüne konulan politikalarda ya da uygulayıcılarında bir sıkıntı var demektir. Bu konuda en sık rastlanan pratik, görevlendirmede yapılan yanlışlıklardır. Yeteneklerine göre görevlendirme yerine, boşlukları doldurma. Oysa "boşta" kalan alanlarla boşlukları doldurma zihniyetinin sonucu hep hüsrana olmuştur. Evet, bu da bir politikadır, ama insanların kazanılmasına, gelişmesine hizmet eden değil, çürüme ve yozlaşma mikrobunu yaymaya hizmet eden bir politikadır. Bu politika kadro üretmez, ideolojik bakımdan sarsılmış, yaralı militanları tedavi etmez. O halde boşlukları "boşta" kalan insanla değil, asgari ölçüde onu doldurabilecek meziyetler taşıyan insanlarla doldurmaya çalışalım. Uzun vadede kazanıcı olan budur. Sorunun esas çözümü de sürece yanıt olacak yeni kadroların yaratılması politikasıyla ancak aşılır. Bunun yatağı ise sınıf savaşımıdır, kadroların yetiştirilmesi ve eğitilmesi için izlenecek özgün politikalar.

Proletarya Partisi yedinci konferans sürecinden çıkardığı tecrübelerden hareketle konuya ilişkin şu belirlemelerde bulunmuştu: "Kadro, sınıf mücadelesi pratiği içinde örgütlenme ve yönetme yeteneğiyle öne çıkan militanların kolektif mekanizmalarda örgütlenmesi, denetlenmesi ve siyasal olarak sürekli eğitilmesiyle ortaya çıkar. Böyle bir politika izlediğimiz takdirde kadro sıkıntısı çekmeyiz. Diğer bir anlamıyla doğru bir politika üzerinde şekillenen ısrarlı bir mücadele sürekli kadro üretir. Yönetici organlar öncelikle mücadele seyri içinde öne çıkan militanları çeşitli organlarda görevlendirmeyi başarmalıdır. Yine yukarıdan aşağıya doğru denetleme raporu sunma anlayışını hayata geçirirken böyle militanlara özellikle dikkat çekmelidir"

Ve konferans kararı ışığında daha sonra şu gerçeğe bir kez daha dikkat çekilmişti: "En iyi eğitimin pratik içinde olduğu doğrudur. Yeni kadroların yetiştirilmesi ve açığa çıkarılması da doğru bir politikanın yön verdiği bir pratikle ancak mümkün olabilir. Diğer bir ifadeyle doğru bir teori ile pratiğin uyumuna-uygulanmasına hükmeden kadroların-militanların varlığı başarının teminatıdır. Bugünkü başarısızlığımızın temel nedeni de bu teminatı sağlayacak yeterli kadar kadro ve militana sahip olmamız gerçeğidir. Dahası var olan profes-

yonel militanlarımızın çok ciddi olumsuzluklar taşıdıkları bir gerçektir."

Bu gerçek bize yeni sürecin zorluklarını aşma konusunda ortaya gereken devrimci iradeyi koyan, çok yönlü ve gelişme dinamiklerini taşıyan kadro ve militanları yaratma düzeyimiz aynı zamanda sınıf mücadelesindeki başarı ve başarısızlık düzeyimizle orantılı olduğunu da gösteriyor. Yine, kadro sorununu çözmenin kendi içinde özgünlükler taşıyan bir politikanın ürünü olduğu da yaşanan bunca olumsuz tecrübe ile birlikte bütün çıplaklığıyla açığa çıkmış durumdadır. Açığa çıkan diğer bir olguysa başta en üst kurum olmak üzere, tüm yönetici kurumların yeni kadro ve militanların açığa çıkarılması konusunda azami bir çaba ortaya koymaları vazgeçilmez bir zorunluluk haline gelmiştir. Yaşanan olumlu-olumsuz tecrübeler, devrimci mücadelede küçük çaplı da olsa yaşanan hareketlenme bize belli imkanları sunuyor. Bu imkanları doğru bir tarzda kullanmalıyız.

Kadroların yaratılmasını sınıf mücadelesinden, kitle çalışmasından bağımsız düşünmek idealistçe bir yaklaşımdır. Atacağımız her adımda kadroların sınıf savaşımındaki belirleyiciliği, devrimin "kitlelerin eseri" olduğu gerçeğini asla göz ardı etmemeliyiz. Devrimin kadroları, devrimin yaratıcısı olan esere çok yönlü ve kapsamlı olarak şekil vermek zorundadır. Kitle mücadelesine yön verme-yönlendirme-örgütlenme perspektifinden uzaklaşmış bir kadro, yozlaşmaya-çürümeye adaydır. Dolayısıyla kadrolara dair yapacağımız değerlendirmeler veya yeni tespit edeceğimiz kadro adaylarının kitlelerle olan bağları, kitlelerin onlar hakkındaki düşüncelerini görmezlikten gelmemeliyiz. Bu ne kitlelerin kurumu yönlendirmesi ne de kitle kuyrukçuluğu yapma anlamına gelmez. Bilakis kitlelerin öncü iddiasını taşıyan kadrolara bakış açısını ortaya çıkarmaya yardımcı olur, hepsi o kadar.

Yeniden parti ve kitleler, kitlelerin devrimdeki rolü ve kitlelerin örgütlenme zorunluluğu üzerinde durmak istiyoruz. Aynı zamanda bu konuda yaşanan tarihi tecrübelerle baş vuracağız. Öncelikle Lenin yoldaşa kulak verelim: "Parti işçi sınıfının ileri müfrezesinin işçi sınıfının milyonlarcasıyla bağlanmasının bir anlamıdır. Parti ne kadar sağlam bir müfreze ve ne kadar sağlam örgütlü olursa olsun parti dışında kalan yığınlarla arasında bağlar kurmadan, bu bağları sıklaştırıp güçlendirmeden yaşayamaz ve gelişemez. Kendi kabuğuna çekilen, kendini yığınlardan yalıtılan, kendi sınıfıyla bağlarını koparan, hatta bu bağları gevşeten bir parti yığınların güvenini ve desteğini yitirir; sonuç olarak da tümünden yok olur gider. Parti bütün yaşamını yaşayabilmesi ve gelişebilmesi için yığınlarla bağlarını sıklaştırması ve kendi sınıfının milyonlarca geniş yığınların güvenini kazanması gerekir. (Bolşevik Parti Tarihi)

Kitleleri örgütlemek, kitlelerle güçlü bağlar kurup geliştirmek, kitlelerin somut talepleri üzerinde propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütmekle olur. Bu taleplere uygun örgütlülükler yaratmakla olur. Bu yönlü örgütlülüklerle zenginleşmek, diğer bir anlatımla kitlelere sınıf bilinci taşımak, onları örgütleyip harekete

geçirmek için esnek örgütlülükler yaratma gerçeğini de asla gözardı etmemeliyiz. Açık olan şu ki; en geri ve esnek örgütlülük, örgütsüzlükten daha iyidir. Çünkü, geri örgütlülükleri ileriye taşımak, her zaman örgütsüz olan güçlerle uğraşmaktan daha avantajlıdır. Yani, geri de olsa kendi talepleri için örgütlenmeye evet diyen güçlere, ideolojik ve siyasal olarak çeki düzen verme, onları sınıf savaşımının birer öznesi haline getirme zemini daha güçlüdür.

Düşmanın, kendi çıkarlarını tehdit veya rahatsız ettiğini düşündüğü en geri örgütlülüklerle karşı tahammülsüz olmasının nedenini de yukarıda altını çizdiğimiz gerçekte aramalıyız. Elbetteki örgütlü kitle hareketi, bir anda yaratılamaz. Ya da hiçbir devrim bir anda geniş yığınları kucaklayamamıştır. Basitten karmaşığa doğru bir hat izlenmiştir. Küçük dar örgütlülükler, büyük örgütlenmelerin, küçük kitle gösterileri, büyük yığın hareketlerinin zemini yaratıp, habercisi olmuştur. Kitlesiz parti asla devrimin siyasal iktidar aracı olamaz. Siyasal iktidarı hedefleyen her parti militanın yürüteceği çalışmalarda ana hedefi kitleleri örgütlemek, tüm ezilenleri proletaryanın bayrağı altında toplamaktır. Kitle çalışmasına, kitle örgütlenmesine yönelmeyen militan, devrimin ordusunu yaratma görevini layıkıyla yapmıyor demektir. Kitle çalışmasının, kitle örgütlenmesinin çok yoğun ve sabırlı bir çaba, bir emek gerektirdiğini biliyoruz. Ama eğer devrim iddiamızda samimiysek ortaya bu iradeyi koyarız, kitleleri örgütlemek için gereken araçları yaratırız, sabrı gösteririz.

Tarihi tecrübelerden öğrenmek bilinciyle başkan Mao'nun bu konudaki söylemlerine kulak verelim: "Meselenin can alıcı noktası nedir? Kanımca meselenin can alıcı noktası esas olarak kitleler için çalışma ve kitleler için nasıl çalışılacağıdır.

Kitlelerle birleşmeli ve kitlelerden kopmamalıdır. Kitlelerin ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket edilmelidir. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda ne kadar iyi niyetli olursa olsun herhangi bir bireyin isteğinden değil kitlelerin ihtiyaçlarından yola çıkılmalıdır. Kitlelerin objektif belli değişikliğe ihtiyaçları vardır, ama subjektif olarak henüz bu ihtiyacın bilincine varmamışlardır.

Ve bu değişiklikleri yapmak için henüz istekli değillerdir. Böyle durumlarda sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya ve değişiklik için istekli ve kararlı hale gelinceye kadar o değişikliği yapmamamız gerekir. Aksi takdirde kendimizi kitlelerden koparıyoruz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece onların katılmalarını gerektiren bütün çalışmalar kağıt üzerinde kalır ve başarısızlığa yol açar. Acelelilik sadece başarısızlığa yol açar.

Kendi kafamızda kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaç-

ları, ikincisi bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları istekler.”

Kitlelerin istemlerini, kitlelerin taleplerini yürüttüğümüz faaliyetlerde dikkate almak, ne partinin öncülük misyonunu yadsımak ne de kitle kuyrukçuluğudur. Burada temel sorun kitlelerin içinde bulunduğu somut durumu doğru bir tarzda çözümlenektir. Yani, kitlelerin somut talepleri, kitlelerin sistemle olan çelişmeleri vb.

Yine çelişmenin hangi yöntemlerle çözüleceği, mevcut sorunların yaratıcısı emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçileri-

uşakları olduğu gerçeğini de ortaya koymak öncünün, sınıf bilinçli kadroların görevidir. Kitlelerin dar veya geri talepleri konusunda gereken aydınlatmayı yapmak ve bunun için sabırlı ve ısrarlı davranmak da yine kadro ve militanların görevidir.

Bizim ne istediğimizle sorun bitmiyor, esas sorun kitlelerin istemlerini bizim istemlerimizle uyumlu hale getirmektir. Mesajlarımızın, çağrılarımızın kitleler içinde yankı bulmasıdır.

Dolayısıyla attığımız her pratik adımın başarı ve başarısızlığının mihenk taşı da, adımın örgütlenmeye ne ölçüde hizmet et-

tiği, ezilenler cephesinde ne türden bir yankı yarattığıdır. Çağrılarının somut olması, sürece denk düşmesi olmazsa olmazdır. Gerçek tabloyu gözardı eden subjektif yaklaşımlar-çabalar sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Ve en önemlisi de kitle çalışmasında, kitleye dönük çağrılarda ısrarlı olmaktır. Olumsuz koşullara ve zorluklara teslim olmamaktır.

Sonuç olarak, kitlelerden ve tarihi tecrübelerden öğrenelim. Ama uygulamada da yaratıcı olalım. Partinin öncü misyonunu, karanlıkları aydınlatmadaki ışık taşıyıcı rolünü de asla unutmayalım.

PUSULA

ZORLU SINAVLARDAN GEÇERKEN BAŞLAR YUKARI!

Devrimcilerin ölümü hiçbir zaman kolay kabul edilmez. Bundandır ki devrimcilerin fiziksel kaybı her koşulda kabulü kolay olmayan zor kayıplar olarak algılanır.

Zamana ve mekana sığdırılması kolay olmayan Haziran kaybı, sadece fiziksel kayıp olarak algılanmamalıdır. 17'lerin kaybı, devrimin kaybıdır. Devrime ve halkına adanmış yaşamın “son”lanan her anı, acı ve derslerle doludur. 17'lerin yaşamı da böyledir. Komünistlerin, devrimcilerin kabullenmesi zor ve ağır bir Haziran yaşandı. Sadece niceliği bakımından değil niteliği ve devrimci değerleri bakımından büyük bir kayıp yaşandı. Bu kayıp hiçbir şekilde unutulmayacaktır. Birlikmiş emek, bilgi, tecrübe ve uzun zamana yayılmış deneyim kaybedildi. Devrimci bir hareketin dolaysız tarihi, önemli bir belleği, önemli bir örgütsel halkası, yetişkin kalifiye emeği, ders ve tecrübe dolu dolaysız devrimci anıları, “kaybedildi”. Devrimci bir hareketin önemli bir önderlik gücü “kaybedildi”. Sorulacak hiçbir soru, konuşulacak hiçbir şey, dillendirilecek hiçbir düşünce ve tez yaşanan bu gerçekliği ortadan kaldıramaz.

Haziran ölümü, çözülmesi ve sorgulanması gereken ağırlıklı soruları devrimci kamuoyunun gündemine taşıdı. Bu soruların bir kısmı hemen yanıtlanacaktır, bir kısmının yanıtlanması uzun bir zaman dilimini alacaktır. Ancak, bu süreçte hiçbir gerekçenin arkasına sığınmadan, yapılması ve yerine getirilmesi gereken devrimci görev ve sorumluluklar vardır. Önce 17'ler, devrim şehitleri adına layık bir şekilde anılmalıdır. Bütün devrimcilerin ilk yapması gereken budur. 17'lerin kaybı ne kadar ağır ise yarattığı devrimci etki ve duyarlılığın boyutu da bir o kadar büyüktür. Yaşanan kayıp, bütün devrimcilerin duyarlılık ve sorumluluklarını, devrim şehitlerini sahiplenme ve devrimci değerleri savunma güdülerini yükseltmiştir. Dar grup bakış açısı yerine devrimin bütünlüklü sahiplenilmesini ve savunulmasını ön plana çıkarmıştır. Sokağa dökülen devrimci öfke, örgütlenen devrimci eylemler bu gerçekliği ispatlar temeldedir.

Hemen her alanda şehitleri anma etkinlikleri ve eylemleri örgütlenmelidir. Devrimci eylem birliklerini güçlendirecek, pekiştirecek, devrimi ve devrimci değerleri, şehitleri ön plana çıkaracak devrimci eylem türleri pratiğe geçirilmeli, zengin yöntemler geliştirilip, nicel katılımlar büyütülmelidir. Katılabilecek bütün devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin katılımı için çalışılmalıdır. En geniş katılımın sağlanması için devrimci sağduyu

ve devrimci sorumluluk azami ölçüde gösterilmelidir. Meydanlarda alanlarda, sokaklarda caddelerde, kırdı şehirde, fabrikalarda işyerlerinde, amfilerde, sınıflarda, şenliklerde, şölenlerde kitlelerin olduğu her alanda her mekanda anmalar örgütlenmelidir. Tek bir anma türü ve biçimi içinde sıkışıp kalmadan, içerik ve biçimlerini zenginleştirerek, 17'ler anılmalıdır. En kitleselinden en darına kadar silahlı-silahsız, barışçıl-askeri, legal-illegal bütün biçimlerini devreye sokarak 17'ler anılmalıdır.

Böylesi ağır ve zorlu süreçlerde herkes konuşmaya, düşünce belirtmeye, yorum yapmaya, sonuçlar çıkarmaya çalışır. Ancak doğru olan şudur ki 17'lerin katledilişlerinin ağırlığının en güçlü biçimde hissedildiği bu süreçte önce 17'leri nasıl anacağımız üzerinde konuşulmalıdır. Bu ağır ve acılı süreçte önce düşmandan nasıl hesap sorulabileceği üzerinde kafa yorulmalı ve düşünceler geliştirilmelidir. Düşünce ve önerileri zenginleştirerek sürecin ve mekânın uygunluğunu devrimci güçlerin subjektif gücünü, düşmanın konumlanmasını hesaba katarak, 17'lerin anması örgütlenmelidir. Her anmayı düşmandan hesap soruculuğa çevirmeliyiz.

Böylesi süreçlerde devrimci sağduyuyu ve sorumluluğu daha fazla kuşanmalıyız. Sürecin ve devrimin sorumluluğu bunu gerektiriyor. Her türlü düşünsel, yorumsal, davranışsal ve hareket aşırılıkların potansiyelinin güçlü olduğu bir süreç yaşanacaktır. Ancak hiçbir şey sınıf bilinçli proleterlerin devrimci sorumluluk ve duyarlılıklarını artırmalarının önünde engel olmamalıdır. Şehitlerimizin anılarının canlı, sorumluluklarının ağır olduğu bu süreçte önce sınıf düşmanlarımızdan hesap sorma bilincini ve öfkelerini kuşanarak, konuşacağız. Bu gerçekleştirilmeden yapılacak her türlü konuşma sınıf bilinçli proleterlerin kabul edeceği tarz olamaz.

Devrimci kin ve öfkenin, düşmana saldırı ruhunun en nitelikli dokusunu kuşanmalıyız. Şehitleri sahiplenmenin ve onları anmanın ilk ve vazgeçilmez görevinin sınıf düşmanlarına elle, sopayla, silahla, bütün saldırı araçlarıyla saldırı olduğunu unutmamalıyız. En uygun anı ve zamanı kollayarak, soğukkanlılığı yitirmeden, düşman güçlerini küçümsemeden, ancak hesap sorma, bedel ödetme düşüncesini bir an olsun aklımızdan çıkarmadan, saldırmalıyız. Yine saldırmak, örgütlenerek, kuşanarak, yeniden donanarak, yine saldırmak. Düşmana saldırı ruhunu en yüksek düzeyde tutmalıyız. 17'leri katletmenin ne demek olduğunu sınıf düşmanlarına

devrimci pratiğimizle, devrimci öfkemizle göstermeliyiz. 17'leri, kitlelere mal etmeye çalışacak tarzda devrimci eylemler örgütlenmelidir. Rüzgar ekenler mutlaka fırtına biçmelidir. Sınıf bilinçli proleterler, bu özlü değişim ruhuna ve mantığına uygun örgütlenmeli ve harekete geçmelidir.

En başta devrimcilerin en yoğun ve devrimci potansiyelin en güçlü olduğu alanları seçip, bu alanları devrimci savaş meydanlarına çevirmeliyiz. Semt semt, cadde cadde, sokak sokak, barikat barikat, molotof molotof, ateş ve barutla, kin ve öfkeyle 17'leri anma pratiklerini örgütlemeliyiz. Devrimci hesap sorma bilincini ve pratiğini ustaca, yaratıcı bir tarzda örgütlemeliyiz. 17'lerin devrimci anma süreci, mutlaka devrimci hesap sorma pratiğine dönüştürülmelidir.

En küçük bir moral bozukluğuna, karamsarlığa, şaşkınlığa ve paniğe meydan vermeden, başları öne eğmeden, başları yukarı kaldırmalıyız. Devrimci kaybın büyük olduğu dönemler sağ ve sol sapmaların potansiyel bir zemin taşıdığı süreçler olduğunun bilinciyle hareket edilmelidir. Devrimler tarihi pratiği göstermiştir ki devrimin kayıplarının görece fazla olduğu dönemlerde sağ ve sol sapmalar birer ikiz kardeş gibi karşımıza çıkar.

Silahlı silahsız bütün propaganda araçları zenginleştirilerek, yaygınlaştırılarak sürece katılmalıdır. 17'lerin devrimci kararlılığı, inanç ve fedakarlıklarının propagandası başta en yakın en ileri kitle olmak üzere yaygın, geniş ve etkili bir şekilde yapılmalıdır. 17'lerin devrimci kavga geleneklerini devrimci direniş ilkelerini, kitleleri ve partiyi örgütlemenin güçlü pratik sürecine çevirelim. Devrimci coşku ve heyecanın yükseltilmesine, devrimci sahiplenme ve dayanışmanın en yüksek örneğinin gösterilmesine en fazla ihtiyaç duyulduğu bu günlerde daha fazla duyarlılık, özveri, kararlılık ve sorumluluk gösterelim.

Yaşanan bu ağır ve acı gelişmeleri devrimin ve partinin örgütlenmesi ve devrim şehitlerini sahiplenme pratiğine dönüştürelim. Afiş, bildiri, yazılama, pullama, pankart vb. propaganda araçlarını zengin, yaygın ve yoğun bir şekilde kullanalım. Bu süreçte en yüksek moral ve motivasyonu, devrimci kararlılığı Partizanlar göstermelidir. Dar grupçu hesaplar, küçük kaygılarla hareket etmek isteyenleri eleştirelim, ortak iş yapma, ortak eylem yapma düşüncelerini gündemimize taşıyalım. Bunun dışındaki her türlü düşünsel, yorumsal tutumlardan itinayla ve dikkatle kaçınalım. Başta şehitlerin bağlı olduğu devrimci yapı açıklama yapacaktır. Önce bu beklenmelidir. Bu beklenmeden hiçbir sesli düşünce ve yorum yapılmamalıdır. Devrimci sorumluluk ve duyarlılık bunu gerektirir. Bireysel düşünce belirtme, yorum yapma tutumlarına kesinlikle girilmemelidir. Her tür-

lü dedikodu ve yaygara pratiklerini anında eleştirip, mahkum edelim. Böylesi gelişmeler karşısında sessiz kalmayalım. Sınıf bilinçli proleterlerin örgütsel mekanizması konu hakkında gerekli açıklamayı ve bilgilen-dirmeyi yaptıktan sonra tek bir ses, tek bir yürek olarak “parti diliyle, devrimci tarzda” konuşalım. Böylesi süreçlerde yanlış düşünce ve yorumların yapılabileceği, dedikodu ve yaygaranın, felaket tellallığının fazlaca yaşanabileceği süreçler olduğunun bilinciyle hareket edelim.

Devrimci süreç bedel ödeme sorumluluğunun yüksekte ve ağır devam ettiği zor bir süreç olarak devam ediyor. Bu zorlu ve ağır süreç güçlü ve bütünlüklü sınıf ve devrim bilinciyle, nitelikli, güçlü ve doğru işleyen bir örgütsel mekanizmayla, kitleselleşme gelişimiyle aşılabilecektir. Devrimci sorumluluğun, sabrın ve metanetin daha güçlü gösterilmesine ihtiyaç var.

Bilimin ve teknolojinin muazzam gelişkin olanaklarını kullanarak, kitlelerin örgüt-süzlüğünden, reformizmin yanlış yönlendirme politikasından faydalanarak kuşatma ve saldırılarını her geçen gün arttıran emperyalizm ve komprador uşaklarının hedeflerinde öncelikle kitlelerin devrimci öncülerinin olduğunu görmek ve buna göre hareket etmek zorundayız. Bu politikanın pratik anlamı Haziran kaybıdır. Devrimci hareketin kitleselleşme, gelişme ve ayağa doğrulma sancılarının çekildiği dönemlerde devrim saflarında ortaya çıkacak en küçük bir zaafiyet ve örgütsel hatanın sonucunda bedelinin çok ağır şekilde ödeneceğini gördük. Yaşanan kadro ve yönetici kaybının, yerinin kısa sürede doldurulamayacağı gerçekliğiyle, kayıplar sonucu yaşanacak moral ve motivasyon bozukluğunun hemen giderilmesinin kolay olmayacağı bilinciyle hareket edilmelidir. Ve önderlik korunmalıdır. Kitleleri, devrimci savaşı ve Proletarya Partisi'ni örgütleyerek, önderliğin korunmasını partinin korunması olarak algılayalım.

Yaşanan kayıp ve alınan darbe sonrası devrim saflarında yaşanacak moral bozukluğuna panik ve boşluğa yol açacak pratiklere izin vermeyelim. Böylesi durumlarda daha bilinçli, eğitici, kazanıcı ve kafa açıcı tarzda sorunlara yaklaşıp, devrimci görev ve sorumlulukları daha fazla titizlikle ve dikkatle yerine getirici tarzda müdahalede bulunalım. Bilerek ya da bilmeyerek yapılacak her türlü yanlışlığın, ağırlığı hassaslaşan devrimci organizmaları daha fazla etkileyebileceği bilinciyle hareket edelim. Dolayısıyla daha fazla devrimci duyarlılık daha fazla devrimci sorumluluk, devrimci sabır ve metanet; daha az konuşma daha fazla görev ve sorumluluk taşınmalıdır.

BUGÜN, BU SÜREÇTE BAŞLARI DAHA FAZLA YUKARI KALDIRMALIYIZ!

İran seçimlerinin galibi kökten dinci Ahmednecad

Ahmednecad

11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin "şer eksenini" olarak nitelediği, terörist ülke olarak yaftaladığı ve hedef tahtasına koyduğu üç ülkeden biri olan İran ile ABD arasındaki söz düllosu çeşitli boyutlarıyla sürerken, böylesine kritik bir süreçte İran'da 17 Haziran'da cumhurbaşkanlığı seçimleri gerçekleştirildi. Sözde özgür bir seçimin yapıldığının iddia edildiği ülkede daha Mayıs ayında Anayasa Koruma Konseyi kararını açıklayarak seçime katılmak isteyen 1014 kişiden sadece sekizinin aday olmasına onay vermişti.

İran'daki İslam rejiminde bugüne kadar seçilen ve görevine devam edebilen dört Cumhurbaşkanı görev yaptı. Ebu Hasan Ben-i Sadr rejimin ilk cumhurbaşkanı Humeyni ile olan fikir ayrılıkları sonucu görevinden azledilmiş, ikinci cumhurbaşkanı Ali Recai onun kadar da şanslı olamamış ve suikasta uğramıştı. Bunların dışında Ayetullah Hamaney, Ali Ekber Haşimi, Rafsancani ve Hatemi yıllarca devletin politikalarına yön vermişlerdir.

Son seçimlerde ise yarışın esas olarak Rafsancani ve reformcu aday Moin arasında geçeceği tahmin ediliyordu. İran'da "İslam Devrimi" sonrası yer yer çatlıklar meydana gelse de hala katı bir İslam Rejimi tüm politikalara ve hatta halkın günlük yaşamına hükmediyor. Ancak diğer yandan özellikle genç kuşak içinde reform talebi de giderek yükselmekteydi. Bu seçimler aynı zamanda İran halkının İslam Rejiminin aynı şekil-

de devamı yada reform taleplerinin gücünü de gösterecekti. Bu anlamda "reformcular ile muhafazakarlar arasında karma bir politika" izlediği ifade edilen Rafsancani'nin karşısında radikal vaatlerle yarışa dahil olan reformcu kanadın en güçlü adayı Moin bulunuyordu. Ancak sandıktan "Devrimsiz

İran'ın hiçbir anlamı yoktur. Eğer bizim kültürümüz, ekonomimiz, iç ve dış politikamız sıkıntıya girmişse bunun sebebi yönetim organlarının Devrimin kültürü ve prensiplerinden ödün vermesidir" diyen binlerce insanın kanını döken ve İran'da sol kesimleri tamamen tasfiye etmenin en önemli araçlarından biri olan Devrim Muhafızlarının eski komutanı ve muhafazakar kesimin yeni sağını temsil eden aslında kendi deyimleriyle muhafazakar da değil "köktenci" (fundamentalist) Mahmud Ahmednecad çıktı. Ahmednecad, seçimlerin ikinci turunda oyların yüzde 61,7'sini alarak seçimleri kazandı.

Muhammed Hatemi'den görevi Ağustos'ta devralacak olan Ahmednecad, 24 yıldır din adamı olmayan ilk cumhurbaşkanı olacak.

Öte yandan İran'da seçim sonuçlarına dair ABD'den yapılan ilk değerlendirmede, Washington'ın İran'a ilişkin görüşlerinin değişmediği bildirildi. Yani İran'daki bu değişiklik ABD açısından işe yaramadı. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcülerinden Joanne Moore, "İran'ın, Ortadoğu'nun diğer bölgelerinde, özellikle Irak, Afganistan ve Lübnan'da bariz şekilde esen özgürlük ve demokrasi rüzgarlarının dışında kaldığı yönündeki görüşümüzü değiştirecek herhangi bir şey görmedik" dedi.

İran'da seçimlerin galibinin muhafazakar kanattan çıkmasının nedeninin İran halkının yaşamlarından, yaşamları-

nın İslam Rejimi tarafından kontrol altında tutulmasından rahatsızlık duymadıkları anlamına gelmemektedir. Bu yönelimi esas olarak başta ABD olmak üzere Batı emperyalizminin saldırganlığına karşı ama bunun yanında gittikçe sefaletle dönen yaşamlarının çekilmez hale gelmesiyle açıklamak gerekiyor. Zira bir yanda her ikisi de ABD ile ilişkilerini "normalleştirme" çabası içinde olan Rafsancani ve Moin, diğer yanda meydan okuyan Ahmednecad. Yine bir yanda halkın yoksulluğuna inat ülkenin en zenginini Rafsancani, diğer yanda kendi sıradan evinde oturan Ahmednecad. Halk seçimini bunlara bakarak yapmıştır; bu seçim kendilerini kökten dinciliğin kucağına atsa da aynı zamanda statükoya ve yoksulluğa bir tepkidir.

Mülteciler Günü İsviçre'de kutlandı

18 Haziran 2005'te İsviçre Bern'de yapılan miting ve yürüyüşe yaklaşık olarak 10.000 kişi katıldı. Bern caddeleri rengarenk bayraklarla ve pankartlarla doldu. Batı Avrupa'da yaşanan hak gaspları ile birlikte ilticacıların da bundan nasibini aldıkları ve hükümette olan faşist Blocher'in tüm yaptırımlarının anti demokratik olduğu özellikle vurgulandı. İsviçre'de yaşanan hak gasplarının insanları bıktırdığı ve yaşam standardının her geçen gün düştüğü vurgulandı. Bu yürüyüşte İTİF (İsviçre Türkü-yeli İşçiler Federasyonu) kendi pankartı arkasında yürüdü. Atılan sloganlar ve dağıtılan bildirilerle alana varıldı. Alanda yapılan konuşmalarda sistemin çıkmazı ve kitlelerin durumu ortaya konuldu. 16 Haziran'da Dersim Mercan vadisinde faşist Türk devletinin kolluk güçleri ile girdikleri çatışmada şehit düşen MKP gerillaları ve yöneticileri için Türkçe ve Almanca açıklamalar yapıldıktan sonra yürüyüş sona erdi.

Yunanistan'da genel grev

Yunanistan'da kamu ve özel sektör çalışanlarının 24 saatlik genel grevi, ülkede yaşamı felç etti. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu'nun çağrısıyla yapılan greve, şehir içi ve şehirlerarası ulaşımında görev yapan otobüs, tren, metro, tramvay şoförlerinin katılmasıyla, özellikle büyük kentlerde ulaşım zaman zaman durma noktasına geldi. Denizyolu çalışanlarının da grev yapmasıyla birlikte, anakara ile adalar arasındaki deniz bağlantısı koptu, Olimpik havayolları ise her yöne yalnızca tek sefer yaptı.

Öte yandan kamu bankaları, elektrik ve su işleri daireleri ile PTT çalışanlarının büyük bölümünün de eyleme katılmasıyla, müşteri hizmetlerinde aksaklıklar oldu. Basın çalışanları da greve 12.00-16.00 saatleri arasında iş durdurma eylemiyle destek vereceği için, televizyon ve radyolarda haber bültenlerinin bu saatler arasında yayımlanmayacağı açıklandı.

Ekvador ABD'yi reddetti

Ekvador'un, bütün baskılara karşın Amerikan askerlerinin Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde (UCM) açılacak davalardan muaf tutulması konusunda ABD ile anlaşma imzalamayacağı bildirildi.

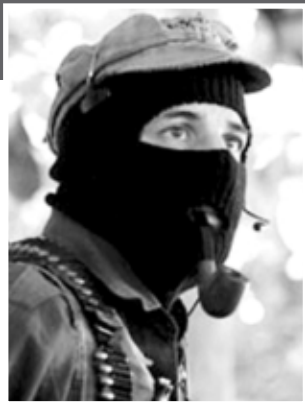
Devlet Başkanı Alfredo Palacios, önceki gece televizyonda yaptığı konuşmada, ABD'nin bu yöndeki baskılarına karşın anlaşmaya yanaşmayacaklarını açıkladı.

ABD emperyalistleri, diğer ülkelere yaptığı gibi, Ekvador'u da muafiyet anlaşması için uyarılmış ve Quito'nun anlaşmaya yanaşmaması halinde 70 milyon dolarlık askeri yardımı iptal edeceğini bildirmişti.

ABD, askeri ve sivil yetkililerini, insanlık suçu işleyenleri yargılayacak UCM'den kurtarabilmek için çok sayıda ülkeyle ikili anlaşma yapmış bulunuyor. Dışişleri Bakanlığı, geçen ay 100 ülkeyle ikili anlaşma imzalandığını açıklamıştı. Ancak bu ülkelerden 29'unun hangileri olduğu hükümetlerinin isteği üzerine Washington tarafından açıklanmıyor.

Gürcistan'a ABD üssü

Ortadoğu'dan sonra Kafkaslarda da yayılmacı politikalarını hayata geçiren ABD'nin, Gürcistan'ın Azerbaycan sınır bölgesinde bulunan Şirak Askeri Havaalanı'na üs kurma hazırlığında olduğu öne sürüldü. Azeri Press ajansının haberine göre, Gürcü Hareketi Siyasi Birlik Başkanı Vahtang Talahadze, kullanım dışı olan Şirak Askeri Havaalanı'nda onarım çalışmalarının başladığını belirtti. Talahadze, bölgedeki yerleşim birimlerinin boşaltılması için de burada yaşayan her aileye 50 bin dolar verileceğini kaydetti. Üs kurulması konusunda Azerbaycan ile de anlaşmaya varıldığı açıklanıyor.

EZLN'DEN KIRMIZI ALARM

ilk kez kırmızı alarm vererek Meksika ve Dünya halklarına yönelik yaptığı açıklamada "Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu, bugün (19 Haziran) itibarıyla, tüm isyan bölgesinde Genel Kırmızı Alarm ilan etmiştir" dedi. EZLN, ilan ettiği Kırmızı Alarma bağlı olarak "şu an için ve belirsiz bir zaman süresince, çalışmalarını gizli ve göçer biçimde" yürüteceğini açıkladı. Bununla birlikte "Bugüne kadar içinde buldukları koşullardan farklı koşullarda bulunsalar da, hem projeler hem de özerk yönetim işlevini sürdüreceklerini" ifade ettikleri İyi Yönetim Cuntaları ve özerk otoritelerin üye-

lerinin tahliyesinin gerçekleştirildiği açıklandı.

Güneydoğu Meksika Dağlarından, Gizli Devrimci Yerli Komitesi, Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu Genel Komutanlığı, Altkomutan İsyancı Markos imzasıyla yayınlanan bildiride şunlar söylendi: "Zapatista yerellerindeki kamusal işlerle meşgul olan ve kışlalarda bulunan düzenli birliklerimizdeki tüm EZLN üyeleri silah altına alınmaktadır. Benzeri şekilde "Sessizlerin Sesi" Radyo İsyancı'nın FM bandı ve kısa dalgadan yaptığı tüm yayınlar, belirsiz bir zaman süresince askıya alınmaktadır. EZLN, öncelikle, ilk kuruldu-

ğu günden bu yana katılım göstermiş sivil topluluklara teşekkür ederek, Zapatista Bilgi Merkezi'nin kapandığını duyurur. ... EZLN, 1994'ten beri bize yakın olan bütün kişilerle sivil, kültürel, yurttaş ve hükümet-dışı kuruluşları, dayanışma komitelerini ve destek gruplarını gelecekteki olası eylemlerinin sorumluluğundan muaf tutar. Yerli haklarının ve kültürünün anayasada tanınması için yürüttüğümüz sivil ve barışçıl Zapatista yerli mücadelesinde neredeyse 12 yıldan beri bizi içtenlikle ve dürüstçe destekleyen herkese teşekkür ediyoruz. Demokrasi! Özgürlük! Adalet!"

Adını, Meksika yerlilerinin yerleşim bölgesi olan Chiapas'ta yerli halkı mücadeleye ve direnişe çağırarak köylü lideri Emiliano Zapata'dan alan Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu 19 Haziran günü Kırmızı Alarm vererek kışlalara çekildiklerini açıkladılar.

EZLN, 1994'ten bu yana

Nepal'de yeni hükümetin yerel organları oluşturuluyor

Nepal'de ülkenin yaklaşık % 70'ini kontrolü altında tutan Nepal Komünist Partisi (Maoist) bir yandan siyasi iktidarı ele geçirmek için Halk Savaşını stratejik saldırı aşamasında sürdürürken diğer yandan üs bölgelerinde halk iktidarını inşa etmek için çalışmalarını sürdürüyor. Nepal'de Halk Savaşının geldiği boyut itibarıyla NKP (Maoist) gerillaları tarafından her gün irili ufaklı birçok saldırı ve eylem düzenlenmekte ve bunlar çeşitli boyutlarıyla burjuva basında da zaman zaman yer almakta. Ancak üs bölgelerinde Nepalli Maoistler tarafından "özel bölgeler" olarak tanımlanan bölgelerde yapılan çalışmalar ise yapılan özel haber yada röportajlar dışında kamuoyuna çok fazla yansımamakta. Geçtiğimiz hafta bu bölgelerde yaşanan önemli bir gelişme Maoist bir ya-

yın olan haftalık Janadesh gazetesinde yer aldı. Gazete NKP (Maoist)'in bu bölgelerde yerel seçim gerçekleştireceğini duyurdu. Batı Nepal'de on bölgede yerel yönetim organları için 19-22

Haziran tarihleri arasında seçimler gerçekleştirilecek. Seçimlerin yapılacağı bölgeler Ropla, Rukum, Salyan, Pyuthan, Dang, Gulmi, Baglung, Myagdi, Arghakhanchi ve Kapilvastu'dan oluşuyor. Yapılan açıklamaya göre seçim-

lerle Kasaba Halk Hükümeti başkanı ve yardımcılarını ile Bölge Halk Hükümeti başkan ve başkan yardımcılarını belirleyecek. Maoist Seçim Komisyonu seçim sürecini 29 Mayıs'ta başlattı ve birçok aday şimdiden muhalefetsiz olarak seçildi. Nepal'in kırlarından büyüyen Yeni Hükümet 2006 yılının Nisan ayı ortalarında da belediye seçimlerini gerçekleştireceğini duyururken Eski Hükümetten seçimlerle ilgili bir açıklama yapılmadı. Janadesh tarafından NKP (Maoist) bölge bürosundan Biplav Yoldaşla yapılan röportajda seçmenlerin seçilmiş bir temsilciyi görevden alma yetkisine sahip olduğu açıklandı.

ABD EMPERYALİZMİNİN KAYGILARI

Nepal'de Maoistlerin cephesinde bu gelişmeler yaşanırken Nepal gerici hükümetinin ve yayılmacı Hindistan

hükümetinin yanında ABD emperyalizminin bu konudaki kaygılarını ABD'nin Nepal Büyükelçisi Nepal'de "Maoist isyancıların" zaferinin Himalaya ulusu için büyük oranda bir insanlık felaketi ve Hindistan'da da istikrarsızlık gücü doğuracağını söyledi. Büyükelçi, "Gelecek yıl Nepal için tamamen kritik bir yıl olacak" derken "Gelecek 12-14 ay içinde Nepal'in iki yoldan hangisine gideceği açıkça ortaya çıkacak" şeklinde konuştu. Büyükelçi Moriarty ayrıca "Maoistlerin çoğunluğu politik mecraya geri çekecek olan görüşmeler yoluyla isyanı ele almanın en iyi yol olacağına inanıyoruz" diyerek Kral Gyanendra'ya da mesaj verdi. Emperyalistler ve onların kuklaları kaygılanmakta gerçekten haklılar, zira Nepal'de iktidara yürüyen Halk Savaşı sadece Nepal halkı için değil, tüm ezilen dünya hakları için umut olmaya devam ediyor.

Evrensel Bakış

BREZİLYA'DA KÖYLÜ HAREKETİ, MST VE REFORMİZMİN GERÇEK YÜZÜ

Brezilya'daki köylü hareketi yalnızca Latin Amerika'da değil tüm dünyada ilgiyle izlenmektedir. Bu hareket karşısında herkes kendi ideolojik bakış açısına uygun olarak yorumlar yapmakta, hatta aldığı örneğe uygun olarak harekete geçmeyi planlamaktadır. Özellikle Brezilya'daki köylü hareketi içinde en kitlesel ve tanınmış örgüt olan MST (Topraksız Köylü Hareketi) üzerine ülkemizde makaleler yayınlanmakta, kitaplar basılmaktadır. Ancak, yalnızca MST'nin bakış açısıyla Brezilya'daki köylü hareketini değerlendirmek eksik kalacaktır. Doğası gereği köylü hareketi farklı sınıfsal yaklaşımların etkisi altındadır ve Brezilya'daki toprak mücadelesi de bir anlayışın tekelinde değildir. Her alanda olduğu gibi Brezilya'daki köylü hareketi de esasta 2 kalın çizgiyle birbirinden ayrılmaktadır: Reformist ve devrimci çizgi. Bu yazıda ülkemizde pek bilinmeyen devrimci bir köylü örgütü olan Yoksul Köylüler Birliği'ni ve onun yaklaşımını genel olarak tanıtmaya çalışacağız.

4 yıl önce 500 delegenin katıldığı kongreyle kurulan YKB'nin 17-20 Haziran tarihlerinde düzenlediği son kongreye ise yaklaşık 6 bin delege katıldı. Yeni bir hareket olmasına rağmen hızla büyüyen bir örgüt olan YKB, diğer örgütler gibi "toprak reformunu" değil "toprak devrimini" savunuyor ve bu doğrultuda eylemler düzenliyor. Bu fark yalnızca kelime seçimiyle ilgili bir durumu yansıtmamakta, örgütlenme ve politikada ciddi ayrılıkları da beraberinde getirmektedir. Bir

yanda, yürürlükteki gerici düzenden reformlar bekleyen ve sınırlı haklarla, yalnızca ekonomik mücadeleyle yetinen bir anlayış bulunmaktayken diğer tarafta kendilerini ezen, toprak sorununu çözmeyen, bunun tersine toprak sorunu üzerinden yükselen sistemin köklü değişimini isteyen bir anlayış vardır.

Toprak devrimini savunan YKB'nin önderliğindeki köylülerin temel şiarı "İşgal et-diren-üret!" Bu doğrultuda köylüler ağaların topraklarını işgal etmekte, ağanın milislerine ve devletin kolluk güçlerine karşı aktif direnişe geçmekte ve derhal toprağı bölüşerek üretime girmektedir. Kendilerini topraksızlığa mahkum ederek, ağaya köle haline getiren sınıf düşmanlarının devletine karşı en meşru haklarını kullanan yoksul köylüler örgütlendikleri bölgelerde ağalığı tasfiye edip, yeni bir yaşam kurmaktalar. YKB özellikle üretime önem vermektedir. Çünkü köylülerin toprak talebinin önünde üretime katılma isteği bulunmaktadır. Bu nedenle elle tutulur bir sonuç vermeyen, salt protestocu mantığı mahkum ederek köylülerin öfkesini boşaltan bu tarz bir pratiğe karşı alternatif olmaktadır. Oysa ki MST'nin pratiği salt protestocu bir mantığa denk düşmektedir. MST hükümetteki Lula'nın İşçi Partisini desteklemekte ve Lula'nın uyguladığı IMF politikalarına göz yummaktadır. Avrupa Birliği'nden ve bürokratlardan büyük maddi destekler alan ve medya tarafından öne çıkarılan MST, tabanın tepkisi artınca büyük protestolar düzenlemekte ve bu pro-

testoları kullanarak görüşme masasına oturmaktadır. Özcesi, MST kitlenin desteğini kullanarak görüşmelerde pazarlık payını artırmaya ve varolan tepkiyi pasifize etmeye çalışmaktadır. MST, hükümetin bazı uygulamalarını "eleştirmekle" yetinerek ve umutları meclise yönlendirerek, son tahlilde varolan gerici sisteme meşruluk kazandırmaktadır.

MST'nin yakın zamanlarda örgütlediği büyük köylü yürüyüşü de bu değerlendirmeyi bariz şekilde kanıtlamaktadır. Bu yürüyüşe onbinlerce köylü katılmış ve gösterisinin hemen ardından hükümetle masaya oturulmuştur. Yürüyüş boyunca "provokatlara dikkat!" uyarısı yapan MST önderliği bu şekilde yürüyüşe katılan devrimcileri hedef göstermiştir. MST'yi deşifre eden en önemli olguysa ise MST'nin bu yürüyüşünü nasıl finans ettiğini araştırınca öğreniyoruz. Bu yürüyüşe en fazla maddi desteği GOIAS eyaleti valisi yapmıştır ve aynı vali tam 2 ay önce YKB önderliğinde sahipsiz toprakları işgal eden köylülerin üzerine ateş açtırmış ve ölümlere neden olmuştur. Köylülerin toprak talebi karşısında halk düşmanı yüzünü gösteren Goiás valisi acaba neden MST'ye destek sunmaktadır?

Peki MST'nin de desteklediği hükümetteki Lula'nın İşçi Partisi'nin planladığı ve savunduğu toprak reformu nasıl bir reform? Lula bunu iki şekilde yapmaktadır, ilk olarak verimsiz, sahipsiz toprakları dağıtmak istemektedir. İkincisi ise ağalara büyük miktarlarda para ödeyerek topraklarından bazılarını satın alıp dağıtmayı planlamaktadır. Ancak bu reform köklü bir değişim sunmamakta, gerici sistemin yaşamını uzatmaktadır. Çünkü küçük üreticinin büyük toprak ağasının yanında uzun süre bağımsız kalması mümkün değildir, toprakların tekrar ağaya geçmesi mümkündür. Bunun dışında bu "reform" sonucu toprak alan köylüler

tefeci tüccar sömürsünün ağına atılmakta, korumasız bırakılmaktadır.

Ancak Lula köylü hareketini boğmak için yalnızca bunlarla yetinmiyor. Yeni çıkardığı yasayla köylüleri silahsızlandırmayı hedefliyor. Ancak Lula ağaların milislerine dokunmamaktadır. "Koruma" adı altında milisler korunmakta, onlar da köylüye saldırılarını sürdürmektedir. Lula da bu saldırılara karşı direnişi engellemek için yoksul köylülerin sınırlı olanaklarına da el koymak istemektedir.

YKB'den bir temsilci gazetemize yaptığı yorumda "yıllardır ağanın toprağında çalışıyordum. Ama artık özgürüm. 30 yıldır reform bekliyorduk artık devrim istiyoruz, toprakları işgal ediyoruz. Bizler hükümetin gerçek yüzünü gördük. İşçilerle birlikte devrim için mücadele etmemiz gerektiği konusunda aydınlandık" derken bir diğer temsilci de şunları eklemektedir: "Lula hükümetinin bugün yaşadığı rüşvet krizi (meclisteki bazı İşçi Parti üyelerine yabancı şirketlerin ayda 10 bin dolar rüşvet verdiği ortaya çıktı) hükümetin değil sistemin krizidir... MST köylülerini ağanın toprağının sınırına getiriyor. Köylüler orada toprağı seyrediyor, propagandayı dinliyor ve ayrılıyor. YKB ise toprağı işgal ediyor, üretime katılıyor, şiarımız 'Birleş-toprağı kurtar-paylaş-üret!' İleriki aşamada kooperatifleşmeyi hedefliyoruz. İşgal ettiğimiz yerlerin tarımsal gelişimi için, makineleşme için çalışıyoruz. Sağlık ve eğitim hizmetlerini örgütleyeceğiz. Üniversitede okuyan öğrenciler köylerimizi düzenli olarak ziyaret ediyorlar. Ancak bizler bunlarla da yetinmiyoruz. Ülkemizde üretim ilişkilerini değiştirmeli, halk iktidarını kurmalıyız. Siyasi iktidar önemli bir meseledir. Bunun için de emperyalizmin uşağı bürokratik-komprador burjuvaziyle toprak ağalarının iktidarını yıkmalı, faşizmi tasfiye etmeliyiz."

Hızır Paşalar değil, Pir Sultanlar kazanacak!

"Hoşçakal yakut, bezirgan, gön hoşçakal eski zaman aktarları gidiyorum bu şehri, bu yağmuru, bu düşleri bu aşkı, bu kavgayı, bu kederi size bırakarak" (Behçet Aysan)

Aralarında bu dizelerin yazarı Behçet Aysan'ın da olduğu otuz üç kişi Sivas katliamında katledildiler.

Katliamda kaybettiklerimiz:

Ozan Nesimi Çimen, Yazar Asım Bezirci, Şair Metin Altıok, Muhlis Akarsu, Şair Behçet Aysan, Muhibe Akarsu, Yazar Edibe Sulari, Uğur Kaynar, Karikatürcü Asaf Koçak, Erdal Ayrancı, Sehergül Ateş, Müzisyen Hasret Gültekin, Muammer Çiçek, Gülender Akça, Mehmet Atay, Sait Metin, Carina Johanna, Gülsün Karababa, İnci Türk, Huriye Özkan, Murat Gündüz, Ahmet Özyurt, Handan Metin, Yeşim Özkan, Yasemin Sivri, A. Serpil Canik, Serkan Doğan, Belkıs Çakır, Nurcan Şahin, Özlem Şahin, Asuman Sivri, Menekşe Kaya, Koray Kaya.

2 Temmuz 1993 günü Sivas'ta devlet destekli faşist ve şeriatçı güçlerin gerçekleştirdikleri katliam sonucunda 33 demokrat, yurtsever ve devrimci katledildi. Ortaya çıkan tüm veriler, katliamın çok önceden planlandığını ortaya koymaktadır. Sivas'ta gerçekleştirilen Pir Sultan Şenlikleri'nin başlangıç gününün katliama sahne olması, gerici güçlerin hazırlıklarını önceden yaptıklarını göstermektedir. Faşist ve gericilerin katliam yapmalarını engelleyebilmek için gerekli "önlemleri" alabilecek zamana sahip olduğu ortadadır. Ancak bu yapılmamış, tersine katliam için gerekli koşullar sağlanmıştır.

Amaç bellidir: Sivas'da Pir Sultan Şenlikleri, halkın demokratik kültür değerlerini gün ışığına çıkartan ve geliştiren bir etkinlik durumundadır.

Dolayısıyla devrimci, demokrat ve yurtsever kişiler tarafından düzenlenmekte ve yürütülmektedir. Her türlü devrimci ya da demokratik hareketi yok etmeye yönelik devlet için, salt bu nitelikleri bile saldırıya uğraması için yeterli olmaktadır. Ancak Sivas katliamı bununla sonlanmamıştır. Devlet, bir yandan gelişen bir demokratik etkinliği yok etmekle kalmamış, aynı zamanda Alevi kitlesine bir gözdağı vermiştir. Alevi kitlesinin ezilmişliğinden kaynaklanan devrimci potansiyel,

bazı "salt Alevici" kurumlar tarafından devlete kanalize edilmeye çalışılmıştır. Bu kesimlerin Sivas katliamı üzerine düzenledikleri tüm faaliyetlerde bu durum açıkça ortaya konulmuştur. Sivas katliamının devrimci mücadeleye yönelik bir gözdağı, tehdit olma özelliği sürekli gözden uzak tutulmuş, katliam sıradanlaştırılarak bir Sünni-Alevi çatışmasına indirgenmiştir. Sorunun yalın bir dinsel mezhep sorunu olmadığı kesin olarak belirtmeli ve dinsel görünüm kazandırma çabalarıyla mücadele edilmelidir.

Ozanlar Şehri: Sivas

Pir Sultan Abdal'ın tarihsel duruşundan mıdır nedir bilinmez yakın zamana kadar Sivas denilince akla Pir Sultan ve Alevilik gelirdi.

Ne var ki Sivas Alevilerin nazarında Pir

Sultan'ın asıldığı şehir olarak pek makbul bir sicile sahip değildir. Yine de Aleviler bu olayı bir kan davasına dönüştürmemişler, iktidar mensupları ile Sivas halkını ayırmışlar ve Sivas'a "ozanlar şehri" olarak sahip çıkmışlardır. Hatta yetiştirdiği ozanlar dolayısıyla Sivas'ın ayrıcalıklı, özel bir yeri vardır denilebilir. Nasıl olmasın ki Ağahî, Aşık Veli, Ali İzzet, Aşık Veysel, Kemter ve daha niceleri... Sivas toprağında yetişmemiş miydi?

Pir Sultan'ın direnci, Hızır Paşa'nın ihaneti

12 Eylül sonrasında Sivas'ın toplumsal dokusunda köklü değişiklikler olur. Sivas büyük göç veren şehirlerin başında gelir. Sivas'tan göçenlerin çoğunu ilerici unsurlar, Aleviler ve demokrat kitle oluşturur. Onlardan boşalan yerleri ise gerici ve faşist güçler doldurur.

1989 yerel seçimlerinde Refah Partisi'nin belediye başkanlığı kazanmasıyla gerici güçler bütünsel olarak Sivas'ta kurumsallaşmaya başlar. Belediye olanakları sınırsız bir biçimde gerici çevrelerin hizmetine sunulur. Anadolu'nun bu demokrat kimlikli kenti gerici bir dokuya bürünmüştür. 12 Eylülcülerin toplumsal güçleri bastırmak için dinci gerici kullanmaları sonuçlarını vermiştir. Tarih boyunca dünyanın her yerinde olduğu gibi Sivas kentinde de hep iki çizgi varlığını devam ettirir. Pir Sultan Abdal'ın başeğmez direnişçi yolu ile Hızır Paşa'nın hain, ihanetçi çizgisi.

Bu iki farklı sınıfa hizmet eden iki çizgi, bu ezilenlerin safında olma ile ona ihanet etme çizgisi 2 Temmuz 1993 tarihinde bir kez tarih sahnesinde ortaya çıkacaktır.

Su Sivas'ın elinde sazım çalınmaz...

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği geleneksel olarak 1978'den beri düzenlenmekte oldukları Banaz Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ni daha görkemli, daha kalıcı bir biçimde gerçekleştirmek için 1993 yılında da aylar öncesinden hazırlıklara başlarlar.

Tüm demokratik kitle örgütlerine çağrı yaparak Banaz şenliklerini paylaşmayı, birlikte yapmayı teklif ederler. Bu etkinliklerin bir bölümünün de Pir Sultan Abdal'ın sazının çalındığı Sivas şehir merkezinde yapılması öngörülür.

1993 şenlikleri için bilinen tanınan yazarlar, sanatçılar yapılan davete olumlu yanıt verirler.

Ankara'dan İstanbul'dan Anadolu'nun dört bir yanından yola çıkan Pir Sultan yolcuları 1 Temmuz 1993 sabahı Sivas'ta buluşurlar. Programa göre iki gün Sivas'ta etkinlikler gerçekleştirilecek ardından ise Banaz'a geçi-

lecektir.

Fakat devletin emriyle harekete geçen gerici piyonlar işbaşındadır, daha sabahın ilk saatinde, Sivas'a girer girmez farkedilir bu. İnsanı sıkıp boğan, söylenmesi gerekip de söylenmeyen bir söz gibi rahatsız eden bir havası vardır Sivas'ın.

Planlı bir katliam...

Sivas'ı bilip tanıyanlar şenlikle ilgili olarak kaygılarını dile getirdiklerinde, şenliğin devletle/Kültür Bakanlığı'yla ortak olarak düzenleniyor olması, hükümet ortaklarından SHP'nin Alevilerin oy verdikleri bir parti olması gerekçe gösterilerek kaygı giderilmeye çalışılmıştır. Kuşkusuz bunlar iyi niyetli olarak yapılan yorumlardır ancak bir o kadar da safçadır, çünkü sicili onlarca katliam ve kıyımla dolu olan devletin çıkarları gerektirdiğinde maskesini nasıl düşürüp nasıl kanlı yüzünü gösterdiği iyi bilinmektedir.

Devletin himayesinde olan bu gerici faşist güçler günler öncesinden Sivas'ta Alevilerin, demokratların varlık göstermesini engellemek ve onlara "müslüman mahallesinde salyangoz sattırmamak" için hazırlıklara girişmişlerdir.

Gazete ilanları vererek, bildiriler hazırlayıp dağıtarak yalan dolana dayanarak katliam ortamı hazırlarlar. Güya şenlik için Sivas'a gelecek olan Aziz Nesin peygamberin eşine hakaret eden Salman Rüştü'nün kitabını yayınlamıştır. Bu tamamen yalandır, ne bir hakaret ne de bir kitap yayınlama olayı söz konusu değildir. Ama yalana dayalı tahrir hem devletin hem de piyonu olan gericiler için yeni bir şey sayılmaz. Daha 1978 yılında, yine Sivas'ta "Aleviler camiyi bombaladı" yalanını uydurup halkı birbirine düşürmeye kalkışan kendileri değil midir? Maraş katliamı öncesi aynı provokasyonu yapmamış mıdır? 1980'de Çorum'da giderek yükselen devrimci muhalefetini sindirmek için Maraş katliamına benzer bir girişim de Çorum'da sahneye konmamış mıdır? Çevre illerden yüzlerce faşist olay öncesi Çorum'a getirilmiş, Cuma namazlarında bütün camilerde, "komünistler Alaaddin Camii'ni ateşe verdi" propagandasıyla galeyan yaratılmış ve polis-asker-faşist işbirliği ile halka yönelik başlatılan katliamda birçok kişi şişlenerek, kafaları baltayla parçalanarak katledil-

memiş midir? 2 Temmuz'dan 15 gün önce gericilerce tüm Sivas'a dağıtılan Müslüman Kamuoyuna başlıklı ve altında Müslümanlar imzası olan bildiride halk "cihada" çağrılır: "Aziz Nesin köpeği, yanında kendisiyle beraber bir ekiple birlikte, şehrimiz Valisi tarafından davet edilip, şehirde adeta Müslümanlar'la alay edersine gezilebilmektedir. Kâfirler şunu iyi bilmeli ki: İslâmın Peygamberi'ni ve kitab'ın izzetini korumak için, bu uğurda verilecek canlarımız vardır. Gün, Müslümanlığımızın gereğini yerine getirme günüdür."

İlk gün gericiler pusuda beklerler. Saldırı için her zaman yaptıkları gibi Cuma gününü ve Cuma namazını beklerler. 2 Temmuz günü Cuma namazından çıkan kalabalıklar önceden planlandığı gibi harekete geçeler. Önce etkinliklerin yapıldığı Kültür Merkezi'ne saldırırlar.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

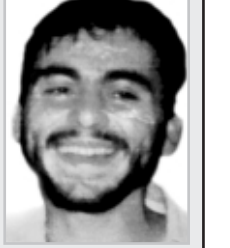
Cevher YAŞAR: TKP/ML sempatisi olarak faaliyet yürüten Cevher Yaşar, Dersim Mazgirt'e bağlı Pulan köyünde doğdu. 8 Temmuz 1985 tarihinde Dersim Mazgirt Germisi'de işkenceyle katledildi.

Volkan Ağırman: Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tecritin yaratıldığı tahribat nedeniyle 14 Temmuz 2002'de intihar ederek yaşamına son verdi.(DHKP-C)

Ölüm Orucu Şehitleri: Sevgi Erdoğan, 14 Temmuz 2001(DHKP-C), **Ali Koç,** 8 Temmuz 2001 (DHKP-C)

Sevgi Erdoğan

Ali Koç

Arkasından Sivas katliamının yaşanacağı Madımak Oteli kuşatılır. Tüm dünyanın gözü önünde Sivas katliamı yaşanır. 8 saat insanlar Madımak Oteli'nde kendilerine bir yardım eli uzanmasını beklerler. Cumhurbaşkanı aranır, başbakan aranır, başbakan yardımcısı, bakanlar aranır. Tanıdık bildik etkili yetkili kim varsa bir umut olarak aranır ama sözde güvenlik güçleri de dahil hiçbir güç gelip de bu katliama dur demez. Pir Sultan'ı asan onların dedeleridir, torunlarının kurtarılması da onların işi değildir haliyle!

Sivas belediye başkanı katilleri "gazanız mübarek olsun" diye kutlamaya kadar işi verdimiştir!

Sivas nasıl unutulur?

Sivas katliamı yaşanırken de unutulmaması gereken sözler söylenmiştir. Bu sözler bize katliamın arkasındaki gazi ifade etmektedir. Bu sözler hafızalara kazınmalı ve asla unutulmamalıdır ki, gerçekler belleklerde yer etsin ve hesabı sorulsun.

"Güvenlik güçleri ile halkı karşı karşıya getirmeyin!"

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel.

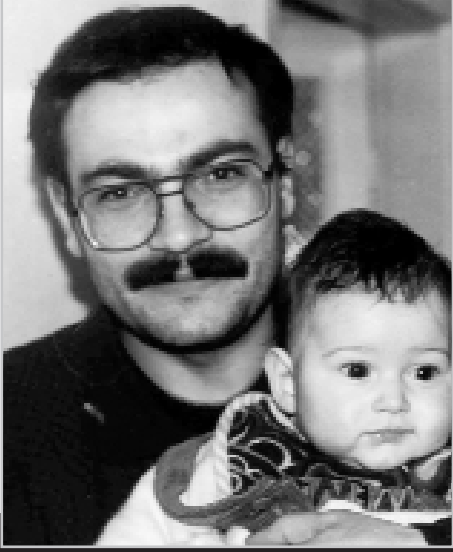
"Otelin saran vatandaşlarımıza bir şey olmamıştır!"

Başbakan Tansu Çiller.

Sivas katliamı, bu ülke topraklarında faşizmin Alevilere ve devrimcilere verdiği bir gözdağı olarak unutulmayacaktır. Sorun sadece Alevi-Sünni çatışması değil, devletin uzun yılları kapsayan ileriye yönelik planlanmış hem bir psikolojik hamle hem de fiziki bir saldırdır.

Sivas katliamından dolayı yargılananların af kapsamına alınmaya çalışılması da aslolanın devletin adaleti değil, halkın adaleti olacağını göstermiştir. Nitekim işçi sınıfının öncü gücü TKP/ML'ye bağlı TİKKO tarafından Sivas Katliamı sanıklarına taşıyan hapishane aracına saldırı düzenlenmiş ancak saldırıdan sağ kurtulmayı başarmışlardır. Ancak şurası iyi bilinmektedir ki, halkın adaletinden kaçış yoktur, Sivas'ın hesabı onları yaratan bu düzen ortadan kalkmadan sorulamayacaktır.

Kalanlarda yaşar gidenler...

M. Ali Çakıroğlu

Murat Deniz

İnsan dünyada öleceğini bilerek yaşayan tek canlıdır. Öleceğini bilme durumu insanlarda ölümle yaşam arasındaki sürenin ne kadar olduğunu bilemeyeceği zamanı anlamlı kılmaya yönelmiştir. Kuşkusuz bu anlamı bulma ve yaşamını buna göre şekillendirme, bireyleri farklı tercihlere yönelmiştir. Yaşamını “öteki dünyayı” kazanmaya adaylar olduğu gibi, yaşamın boş ve anlamsız olduğu üzerine de binlerce fikir üretilmiştir. Ancak devrimciler ve komünistler için yaşam tek bir dil, din veya ulusla sınırlı kalabilecek kadar dar değildir. Devrimciler ve komünistler “insanın insana kulluğunu” yok etmek için savaşmışlardır dünyanın dört bir yanında. Ezenle ezilenin arasındaki mücadelede devrimci ve komünistler ezilenin yanında olmayı seçmişlerdir, kimileri ezenin yanında yer alır, kimileri “bağımsız” kaldıklarını iddia ederken...

İşte bunlardan birisidir Mehmet Ali Çakıroğlu. “Zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur” deyip bunu pratiğe geçirenlerden birisidir O. 1966 yılında Maraş’ın Elbistan ilçesinde doğmuştur. Ailesinin Mersin’e ta-

şınmasından sonra, aile bütçesine katkı sunmak için bir yandan çalışmış diğer yandan okumuştur. Üniversitede Proletarya Partisi ile tanışan Çakıroğlu, daha sonra okulu bırakarak daha aktif bir mücadeleye atılmıştır. Yeni Demokrasi dergisi Ankara temsilciliği görevini üstlenmiştir. Alındığı gözaltılarda düşman karşısındaki tutumu nettir. Ağır işkence görmesine rağmen hiçbir şey vermez ve düşman O’nu her defasında serbest bırakmak zorunda kalır. 1988’de İstanbul’da gençlik faaliyeti yürütmekle görevlendirilir. 1991 Nisan’ında TMLGB-GK üyeliğine atanır. TMLGB Kongresinde MK üyesi seçilmesinden sonra TKP/ML 1. OPK’sına gençlik adına katılan delegeler arasında yer alır. Burada TMLGB Genel Sekreter Yardımcılığına getirilir.

M. Ali Çakıroğlu, 13 Temmuz 1993’te TKP/ML’nin 1. OPK’sını selamlamak için planlanan eylemler için bomba imali sırasında bir kaza sonucu yaralanır. Kaldığı evde yalnızdır. Gelen polislerin tedavisini geciktirmesi sonucu kavgasında her zaman göze aldığı ölümü kucaklar usulca...

Yaşamı anlamlı kılmamanın proletaryaya hizmet etmekten geçtiğini düşünenlerden birisidir Murat Deniz... 1972 Kırklareli Viye ilçesi doğumludur. Boşnak milliyetindedir. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nde okurken DABK içerisinde örgütlenir. Proletarya Partisi’nin gerçekleştirdiği birlik sonrasında TMLGB MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevlerinde bulunur. ‘94 yılında yaşanan darbe sonrasında MLM hattı savunarak TKP/ML saflarında yerini alır. 2.OPK sonrası KBK’da örgütlenen ve Tokat İl Komitesi sekreterliğini yapan TMLGB’nin Ömer’i, dağların komutanı Erol olarak bilinen Murat Deniz şehit düştüğünde Ordu Parti Organı üyesi ve TIKKO komutanı idi.

O, bir devrimcinin başına gelebilecek en ağır ithamla, ajanlık suçlamasıyla karşı karşıya kalmıştı. 1996 yılında sorgulanmak üzere kırsal alana çekilmişti. 1999 Eylül ayında PMK-SB’nin yapmış olduğu toplantıda durumu ele alınarak 3 yıllık gözlem sonucu bu iddiaların asılsız olduğuna karar verilmişti ve o süreçten sonra OPO’da görevlendirilmişti.

O, hiçbir zaman partisine ve devrime olan inancını kaybetmemiş, girdiği birçok çatışmada düşmana karşı gereken tavrı göstermiş, asla yoldaşlarına olan güveninden ödün vermemiştir.

Yaşamı bu kadar ikirciksiz devrim yolu- na feda etmek, üstelik bunu yaparken sadece yapmakla değil nasıl yaptığıyla da derinlemesine sorgulayarak yapmak, sürekli kendini geliştirmek örnek alınacak bir tutumdur. Onların yaşamı kolay dönemlerin değil, zor dönemlerin elek görevi gördüğünü ortaya koymuştur. Onlar şimdi örnek alınarak yaşıyorlar kavgada. Onlar şimdi, geride kalanlarda yaşıyorlar. Onlar şimdi kavgada yaşıyorlar, yükseldikçe kavganın bayrağı gülmüşüyorlar... Ölmek yenilmek değil, onlar bunu biliyorlar!

Türkiye’de ilk fabrika işgali: Derby Lastik Fabrikası işgali

Bakırköy’de kurulu Derby Lastik Fabrikası’nda 1968’de gerçekleştirilen işgal, İstanbul’un ve Türkiye’nin ilk fabrika işgali olarak kayıtlara geçmiştir.

İşgal temelde işçilerin sendika seçme özgürlüğüne müdahale edilmesinden kaynaklanmıştır. İşçilerin eğilimli oldukları DİSK kurucusu Lastik-İş Sendikası’na karşı Derby Lastik Fabrikası patronu önce bir işyeri sendikası kurduymaya çalışmış, ardından TÜRK-İŞ üyesi Kauçuk-İş adlı sendikayı işyerine sokmuştur.

3 Temmuz 1968’de Kauçuk-İş Sendikası işyerine bir duyuru asarak 4 Temmuz 1968 Perşembe günü patronun toplu sözleşme imzalayacaklarını, Cuma günü de işyerinde bayram olacağını açıkladı. Bunun üzerine işçiler 4 Temmuz 1968 sabahı çalışmayı bıraktılar ve fabrikayı işgal ettiler. Sabah vardiyasını içeri aldıktan sonra işe gelen fabrika sahiplerini, müdür ve amirleri işyerine sokmadılar.

İşgalle beraber kurulan boykot komitesi, ilk bildirisinde patronun karşısına bir sarı sendika çıkardığını, kendileri adına sahte imzaların atıldığını, bu nedenle de hangi sendikaya üye olduklarının belirlenmesi için işyerinde sayım istediklerini açıkladı; ayrıca 16 maddelik bir işyeri reform taslağı öne sürdü.

Derby işgali sürerken Lastik-İş’in başvurusu üzerine, 13. Asliye Hukuk Mahkemesi 8 Temmuz 1968 günü işyerinde işçilere tek tek hangi sendikanın üyesi olduklarını sorma kararı aldı. Bu arada 4 işçi “kışkırtıcı” sıfatıyla tutuklandı.

Türkiye’de işgal altındaki bir işyerinde yapılan bu ilk “referandum”da işçiler gizli oy ile özgürce diledikleri sendikayı işaretlediler. Kuşkusuz bu işçilerin kararlı direnişi ve fabrikanın işgal edilmesinin getirdiği bir kazanımdı. Hakim tarafından açıklanan sonuç şöyleydi: 930 işçi DİSK üyesi Lastik-İş’i, 6 işçi Kauçuk-İş’i seçmişti. 9 işçi

çekimser kalırken oy pusulalarının ikisinde “eski sendika”, diğer ikisinde “işçi sendikası” yazıyordu. İzinde olan 250 kadar işçi oylamaya katılmamıştı.

Daha sonra patron ile Lastik-İş arasında işgalci işçiler hakkında herhangi bir işlem yapılmayacağı, 4 işçinin kefaletle tahliyesinin isteneceği, fabrika müdürünün değiştirileceği maddelerini de içeren bir anlaşma yapılarak anlaşmayla son buldu fabrika işgali.

Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir ilk olan Derby Lastik Fabrikası işgali, kuşkusuz içerisinde bulunduğu dönemin rüzgarını da arkasına alarak, artan işçi direnişlerinin içinde önemli bir yere sahip olmuş ve ilerleyen yıllarda işçiler için olumlu bir örnek oluşturmuştur. Bugün de sarı sendikacılığa ve devletin özelleştirme saldırılarına karşı direnen işçiler tarihimizden öğrenerek, yeni direnişleri yaratmanın zorunluluğuyla yüzyüze bulunmaktadır.

GÜN’DE DÜN..

1 Temmuz

1994. Yaser Arafat 27 yıllık sürgünden sonra Gazze’ye döndü.

2 Temmuz

1987. Demiryolu İşçileri Sendikası bünyesindeki 40 bin işçi adına grev kararı aldı.

3 Temmuz

1905. Rusya’da askerler genel greve giden altı binden fazla işçiyi öldürdü.

4 Temmuz

1848. Karl Marx ve Friedrich Engels’in yazdığı Komünist Manifesto yayımlandı.

6 Temmuz

1980. Çorum’da Mayıs sonunda başlayan olaylar Temmuz’un ilk haftasında iyice tırmandı. Gerilim, Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak’ın öldürülmesiyle başlamıştı. Sağ görüşlüler Alevi ve sol görüşlülerin oturduğu mahallelere saldırdılar. 29 Mayıs-6 Temmuz arasında aralıklarla devam eden olaylarda 48 kişi öldü.

7 Temmuz

1969. Kısa adı TÖS olan Türkiye Öğretmenler Sendikası Kongresi 7 Temmuz 1969’da Kayseri’de toplanacaktı. Halk öğretmenlere karşı kışkırtıldı, Valilik kongreyi tatil etti. Binlerce kişi tek bir getirerek kongrenin yapıldığı sinemayı sardı, ateşe verdi, olaylar bütün şehre yayıldı. Kongre için Kayseri’ye gelen öğretmenler askeri araçlarla şehirden çıkarıldı.

1991. Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın’ın işkenceyle öldürülmüş bedeni Elazığ Maden yolunda bulundu.

1997. İstanbul’da Metris Hapishanesi’nde isyan çıktı; 5 kişi öldü.

9 Temmuz

1973. 17 şeker fabrikasında grev kararı alındı.

10 Temmuz

1991. Halkın Emek Partisi Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın’ın cenaze törenine katılan on binlerce kişinin üzerine ateş açıldı; resmi rakamlara göre 3, HEP’lilere göre 10 kişi öldü.

11 Temmuz

1980. Ordu’nun Fatsa ilçesine yüzlerce asker ve polis “nokta operasyonu” düzenledi, sokağa çıkma yasağı ilan edildi, bütün evler arandı. Sol görüşlü bağımsız belediye başkanı Fikri Sönmez de dahil 300 kişi gözaltına alındı. İçişleri Bakanı, Başkan Sönmez’i derhal görevden aldı.

1991. İstanbul’un 3 ayrı yerinde gerçekleştirilen baskınlarında polis Devrimci-Sol üyesi 10 devrimciyi katletti. Örgütün eski yöneticilerinden Paşa Güven de aynı gün Paris’te öldürüldü.

14 Temmuz

1995. Gözaltındaki kayıpları protesto eden ve kendilerine “Devrimci Halk Güçleri” diyen 10 kişi, İstanbul Galata Kulesini 3 saat işgal etti.

1997. İstanbul Harbiye Orduevi’ne lav silahı ile ateş açıldı.

Bir dönemin en çok sorulan sorularından biriydi, "Asiye nasıl kurtulur?" Vasif Öngören'in tiyatro oyunu olarak sergilenmiş, daha sonra Atif Yılmaz'ın yönetmenliğinde Müjde Ar tarafından oynanarak beyazperdeye taşınmıştı. Film üzerinden bir tartışma başlatılmıştı kadınların hali, ahvaline dair... İnsani ve toplumsal değerlerin rafa kaldırıldığı sistemde, kadınların üzerindeki cinsel sömürüyü tartışıyor film. O dönem hemen her kutuptan kişi yüzlerce fikir beyan etmişti kadının kurtuluşu üzerine..

Başlığı yazarken aklıma gelenle ise, yıkım karşıtı toplantılardan birine giderken yolda tanıdım, yanındaki tanıdığım konuştuktan sonra onun gülümseyen gözleriyle karşılaştım. Onun sorunu Asiye'ninki gibisinden değil, ama aynı sistem her koşulda kadınlar için daha zor bir yaşam üretmeye devam etmiyor mu? Karadenizli ve kısa boylu bir kadın Netice teyze. Anne babası neyin sonucunu almak için bu ismi koymuşlar bilinmez ama ilginçliği ortada. Bu ilginçlik yaşamına paralellik arzetmiyor, anlattıklarını dinledikten sonra çileye boğulmuş koca bir ömür çöküyor üstünüze....

Netice Teyze, Giresun Göreleli. Tam 51 yıldır Sarıyer'e bağlı Kazım Karabekir Paşa Mahallesi'nde oturuyormuş. Ancak biraraya gelme nedenimiz onun 51 yıl geçirdiği evinde değil bir yıl, bir hafta dahi kalamayacak olması. Devlet, Netice teyzenin evinin yıkılma zamanının geldiğine ferman buyurmuş, aradan 51 yıl geçip, evine su, elektrik, doğalgaz ve yol verdikten, tıkr tıkr vergilerini aldıktan sonra. Onun için bir zamanlar "şans" olarak nitelendirilebilecek faktörler, bugün yıkımlarda önceliğin ona verilmesini sağlamış. Evi Boğaz'a yakın sayılabilecek bir tepenin üzerinde, üstelik İstanbul'un depreme en dayanıklı alanlarından birinin üzerinde bulunuyor. Daha önce çok da farkında olmadığı, kendisine nasıl bir zarar vereceğini düşünmediği bir özelliği daha var evinin. Evinin önünden geçen yolun hemen karşısında, yani birkaç metre ötesinde trilyonluk villalar uzanıyor Netice teyzenin. Peki nasıl bir zararı var bu villaların, senelerdir burada yaşamakta olan insanlara? Hem onlar geldiklerinde, mahalle halkı yıllardır burada yaşamıyor muydu? Şimdi ne demeye onları buralardan atmak istiyorlar? "Dağdan gelip bağdakini kovmak" deyimi burada biraz tersinden işliyor, çünkü bu villalarda

Netice, nasıl kurtulur?

yaşayan zenginlerin pekçoğu artık yaşamak istemedikleri şehir merkezinden kaçarak buralara gelmişler. Şehir merkezine göre orman alanları çok daha fazla, bol oksijenli ve dolayısıyla daha sağlıklı. Toplantıda bunlar konuşulurken can kulağıyla dinliyor Netice teyze. İyi ama hava parayla değil ki, oksijense hepimize yeter diye düşünüyor olmalı... Oysa kazın ayağı öyle değil, devlet buralara yapılacak milyon dolarlık yatırımları, bu yoksul evlerine tercih ediyor. Öyle ya, böylesi daha kârlı... Varolan sistemde her kapıyı açan anahtar: kâr. Eğer içinde kâr varsa devlet için yapılması en doğru olan o oluyor. Peki bu taşları daha önceden döşenmiş olan oyunda Neticelerin sonu ya da kurtuluşu nasıl olacak?

Seneler önce köyden büyük şehire göç eden bu insanlar geldiklerinde, ne devlet ne de belediye bu insanlara herhangi bir kalacak yer göstermemiş. Şehre uzak alanlara yerleşmelerine de kimse birşey dememiş. O dönemde İstanbul'da paylaşılmamış toprak kalmama gibi bir durum olmadığından sermaye henüz bu alanlara göz dikme gibi bir durumda değilmiş anlaşılır. Netice teyze durumu "domuzlar, aylar bağırıyordu geceleri ben buraya geldiğimde" diyerek açıklıyor. Kocasını çalıştığı yerden emekli olmuş, peki ya kendisi? O çalışmamış hiç, anladığım kadarıyla, en büyük uğraşı çocukları büyütmek, ev işlerine koşturmak olmuş. Gecekondu mahallelerinde yaşayan kadınların oldukça zor olan şartları işte tam da bu yüzden, yıkımlar nedeniyle tamamen zorlaşmış durumda. Yıkım bütün aileyi yersiz yurtsuz bırakacak, ancak emekçi kadınların omuzlarındaki yükü kat be kat artıracak da bir o kadar kesin. Büyük şehire köyden göç edildiğinde, erkekler dışarıda çalıştıkları için adaptasyon sürecini daha rahat aşabiliyorlar. Ancak yaşamları dört duvar arasında çocuk bakmak, ev işi yapmakla geçen kadınların pek çoğu için dışarıya güvenlikli olmayan kocaman bir muamma. Kendilerini tek güvende hissettikleri yer evleri ve şimdi bu evlerin yıkılması onların kafalarında büyük bir güvensizliği ve korkuyu da beraberinde getiriyor. "Bundan sonra ne yapacağız? Nereye gidecek, nerede kalacağız?"

Netice teyze şaşkınlıkla ağlamak arasında gidip geliyor konuşurken. Belli ki tüm bunların neden olup bittiğine çok anlam veremiyor, ancak açıklaması oldukça özlü yine de: "Fakir olmasak başımıza gelmezdi bunlar." Büyük bir sinirle anlatmaya başlıyor sonra evinin karşısında devam eden inşaatı. Evinin önündeki Sedakent villaları kendilerine bir dış duvar yapmış, sürekli genişleyeceğini bilircesine. Ki, yaklaşık bir aydır devam eden iki villa inşaatı Netice teyzenin durumuyla alay edeceğine hızla yükselmeye devam ediyor. Onun evinin yıkılma gerekçesi "yola gelmesi" olarak gösterilirken, gözünün önündeki villanın yolu gassetmesine ne belediyeye ne de devletin herhangi bir yetkilisinin ses çıkartmaması isyan bayrağını çekmesine neden olmuş. "Onlar TC vatandaşı, ya biz neyiz?" diyor sitemle... Çaresizliği insanın içini sızlatıyor, oysa buradaki tüm halk birleştiğinde onun evine dokunulamayacağını biliyorum... Ya da bu yıkımın o

kadar kolay olamayacağını. Ona sadece "çık, git" diyen belediyenin en azından ona bir arsa tahsis edebileceğini.. Dilim döndüğünce anlatıyorum ona birlik olmanın zorunluluğunu, toplantı boyunca sürekli bunu tekrarlıyor: "Birlik olmalıyız!". Bunu söylerken elini yumruk yapıp sıkıyor, "İşte böyle" dercesine...

İstanbul'un farklı yerlerinde gecekondu yıkımlarına karşı gösterilen direnişlerde kadınlar da erkeklerle birlikte en ön saflardaydı. Onlar da ellerine geçirdikleri herşeyi evlerini yıkmaya gelenlere karşı savrularak bir silaha dönüştürüyorlardı. Taş ya da sopa farketmiyordu, evlerinin yıkılmasını engellemelerini sağlayacak birer malzemeydi herşey. Ancak yıkım esnasında gösterilen direnişlerde kadınlar ön saflarda yer almalarına karşın, yıkım karşıtı toplantılarda çoğunluğu erkekler oluşturuyor. Bu pek çok ailenin sahip olduğu ataerkil aile tipinden, kadının evde ikinci cins olmasından kaynaklanıyor kuşkusuz. Alınacak kararları "evin reisi" olarak erkek alıyor ve bu karar hep birlikte uygulanıyor. Bu durum tüm aileler için geçerli değil kuşkusuz. Toplantılara katılan az da olsa kadın mevcut ve oldukça da aktifler.

Şu an İstanbul'un pek çok yerinde yıkım karşıtı çalışmalar yürütülüyor. Pek çok yerde yine bu çalışmalar mahalle dernekleri üzerinden yürütülüyor. Hatta faal olmayan dernekler yıkımlar nedeniyle işlevli hala gelebiliyor. Emekçi kadınları yıkım karşıtı çalışmalara daha fazla katmak ve aktif hale getirmek için en doğrusu dernekler bünyesinde kadın komisyonları kurarak çalışmalar yapılmasıdır, tıpkı gençlik komisyonu, kültür sanat komisyonu gibi. Yıkım sözlerinin ortalıkta dolaştığı ama henüz yıkımların başlamadığı semtlerdeki rahatlık bu tip komite ve komisyonlarla düzenli, planlı çalışmalar yaparak kendilerini nasıl bir tehlikenin beklediği konusunda bilgilendirme ve bilinçlendirme çalışmaları yapılarak belli oranda aşılabılır.

Ev, yurttur. Gecekonduya yaşayan ve çalışmayan kadınlar için ev, yaşamın tamamı olmasa da çoğu anlamına gelir. Vaktinin çoğunu dışarıda geçiren erkeğe kıyasla, vaktin çoğu geçirilen ev, güvenli bir gelecek için ilk koşuldur iyi ya da kötü olduğuna çok bakılmadan. Çünkü İstanbul büyükşehirdir ama aynı zamanda pahalı şehirdir. Bu pahalılıkta yetmeyen maaşla ge-

çinmek için ilk olması gereken başını sokacak bir evdir. Aslında devletin her zaman dile getirdiği "İstanbul'da yaşayanlardan vergi alınsın" söylemine paralel bir uygulamadır bu. Çünkü yoksulların şehirde yaşama koşulları ortadan kaldırılarak "çekin, gidin" denilmektedir. Ancak herşey otuz yıl öncekinden farklıdır, köyde geçinmeyince şehre göç eden bu insanların gidebilecekleri yeni bir durak yoktur. Çünkü şu an köylülük de her geçen gün zorlaşan üretim koşullarıyla ayakta kalma mücadelesi vermektedir.

Yıkımlar konusunda deneyimli olanlar, gecekondu mahallerindeki yıkımın öyle bir günde dozeri mahallenin bir ucundan diğerine sürmekle gerçekleşmediğini bilirler. Mahalle halkından gelececek tepkiye göre bu, adım adım hayata geçirilmektedir. Önce yolla başlayan yıkımlar, sonra iki eve, sonra üç-beş eve kadar çıkar. Böylesi bir durumda gecekonduların yıkımla karşı karşıya bulunduğu mahallelerde kadınlar, yıkılacak ilk evin kendi evlerinin yıkılmasına giden yolun başlangıcı olduğunu iyi bilmek zorundadırlar. İşte bu yüzden emekçi kadınlar, hem yıkım karşıtı toplantılarda, hem mahalle halkının yıkıma karşı örgütlenmesinde, hem de yıkım ekiplerine karşı direnişte en ön saflarda yerini almak zorundadırlar. Almak zorundadırlar, çünkü o evlerin ne zorluklarla nelerden kırsak yapıldığını en iyi onlar bilmektedir. Almak zorundadırlar çünkü ilk kapıya konulana karşı çıkmazlarsa kendilerinin de kısa sürede onun yanında yer alacaklarını iyi bilmektedirler.

Netice teyzenin bir fotoğrafını koymadım buraya. O oldukça endişeli ve ağlamaklı yüzün, halkın birliği ve gücüyle devletin yıkım saldırısına karşı koyarak elde edeceği kazanımlardan sonraki mutlu halini görüntülemek istedim. Emekçi kadınlar ve erkekler elele vererek mücadele ettiğinde bunun gerçekleşmemesi için hiçbir sebep yok. Evlerimizden sonra neyimizi alacaklar? Herkes bu sorunun cevabını düşünmek zorundadır.

30 Haziran'da Netice teyzenin 51 yıllık evini yıkmak için kapısına dikilecek devlet güçleri. O, milyonlarca emekçiden biri ve böylesi bir günde yalnız olmadığını görmek en doğal hakkı...

Bir İK okuru

“... bir müzisyenim, ondan sonra bir Karadenizliyim ama hepsinin ötesinde bir devrimciyim. Ve gerçekten doğru bildiğim bir şeyi ortaya koymaktan çekinmem.”

Hırçın ve alçakgönüllü yan yana gelmez, gelemiz denir. Bu iki kelimeyi kişiliğinde yan yana ve alabildiğince doğal kullandı Kazım Koyuncu.

Halkların kardeşliğine, ancak kendi kültürünü ve dilini yaşatarak daha çok katkı sunacağına bilinciyle hareket etti.

Hopa'nın Yeşilyurt köyündeki ailesi Kazım Koyuncu'nun 'kaymakam' olmasını istiyordu. O da 1989'da geldi İstanbul'a; İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okuyacaktı. Ancak bambaşka bir hayata adım attı.

Kazım Koyuncu, okuldan arkadaşlarıyla "Dinmeyen", o dağılınca da Memedali Beşli ile Lazca sözlü rock müzik yapmak için 'Zuğaşi Berepe'yi kurdu. Bu grup da 2 albüm çıkardıktan sonra 1998'de dağıldı. 2000'de çıkan "Salkım Söğüt 2" adlı albümde 3 şarkısı yer alan Koyuncu, ilk solo albümü "Viya"yı da 2001'de çıkardı.

Şevval Sam'ın başrolünü oynadığı "Gülbeyaz", ardından da "Sultan Makamı" dizilerine yaptığı müziklerle bu işte de başarılı olduğunu göstermişti.. Son albümü "Hayde"nin başarısıyla popüler olmaktan uzak kalarak halkın gönlünde taht kurabileceğini kanıtlamıştı. Üniversiteyi terk edip çıktığı müzik yolculuğunda geldiği noktanın ailesini de gururlandırdığını şu sözlerle dile getiriyordu: "Babam kaymakam olmamı çok isterdi. Ama şimdi vali bile olsam şu andaki kadar gurur duyacaklarını sanmıyorum."

Kapitalizme, egemen sisteme ve popüler kültüre yönelik eleştirilerini hiç gizlemedi. Artvin ve Bergama'da siyanürle altın aramalara, Akkuyu'daki nükleer, Göko-

O şimdi denizlerin ülkesinde...

va'daki termik, Fırtına Vadisi'ndeki hidrolik santrallere ve son olarak Samsun-Sarp Sahil Yolu Projesi'ne karşı sesini yükseltenlerdendi. Irak işgaline, NATO'ya karşı düzenlenen pek çok konser ve etkinlikte şarkılarıyla yer aldı.

Ve 1986 yılında Çernobil'deki nükleer kaza; 14 yaşındaki Kazım, yakın bölgelerdeki pek çok başka insan gibi üzerine yağmur yağarlardan biriydi:

"Hepimizde tümörler var ve hayatımızın belirli dönemlerinde radyasyon veya başka etkiler tetikleyip kansere dönüştürüyor. Kaza sonrası adını anımsamadığım bir bakanın 'iyi gelir' diyerek radyasyonlu çay içmesi yalnızca bir zekâ sorunu değil, suçtur. Çernobil'den sonra erken teşhisler için rehabilitasyon merkezleri kurulabilir, belki binlerce insan ölmezdi.

Hangi şehirde, kaç insan kansere yakalanmış gibi bir istatistik bile yapılmamış. Bu ülkenin politikacıları, yalancılara ihtiyacı yok. Ben böyle duyarsız yöneticilerin halk düşmanı olduklarını düşünüyorum" diyordu.

Türkiye'deki sağlık sistemini de eleştiren Koyuncu, "Türkiye'de radyasyon olmasa da sırf sistemin kendisi adamı kanser eder" diyordu kendisiyle yapılan röportajlarda..

Zuğaşi Berepe (Denizin Çocukları) grubunu kurduğunda egemen çevreler, "Kürtçe yeterince baş ağrıttı. Bir de Lazca mı çıktı? Bunlar ülkeyi düğmeye basılmış gibi dört bir yandan bölmeye çalışıyorlar" diye "kulağını çekmek" istemişlerdi. Bu nedenle tehditler de aldı. Fakat O, alçakgönüllü olduğu kadar hırçındı da. Hırçınlığıyla egemen anlayışa karşı tavizsiz durdu, ödün vermedi. Daha da bilendi, bilinçlendi. Lazcaya duyulan bu öfkenin altındaki şoven-ırkçı anlayışın olduğunu, ama buna pabuç bırakmanın onların anlayışına hizmet etmek olacağını biliyordu. Halkların kardeşliğine özel vurgu yapardı. Sermayenin saltanatıyla yani bu sistemle hiç anlaşılmadı, anlaşılmadı. Özgürlüğünü budayacak olan tüm dayatmaları reddederdi. Öyle ki, Siyasal Bilgiler'de okuduğunda "müzikten kopmamak için, bir de ahmakların önemsedığı kağıt parçası olan diplomaya mahkum olmak istemediğim

için okuldan ayrıldım" dedi.

Tohum Kültür Merkezi ile başından beri tanıştı. "Bu etkinlikte de Kazım Koyuncu olmalı" diye her düşündüğümüzde ve kendisine söylediğimizde gözleri güler "seve seve gelirim" derdi. Bu herhangi bir sanatçının kitleyle bulunmaktan hoşlanmaması değil, onun ötesinde bir şeydi. Bunu da bir etkinlik sonrasındaki sohbette itiraf etmişti: "Ben Tohum Kültür Merkezi'nin bir etkinliğinde kitlenin karşısına çıktığımda hiç konuşmadan türkülerimi söylüyorum. Yapay olacağından korkuyorum. Ama bana inanın yaşamımda gördüğüm en içten, benimle ezgilerimi yaşayan, yalnız kulaklarıyla değil, gözleriyle de dinlediklerini hissediyorum. Çok garip değil mi?"

O, sokaklarda sıradan bir insanın en alçakgönüllü halini yaşarken insana mülkiyet toplumunun yamadığı "kuruntu", "tepelerde dolaşma", "kendini halktan izole etme" gibi düzen sanatçıların yapaylıklarını da elinin tersiyle itmişti.

Egemen anlayışı çıldırtırcasına halktan biri gibi yaşamak, halktan kopmamak gibi özelliklerini hep korudu. Kazım Koyuncu, bu özelliklerini büyütecek ve Laz kültürünü dünyaya taşıyacak, tanıtacak en verimli yaşındaydı.

Egemenlerin kârlarının azalacağı korkusuyla üstünü bilerek örttikleri radyasyon nedeniyle, 33 yaşında denizler ülkesine göçtü. Halk düşmanları utanmadan televizyonlarda "radyasyon tehlikesi yoktur", "az radyasyon insan sağlığına yararlıdır" yalanlarıyla Karadeniz'i kanser denizine çevirmekten çekinmedi. Avrupa'dan getirttikleri çayı "bakın bu da Karadeniz çayı.

Radyasyonlu olsa içer miyim?" diyen AFC'nin başı Evren'e Kazım'ın bu son tokadı oldu. Artık Koyuncu sayesinde yalanlarının mumu sönmeye ve suratlarının kap-kara oluşu sezilmeye başlandı. Kazım Koyuncu'nun halkımıza verdiği son mesajı; "yalanları boşa çıktı, kanser egemenlerin isteğiyle yayıldı" şeklindeki haykırışıdır.

O, Karadeniz'i, Karadeniz yaylalarını, Karadeniz dağlarını buralara tercih ederek gitti. Onu iyi anlıyoruz, çünkü birçok ortak yanımızın yanı sıra biz de Karadeniz'e, yaylalarına ve dağlarına gönül veriyoruz... Orada esen özgürlük rüzgarları, Koyuncu'nun sesini "O, eritmeye çalışılan bir halkın, Lazların sesidir. O'nu ulaşılamayan tenhalıklara da biz taşıyacağız" diyeceklerdir mutlaka...

DENİZİN ÇOCUĞUNU BİNLER UĞURLADI!

26 Haziran'da Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'na getirilen Kazım Koyuncu'nun cenazesi devrimci dostları, ailesi ve sanatçı dostları tarafından karanfillerle süsledi. Cenazeye katılanlar onunla yaşadıkları güzel anıları kısaca dile getirirken, sevenleri göz yaşlarına boğuldu. Koyuncu'nun tabutu alkışlarla cenaze arabasına konulurken yaklaşık 7 bin kişi de Harbiye Caddesi'nden Taksim'e doğru sloganlarla yürüdü. Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi'ne Koyuncu'nun kasetlerini çıkartan Metropol Müzik önüne kadar yüründü.

Burada halka mal olmuş tüm sanatçılar için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve şiirler okundu. Karadeniz uşağının öfkesinin sokağa taşıdığı cenazede sık sık "Karadeniz uşağı ABD uşağı olmayacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kazım Koyuncu ölümsüzdür", "Katil Çernobil bu kaçınıcı ölüm" sloganları atıldı. Türkçe, Kürtçe, Lazca ve Gürcüce konuşmalar yapan dostları Koyuncu'nun şarkılarını seslendirdi ve "Saşa edit" (göğe çık) diyerek onu uğurladı. Koyuncu'nun cenazesi buradan memleketi Artvin Hopa'ya yolculandı.

Tohum Kültür Merkezi

Tutarlı, Aydın Sanatçı KAZIM KOYUNCU'yu Kaybetmenin Acısını Yaşıyor/Paylaşıyoruz

Sanatını halkın çıkarları için icra eden sanatçı, hayatımızda düşünsel ve pratik adımları belirleyen olguları, geçmişte yaşanan gerçekleri ve geleceği arı/objektif gören insandır. Yeni bir kültürü yaratma mücadelesi, eski kültürün ileri yanlarını da içerisine alır. Sanat cephesinde, kendi köklerini araştırma, ulusal anlamda dil ve yaşam biçimini ortaya koyarak, günümüzde ya-

şananlarla kaynaştırıp ileri bir duruş sergilemek/mücadelesini vermek aydınca bir tavrıdır.

Kazım Koyuncu arkadaşımız/dostumuz, kısa ama dopdolu yaşamında aydın ve tutarlı bir sanatçı örneği sergiledi. O bir rüzgar gibi geldi geçti ama arkasında sanatsal demokratik mücadele alanında kasırga gibi etki bıraktı. Kısa ama özlü yaşamına önemli değer-

ler sığdırdı. Çeşitli etkinliklerde birarada olduğumuz bu saygı değer dostumuzun kaybını derin bir üzüntü ile karşılıyoruz. Ailesine, sevenlerine ve halkımıza başsağlığı diliyoruz. Anısını demokrasi, eşitlik ve özgürlük uğruna verdiğimiz kurtuluş kavgamızda yaşatacağız.

ATİK (Avrupa Türkiye'li İşçiler Konfederasyonu)

Özelleştirmeye karşı onbinler ayakta!

maz”, “Ölmek var dönmek yok”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarıyla fabrikaya girdiler.

ÖZELLEŞTİRME SALDIRISINA KARŞI ONBİNLER YÜRÜDÜ

Özelleştirme İdaresi'ne ait yüzde 46.12 hissesi blok olarak satışa çıkarılan Erdemir Demir ve Çelik Fabrikası'nın özelleştirilmesine karşı Türk Metal İş Sendikası'nın 17 Haziran 2005 tarihinde örgütlediği mitinge on binlerce insan katıldı. İşçiler, işçilerin aileleri, Ereğli halkı, esnafı, köylerden gelen insanlar, çeşitli siyasi parti temsilcileri, GMİS üyesi Zonguldak maden işçilerinin de katıldığı miting Erdemir Fabrikası'nın Bağlık Kapısı önünde başladı.

Yürüyüşe geçen kitle “Erdemir'in yedeği yoktur”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız” vb. dövizleri açarken, esnaf “Erdemir satılamaz” tişörtleri giydi, Romenler de “Erdemir satılmasın, Romenler evsiz kalmasın” pankartı açtı. Yürüyüşte yaklaşık 25 bin kişi Ereğli Meydanı'na kadar “IMF'nin itleri yıldırılmaz bizleri”, “Ölmeye ölmeye geldik, Erdemir'i satanı gömmeye geldik”, “İşçiler burada hükümet nerede” vb. sloganları attılar. Meydanda yapılan konuşmalarda AKP hükümetinin özelleştirme saldırıları protesto edildi, özelleştirmelere karşı mücadele edileceği vurgulandı.

HAYDARPAŞA GARI VE LİMANI ÖZELLEŞTİRİLMEME ÇALIŞILYOR

Hükümeti kurduğu günden bugüne kadar geçen sürede, nerdeyse el atmadığı, özelleştirme kapsamına almadığı yer bırakmayan AKP, şimdi de tarihi Haydarpaşa Garı ve Limanı'na göz dikti.

Haydarpaşa Garı, Limanı ve çevresini de içine alan, 1 milyon metre karelik kamusal alan “Dünya Ticaret Merkezi ve Kruvaziyer Limanı” adı altında bir yapılaşmaya gidilerek, emperyalistlere peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır.

Bu proje kapsamında Kadıköy ve

Üsküdar'da yapılacak 7 adet gökdelenle tarihi yerler yok edilecek, 4 milyon metre karelik inşaat alanıyla İstanbul adeta betonla dönecek.

Bu özelleştirme saldırısına karşı çıkan, aralarında çeşitli sendika, sivil toplum kuruluşu ve siyasi partinin de bulunduğu 65 kurum ve kuruluş temsilcilerinin katıldığı bir grup 21 Haziran günü Haydarpaşa Garı önünde bir araya gelerek bir protesto eylemi yaptılar.

Çeşitli döviz ve pankartların açıldığı eylem saat 12:00'de başladı. Yapılan açılış konuşmasının ardından Mimarlar Odası İstanbul Şube Başkanı Eyüp Muhçu 65 kurum adına bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; “Garlar, meydanlar ve limanlardır kentleri kent yapan. Egemen güçler tarafından önce buralar işgal edilir. 1918 yılında gemileriyle gelmişlerdi Haydarpaşa açıklarına. Şimdi gökdelenleri ile geliyorlar: kuşatmaya, işgale, yağmaya..” derken; bu projeye İstanbul ve Anadolu'nun demiryolu ve ulaşım bağlantısının yok edilerek, tarihi ve kültürel değerlerinin yağmalanıp, küresel şirketlerin emrine sunulacağını vurgulayan Muhçu, konuşmasına şöyle devam etti. “Haydarpaşa Garı, limanı ve çevresini, ayrıca Türkiye'nin tüm limanlarını küresel sermayenin şantiyesi haline getirecek olan bu özelleştirme ve talan projesi; sadece Haydarpaşa Garı ve Limanı'nda çalışanların yakınları ile birlikte yaklaşık 10 bin kişinin ekmeği elinden alınıp açlığa mahkum etmesiyle sonuçlanmayacak; kendi 'korunmalı ve kapalı alanı' dışında kalan Kadıköy, Üsküdar ve çevresinin de ekonomik, sosyal ve kültürel hayatını yok edecektir.”

“Demiryolu halkındır satılamaz”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek”, “ABD defol bu memleket bizim” vb bir çok sloganın atıldığı eylemde; Liman-İş başkanı Raif Kılıç, Yazarlar Sendikası Başkanı Mustafa Göz, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Toprak ve Gülsüm Cengiz birer konuşma yaptılar. (Kartal)

ÖZELLEŞTİRMEYE TEPKİ

16 Haziran 2005 tarihinde AKP Gaziosmanpaşa İlçe binası önünde, Türk TELEKOM A.Ş.'nin özelleştirilmesini protesto etmek isteyen Türk Haber-Sen, Türkiye Haber-İş Sendikası, Haber-Sen ve Birlik Haber-Sen üyelerine polis izin vermedi.

Gaziosmanpaşa TELEKOM Santrali önünde bir araya gelen kalabalık kitle, TELEKOM'un özelleştirilmesini protesto etti. “TELEKOM, TÜPRAŞ, Erdemir vatandır satılamaz”, “Emperyalist saldırganlığa, özelleştirmeye, kamusal alanın talan edilmesine ve sosyal yıkım yasalarına karşı birlik” yazılı pankart ile “Kahrolsun ABD emperyalizmi”, “IMF uşağı hükümet istifa” yazılı dövizler taşıyan kitle, sık sık “Özelleştirmeye hayır”, sloganını attı. AKP Gaziosmanpaşa İlçe binasına doğru yürümek isteyen kitle ile polis arasında bu nedenle gerginlik yaşandı. Polisin tutumunu ve AKP'yi ısıklarla protesto eden emekçiler, Gaziosmanpaşa Meydanı'na yürüdü.

Burada kitleye seslenen Türk Haber-İş Sendikası Genel Sekreteri Ali Akçan, hükümetin ülkeyi parça parça sattığını söyledi. Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı Ali Yıldız da, ülke zenginliğinin yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildiğini ifade etti. Stratejik kurumların satıldığına işaret eden Yıldız, işçi sınıfının birlik içinde hareket etmesi gerektiğini belirtti.

Türk Haber-Sen İstanbul Şube Başkanı Ahmet Kurt ise, IMF'nin kırmızı çizgisinde hareket eden hükümetlerin ömürlerinin kısa olduğunu ifade etti. Özelleştirme zihniyetinin işsizliği iki katına çıkaracağını belirten Kurt, özelleştirmelerle ekonominin daha da kötüye gideceğini söyledi. Türkiye Haber-İş Sendikası İstanbul Yakası Şube Başkanı Levent Dokuyucu da, özelleştirme karşısında mücadele için işçilere çağrıda bulundu. (İstanbul)

ÖZELLEŞTİRME SALDIRILARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

AKP 2002 yılında hükümete gelmesinin hemen ardından halka verdiği vaatleri bir kenara bırakıp IMF, DB gibi emperyalist kurumların talimatları doğ-

rultusunda geniş halk yığınları üzerindeki saldırıları kesintisizce sürdürdü. Bu saldırıların başında özelleştirme saldırıları gelmekte. Sağlıktan eğitime, TÜPRAŞ, TEKEL, PETKİM, THY, SEKA ve bir çok kurum “zarar ediyor”, “devletin sırtında kambur” vb. safsatlarla özelleştirmeye açılırken özelleştirme saldırılarının son adresi Seydişehir Eti Alüminyum oldu. Seydişehir halkının, işçilerin ve ailelerinin fabrikanın özelleştirilmesine karşı yürüttükleri mücadeleye rağmen AKP hükümeti efendilerinden aldığı talimatı yerine getirmek için Seydişehir Eti Alüminyum 17 Haziran 2005 tarihinde özelleştirmeye açılarak CE-KA İnşaat Makine Madencilik Petrolcülük A.Ş.'ye 305 milyon dolara satıldı.

AKP hükümeti Seydişehir Eti Alüminyum'un satışı için açılan ihaleyi 17 Haziran günü görüştü. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nda yapılan pazarlıklar sonucu 9 firmanın teklifi değerlendirildi. Özelleştirme İdaresi Seydişehir Eti Alüminyum İşletmesinin CE-KA İnşaat Makine Madencilik Petrolcülük A.Ş.'ye 305 milyon dolara verilmemesini kararlaştırdı. CE-KA, Oymapınar Barajı, Maden sahası ile Antalya Limanı'na da sahip olacak.

Özelleştirme İdaresi'nin 17 Haziran'da kararı açıklamasının ardından işçiler fabrikaya kapanarak fabrikalarının özelleştirilmesini protesto ettiler. Fabrika önünde toplanan işçiler Başbakan R. Tayyip Erdoğan, Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ile Seydişehir AKP milletvekili Harun Tüfekçi'nin maketlerini yakarak fabrikaya girdi. Fabrikayı terk etmeyen 1680 işçiyi aileleri ile Seydişehir halkı da destekledi.

İşçiler 20 Haziran günü öğlen paydosunda yaptıkları eylemde AKP hükümetine olan öfkelerini bir kez daha haykırdılar. İş elbiseleriyle Genel Müdürlük kapısında toplanan işçiler “Amerikan itleri sattırmayız KİT'leri”, “Tayyip'i alana Unakıtan bedava” vb. sloganlarını attılar. Çelik-İş Sendikası Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz'un “Fabrikayı sattırarak mıyız? Satılırsa çalışacak mıyız?” sorularını işçiler “Hayır” diyerek yanıtladılar. İşçiler “Seydişehir vatandır vatan satıl-

TEKSTİL-SEN'DEN ÖZELLEŞTİRME PROTESTOSU

Tekstil-Sen 19 Haziran tarihinde, AKP Fatih İlçe Başkanlığı önünde özelleştirme politikalarını protesto etti. Tekstil-Sen Temsilcisi Çiğdem Miço-oğulları, bugüne kadar özelleştirme politikaları sonucunda 170 işyerinin özelleştirildiğini ve bunların 160 tane-sinin kapandığını belirterek, "Özelleştirme saldırısı bugün Seydişehir Eti Alüminyum'da yaşanıyor. Çalışma Bakanı işçilerin özelleştirmelerin durdurulması yönündeki tepkileri karşısında, işçilerin işsiz bırakılmayacağını söylüyor. Oysa biz bugüne kadar yapılan özelleştirmelerde binlerce çalışanın işsiz kaldığını biliyoruz. Hükümetin yaptığı bu açıklamalar, emperyalist te-kellerin, IMF'nin ve TÜSİAD'ın istek-leri doğrultusunda yapılan uygulamalardır" dedi. Kitle açıklamanın ardından sloganlar eşliğinde dağıldı.

ANKARA'DA ÖZELLEŞTİRMECİLERE ÖFKE!

* Türkiye Haber-İş, Haber-Sen, Birlik Haber-Sen ve Türk Haber-Sen üyesi yaklaşık 1.500 emekçi 23 Haziran tarihinde Ankara TELEKOM Müdürlüğü önünde bir araya geldi. Diğer iş kollarında örgütlü sendikaların temsilcilerinin de destek verdiği eylemde, "Kimin malını kime satıyorsunuz", "TELEKOM, vatandır vatan satılmaz" yazılı dövizler açıldı ve "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin", "TELEKOM'u satanı biz de satarız" sloganları atıldı.

Memur-Sen'e bağlı Birlik Haber-Sen Genel Başkanı Hüsamettin Şenol, TELEKOM'un satışını düşünmenin "vatan hainliği" olduğunu söyledi. Şenol, hükümete seslenerek, "Size ne oluyor da baba Bush'un şirketine buraları haraç mezat satmak istiyorsunuz?" diye sordu.

KESK'e bağlı Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi de, özelleştirme uygulamalarına karşı topyekün mücadeleye devam edeceklerini belirtti. Türkiye'nin yer altı ve yer üstü kaynaklarının teker teker satıldığına işaret eden Yelekçi, "IMF'nin emir eri konumunda olan AKP'ye sesleniyorum, siz halkın

mi yoksa IMF'nin mi temsilcisisiniz?" dedi.

Türkiye Kamu-Sen'e bağlı Türk Haber-Sen Genel Başkanı İsmail Karada-vut ise, "Uluslararası sermayenin sözcülüğünü yapan AKP'ye var olduğumu-

z u göstermek için buradayız" diye konuştu.

Eyleme katılan sendikalar adına ortak açıklama yapan Türk-İş'e bağlı Türkiye Haber-İş Genel Başkanı Cengiz Teke de, TELEKOM'un peşkeş çekildiğini vurgulayarak, "Birilerine el altından satmaya çalışıyorsunuz. TELEKOM satılarak, yeni bir yağma daha gerçekleştirilmek isteniyor" dedi. TELEKOM'daki işlerin taşeronlara verilmeye çalışıldığını söyleyen Teke, "Taşeronların TELEKOM'a girmemesi için her türlü eylemi yapacağız" diye konuştu. TELEKOM'un değer tespit komisyonuna seslenen Teke, "Tespit ettiğiniz rakamı alın başınıza çalın. TELEKOM'u 3 milyar dolara satmak sahtekarlık değil midir?" diye sordu. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç özelleştirme politikalarına karşı duracaklarını belirtti.

* Telekom ihalesi için teklif verme süresinin son gününde 24 Haziran tarihinde Haber-Sen'liler iş bırakarak

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde ihaleye teklif verecek olan şirketleri beklemeye başladı.

İş bırakarak, Kolej Kavşağı'nda sabah saatlerinde toplanan Haber-Sen üyeleri, "Telekom halkındır, satılmaz", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları atarak Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önüne yürüdü. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın parmaklıklarına "Telekom'u IMF ve sermayeye teslim etmeyeceğiz" yazılı siyah pankart asan Haber-Sen üyeleri burada oturarak nöbet tutmaya başladı.

Burada konuşma yapan Haber-Sen Genel Sekreteri Osman Köse, Telekom'u satın alacak şirketlere seslenerek, "Burası dikensiz gül bahçesi değil. Burayı size dar edeceğiz" dedi.

Telekom'a sahip olacak şirketin, Türkiye'nin tüm alt yapısına sahip olacağına dikkat çeken Köse, AKP'nin IMF'nin emir eri gözük-mekten hiç çekinmediğini söyledi. KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Fevzi Ayber de, özelleştirme uygulamalarından dolayı halkın sabrının taşıdığını belirterek, "Siyasal iktidar iki yönlü saldırıyor. Birincisi özelleştirme uygulamaları, ikincisi Meclis'ten geçirdiği saldırı yasaları" diye konuştu. (Ankara)

HABER-İŞ'TEN EYLEM

Haber-İş Sendikası Adana Şubesine üye emekçiler, 20 Haziran tarihinde TELEKOM'un özelleştirilmesini protesto etti. İnönü Parkı'nda bir araya gelen yaklaşık 300 kişi buradan AKP il binasına kadar yürüdü. Kitle "Haberleşme özgürlüğü ve tasfiyesine hayır" yazılı pankart açarak, "TELEKOM'u sattırmayacağız" ve "TELEKOM'a uzanan eller kırılınsın" yazılı dövizler taşıdı. Emekçiler sık sık, "Zafer direnen emekçinin olacak", "IMF defol bu memleket bizim", "AKP halka hesap verecek", "Vur vur inlesin AKP dinlesin" vb. sloganlar attı.

Kitle adına açıklama yapan Haber-İş Sendikası Şube Başkanı Asaf Güzelce, Türkiye'nin en çok kâr eden büyük kuruluşu olan TELEKOM'un, DB ve IMF

dayatmaları sonucu satılmaya çalışıldığını söyledi. Kitleyi yolun trafiğe açılması için uyarın polis, diğer yandan parti binasını abluka altına aldı. Güzelce ve beraberindeki üyeler, AKP İl Başkan Yardımcısı Yalçın Limoncu ile görüştü. (Mersin)

HABER-SEN ÜYESİ İŞÇİLER ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI ALANLARDAYDI!

İzmir'de Haber-Sen İzmir Şubeleri Telekom Bölge Müdürlüğü önünde özelleştirmeyi protesto ettiler.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylemde sık sık "Telekom vatandır satılmaz", "İşçi memur el ele genel greve" sloganları atıldı.

Haber-İş Şube Başkanı Kemal İlçi-oğlu, özelleştirmenin devleti milyonlarca dolar zarara uğrattığını, yüz binlerce işçinin işsiz kaldığını dile getirdi. Türk-İş Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı da "Artık kimse işçiden fedakarlık beklemesin" diye konuştu. (İzmir)

ELAZIĞ

Elazığ'da Türk Haber-İş ile Haber-Sen'e üye emekçiler Türk TELEKOM'un özelleştirilmek istenmesini protesto etti.

Elazığ Türk TELEKOM Müdürlüğü önünde toplanan kitle, sloganlarla PTT Meydanı'na yürüdü. Burada açıklama yapan Türk Haber-İş Elazığ Şubesi Başkanı Yusuf Yerli, hükümetin TELEKOM, SEKA, TÜPRAŞ, Erdemir ve TEKEL'in satılmasını gündeme aldığını söyledi.

Satışların yabancılara peşkeş çekilmesi anlamına geldiğini dile getiren Yerli, "Eylemlerimiz, Ankara'ya taşınacaktır. Bugün birbirimize sahip olmalıyız, birlik olmalıyız. Herkes kurumuna sendikasına sahip çıkmalıdır. Türk TELEKOM'u sattırmayacağız, satılmasına engel olacağız" dedi.

Yerli, hükümetin sendikaları işlevsizleştirmek istediğini de kaydederek "Hükümetin sendikalara olan tutumuna karşı eylem yapmalıyız. AKP hükümeti bu rakamlara rağmen bu satışı kimin yararına yapıyor? TELEKOM'u satar-sanız bu yaptığınızın altında kalırsınız" diye konuştu. Açıklamanın ardından kitle sloganlarla dağıldı. (Malatya)

İşçi-köylü'den

DEVİRİM MEŞALESİ 17'LER ÖLÜMSÜZDÜR!

Faşist TC devletinin 17 Haziran tarihinde Dersim Mercan Vadisi'nde düzenlediği kanlı operasyon sonucu, 17 Maoist Komünist Partisi üye ve kadrosu ve Halk Kurtuluş Ordusu savaşçısı ölümsüzleşti. 17'ler Dersim, İstanbul, Muş, Ankara, İzmir ve Van'da kavga sloganları ile toprağa verilirken, devrimcilerin cenazelerdeki ortak ve tavizsiz duruşu, devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinin en zor, en acı ama aynı zamanda da tarihe en anlamlı notların düşüldüğü dönemlerde yaşandığını gösterdi, göstermeye de devam ediyor. Başta Dersim ve İstanbul olmak üzere şehitler, bütün illerde ortak bir şekilde sahiplenilerek, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Bedel ödedik, ödeceğiz", "MKP şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları ile güneşe uğurlandı. Cenazelerin ardından yine birçok ilde devrimci çevrelerin bir araya gelmesi ile katliamı kınayan gösteriler yapıldı, yapılıyor. Belki acı bir vesileyle ama yine de en coşkulu, en yürekten atılan sloganlardan biriydi dayanışma sloganı. Zaten dayanışmanın anlamı da zor ve acı günlerde daha net, daha ayrıştırıcı bir şekilde ortaya çıkmaz mı? İşte bu gün de böyle ayrıştırıcı, böyle net bir süreç yaşıyoruz.

Bunun karşısında elbette katliamcı devlet de boş durmadı. Operasyon

nun ardından cenazelerini almaya giden ailelere bin bir zorluk çıkartılırken, bazı cenazeler Kimsesizler Mezarlığı'na gömülmek istendi. Ancak tüm bunlar ailelerin ve Dersim halkının cenazeleri sahiplenmesinin önüne geçemedi. Özellikle Dersim'de şehitlerin şanına yakışır bir cenaze töreni düzenlendi. Bunun yanında devlet, burjuva-feodal basında çıkan "bir örgütü bitiren operasyon" şeklindeki manşetlerle birlikte zafer sarhoşluğu içinde emekçi halkın devrimcilere ve devrim davasına olan güvenini boşa çıkartmaya çalıştı. Ancak 17'lerin uğruna canlarını feda ettikleri kızıl bayrağa sarılı bedenlerinin, faşizme karşı birer ateş topuna dönmüş nice 17'lerin omuzlarında taşınması, boğazları parçalarcasına atılan sloganlardan fıskıran inanç, kararlılık ve intikam andı devletin operasyonlarına, katliamlarına verilen en anlamlı ve en radikal yanıt oldu.

17 Haziran tarihe not olarak düşüldü. Bir katliam, bir acı, bir keder, büyük bir kayıp notu olarak, ama aynı zamanda emsalsiz bir direniş, devrimci dayanışma ve intikam alınacak bir gün olarak not düşüldü. Kuşkusuz ki her devrimcinin ölümü devrim mücadelemizde önemli bir kayıptır. Ancak şu da bir gerçektir ki, devrimi isteme ve yapmanın bedeli kan ve can; kazanımı ise iktidar ve özgürleşmedir.

Devrimi isteyen hiçbir sınıf, kanını akıtmayı ve canını vermeyi göze almaksızın devrim pratiğine girişemez. Her devrimin, onun tuğlalarını ören örgütler için ağır bedellere yol açması evrensel bir yasadır. Devrimin bu evrensel yasası ülkemiz topraklarında da daha nice canla, kanla yazılmaya devam edecektir. Devrim denilen bu uzun ve şanlı yolda basamakları tırmanmak isteyen herkes zirvelere zorluklarla, acılarla varılacağını bilir. "Doruklar fethedilemez eteklerinde mezar taşları yoksa" şiarı bu açıdan anlamlı ve önemlidir. Zira devrim bedel ister. Çünkü devrim, tarihsel olarak zorunlu olan toplumsal ilerleyişi, zorla engellemeye koyulan bir sınıftan zor yolu ile kurtulmanın, insanlığın özgürleşmesi yürüyüşünü sürdürmenin adıdır. Zor'a karşı zor ile karşı koymak, bugün devrimin topraklarımızdaki esas halkasını oluşturmakta. Hal böyle olunca ödenecek çok bedelimiz olduğu gibi ödetecek de çok bedel olacak. Bu siyasi iktidar ele geçirilinceye kadar devam edecek, bu aşamadan sonra da çeşitli biçimlerde ve çeşitli yöntemlerle yaşamda yerini alacaktır.

Şu da bir gerçek ki devrim yolunda her şehit, devrimin yapıtaşları olarak tarih sahnesindeki yerini alır ve ardıllarına değerlerle dolu zengin bir miras ve yeni görevler bırakır. 17'ler de gerek on yıllardır kararlılıkla sürdürdükleri devrim mücadelesindeki ısrarlarıyla, gerek fiziksel sorunların mücadelenin önünde engel olamayacağını göstererek, gerekse silahlı mücadelenin kaçınılmazlığına ve olmazsa olmazlığına vurgu yaparak aramızdan ayrıldılar. Türkiye devrim tarihindeki

sayısız şehit bugün proletaryanın iktidar yürüyüşünde yolunu aydınlatmaktadır. Onları sahiplenmek hepimizin üzerine düşen önemli bir görevdir. Onları sahiplenmenin asıl anlamı ise uğruna tereddütsüz ölümü kucakladıkları kızıl bayraklarını daha yukarı taşımak, devrim davasına tüm benliğimizle sarılmaktır. Şehitlerimizin korkusuzca ölümüne kucaklayabilmelerinin nedeni ardıllarının mücadelelerini zaferle taçlandıracaklarına olan sarsılmaz inançlarıdır. Bu inancı muzaffer kılmak bizim ellerimizdedir. Unutmamalıyız ki devrim mücadelemizde her düşenimiz ellerimizde önümüzü aydınlatan, bize yol gösteren, hep yukarda, daha yukarda taşımamız gereken birer meşaledir. Kuşkusuz şehit düşenlerimizin yerlerini doldurmak onların nitelikleri ile birlikte değerlendirildiğinde gerçekten zordur. Ancak her ne kadar zor olsa da, bu topraklar, bu topraklar üzerindeki devrimci zemin açısından imkansız değildir. Yeter ki, herkes bu ihtiyacı sorumluluk ve görev bilinciyle kavrasın; onların dalgalandırdıkları bayrağı daha yükseklerle taşıma bilincine, cüretine ve kararlılığına sahip olsun.

17'ler yaşamlarıyla olduğu kadar ölümleriyle de devrim davasında ısrarın adı oldular. İnançları, yaşamları, duruşları ve mücadeledeki ısrarları ile arkalarında kalanlara acıları öfkeye ve kine dönüştürme çağrısı yaptılar. Bize düşen bu çağrıya yanıt vermektir. Büyük usta Mao Zedung'un dediği gibi "Binlerce, on binlerce şehit, bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim!"

Tersane patronları işçi kanına doymuyor!

Ucuz emek cenneti tersanelerde katliam gibi cinayetler yaşanmaya devam ediyor. Taşeron şirketlerin hakim olduğu iş yerlerinde sömürünün sömürüsü yapılmakta. Yasalarda (yetersiz de olsa) mevcut olan işçi sağlığı iş güvenliği hükümleri dahi tersanelere uğramıyor. Daha çok kâr uğruna seri ölümler, asgari düzeyde dahi önlem alınmaması ve ilgisizlik nedeniyle yaşanan yüzlerce 'iş kazası' neredeyse kanıksanmış durumda.

Her gün iş kazaları ile gündeme gelen Tuzla Tersanelerinde 14 Haziran'da da Torgem adlı işletmede tankerde gaz sıkışması nedeniyle ortaya çıkan patlama sonucu Ekrem Bektaş adlı işçi yaşamını kaybetmiş, Bünyamin Çelik, Nurettin Tokuş, Ramazan Güngör, Erdoğan Güngör adlı işçiler ise ağır yaralanmıştır. 15 Haziran Çarşamba günü kalabalık bir kitle tarafından Tuzla Aydın köyü Cemeviden alınarak saat 18.30'da defnedilen Ekrem Bektaş'ın cenazesinde öfke hakimdi.

Yapılan konuşmalarda işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda önlem alınmasını isteyen dostları devleti ve patronları önlem almaya çağırıldı. Ayrıca 16 Haziran Perşembe günü tersanelerde yapılacak olan yürüyüş katılımları ve destek çağrısı yapıldı.

*16 Haziran Perşembe günü saat 07:30'da Tuzla Tersanesi önünde toplanan işçiler yolu trafiğe kapatarak öfkelerini haykırdı. Binlerce işçinin katıldığı eylemde sık sık "Artık ölmek istemiyoruz" "Katil GİSBİR Katil GİSAŞ" "Tersanede ölmek kader değildir", "Tersanede ölümleri durdurun" vb. sloganları ile Torgem Tersanesine yürüdü.

Limter-İş Sendikası'nın çağrısı, diğer devrimci demokrat güçlerin birliği ile yarın gün iş bırakma eylemi gerçekleşti.

Torgem'e siyah çelenk bırakan işçilerin eyleminde DİSK Birleşik-Metal-İş başkanı Adnan Serdaroğlu, Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Musa Servi, Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya, Limter-İş Başkanı Cem Dinç de birer konuşma yaparak, iş cinayetlerinin önüne örgütlenme yapılarak geçilebileceğine, saldırı ve hak gasplarının örgütlü mücadele ile püskürtülebileceğine dikkat çekerek Tuzla ve diğer sektörlerde kazanılmış mevzilerin bu yolla sağlandığına vurgu yaparak işçileri birlik olmaya çağırıldılar.

Eylemin başarıya ulaştığını ifade eden Limter-İş Başkanı Cem Dinç, GİSBİR ile görüşme yapılacağını açıklayarak eylemi sonlandırdı. (Kartal)

İzelman işçisinin eylemleri sürüyor!

11 Mayıs'ta Büyükşehir Belediyesi'ne pankart açarak greve çıkacaklarını belirten İzelman işçileri, o günden bu yana çeşitli eylemler yaparak seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Toplu sözleşme görüşmelerinde de anlaşmaya varamayarak iş yavaşlatma kararı alan İzelman işçileri, 17 Haziran günü belediye önünde oturma eylemi yaptılar.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde hizmet veren İZELMAN'da çalışan yaklaşık 5 bin işçi yaklaşık 6 ay önce başlattıkları toplu sözleşme görüşmelerinde grev aşamasına yaklaşıyor. 15 Haziran günü DİSK Genel İş yöneticileri ile görüşme yapan belediye yetkilileri, 16 Haziran'da görüşmelerin devam edeceğini bildirmelerine rağmen sendika yöneticilerine bir çağrıda bulunmadı. Bunun üzerine Büyükşehir Belediyesi önünde bini aşkın İZELMAN işçisi ve aileleri biraraya geldi.

DİSK Genel-İş'te örgütlü işçiler haklarını almaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini yinediler. Genel-İş Sendikası Bölge Başkanı Muharrem Kurt "Biz sadaka istemiyoruz; eşit işe eşit ücret istiyoruz" diye konuştu. 19 Haziran Pazar günü gerçekleşen ÖSS

nedeniyle 7,5 saatlik mesainin 15 saate çıkarıldığını ve öğrencilerin mağdur olmamasını istediklerini belirten DİSK Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı Saim Geylani de "İZELMAN işçisinin iyi niyeti görülsün" dedi. İşçiler sık sık "Sadaka değil toplu sözleşme", "Direne direne kazanacağız" sloganları attılar.

İzelman işçileri son olarak 20 Haziran günü akşam saatlerinde yine Büyükşehir Belediyesi önünde toplanmaya başladılar. Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı "43 gündür eylem yapıyoruz. Ama anlaşılıyor ki belediye yönetimine sesimizi duyuramadık. Bundan sonra daha çok ses çıkaracağız" dedi. Konuşmalar bittikten sonra Oleyis üyesi işçilerin grev de olduğu Hilton Oteli'ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Başında Süleyman Çelebi'nin de olduğu kortej Konak Sümerbank'ta polis barikatıyla kesildi. İzelman işçileri engellemeye karşılık bir süre "Emekçiye değil çetelere barikat" sloganıyla oturma eylemi yaptılar. Daha sonra işçiler ara sokakla dağılarak Hilton Oteli'ne gruplar halinde gittiler.

Hilton önünde bir konuşma yapan Oleyis Genel Başkanı Tamer Aktaş "Ne pahasına olursa olsun Hilton işçisi hakkını alacaktır" dedi. (İzmir)

TKP/ML İstanbul Üst Komitesi adına yapılan açıklamada da ödenen bedellerin Türkiye devrim tarihi açısından büyük bir kayıp olduğu dile getirildi. Bu saldırıların karşılıksız kalmayacağını, hesabının ödeneceğinin ifade edildiği açıklama sonrasında "Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO-TMLGB", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. EMEP dışındaki tüm devrimci-demokrat-yurtsever kurumların katıldığı törenin ardından kitle Cemal Çakmak'ın cenazesini Sarıgazi Mezarlığı'na götürmek için yola çıktı. Tören boyunca yoğun şekilde mahalleye polis yığınağı yapılırken Gazi Cemevi sokağını izleyen MOBESSE kamerası ise militanlar tarafından imha edildi.

Cemal Çakmak da aynı gün Sarıgazi Mezarlığı'nda ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından son yolculuğuna uğurlandı.

Alt Mezarlık önünde toplanan kitle; "Halk savaşçıları ölümsüzdür" ve 17 şehidin resimlerinin olduğu "Feda olsun canımız halk savaşına" pankartlarını açarak, "MKP şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" vb. sloganlarla Üst Mezarlığa geldi.

Devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından, Cemal Çakmak'ın kardeşi kısa bir konuşma yaptı. "Cemal abim 12 yıllık hapisine sürecinde yazdığı herkese hep sırtı çantalarına duyduğu özlemden bahsedirdi. Son yolculuğuna omzu çantalı olarak gitti. Bizler onların bıraktığı mirasa sahip çıkacağız" dedi. Kısa bir konuşmanın ardından kitle sloganlarla bir süre yürüdüktan sonra dağıldı. Jandarmanın Sarıgazi'nin çeşitli yerlerine yığınak yaptığı gözden kaçmadı.

Dursun Turgut ve Ersin Kantar görkemli bir kitlelilikle uğurlandı!

21 Haziran Pazartesi günü İstanbul'a getirilen Ersin Kantar ve Dursun Turgut'un cenazeleri de aynı kalabalık tarafından Gazi Cemevi'nden alınarak sloganlarla sonsuzluğa uğurlanırken kitle sık sık "Faşizme karşı silah başına", "Hesaplaşma günü korkunç olacak" ve "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarını daha gür haykırdı.

Kitle marşlar ve sloganlarla cenazelerin çıkmasını beklerken okunan şiirlerle söylenen marşlarla ve yapılan konuşmalarla şehitlerin faşist TC'nin katlettiği ilk devrimciler olmadığı gibi son da olmayacakları ancak devrim yürüyüşünü hiç bir zaman bitiremeyeceği dile getirildi. Kızılbayrak okurunun okuduğu mücadele şiirleri ve Grup Yorum'un söylediği marşlarla birlikte cenazeler Cemevi bahçesinde kitlenin Turgut ve Kantar'ı son kez görebilmeleri için bir süre bekletildi. Yoldaşları ve

devrimci dostları şehitlere son görevlerini yerine getirdi. Dursun Turgut'u Pir Sultan Abdal Kültür Demeği'nden tanıyan bir dernek yöneticisi yitirilen tüm canların ortak bir kültürün insanları olduğunu, Dursun şahsında hepsini saygıyla andığını ifade etmesinin ardından şehitlerin resimlerinin yer aldığı "Feda olsun canımız halk savaşına" ve "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartları açılarak kortejler oluşturuldu.

Gazi

Dersim

Pankartların arkasında şehitlerin tabutları ve dev kızı bayrak taşınarak yine İsmetpaşa Caddesi'nde yürüyüşe başlandı. Gazi esnafının büyük çoğunluğunun yine kepenk kapattığı görüldü.

"MKP Dersim'de misillemeye", "Yaşasın siper yoldaşlığı", "MKP savaşçıları ölümsüzdür", "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor", "Birlik mücadele zafer" vb. sloganlarla yine depo durağına kadar yüründü. Buradan kaldırılan otobüslerle Cebeci Mezarlığı'na doğru yola çıkıldı.

Mezarlıkta da yürüyüş kortejleri oluşturularak sloganlar atıldı. Ersin Kantar ve Dursun Turgut'un cenazeleri MKP bayraklarıyla toprağa verildikten sonra 17'ler şahsında devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada, şehit düşenler üzerinden her türlü anti-propagandayı yapan düşmanın ve onun kalemşörlüğünün, şehit düşenlerin nasıl kitlesel olarak sahiplenildiği, binlerin katıldığı cenaze törenlerinde, en gencinden yaşlısına kadar kitlelerin şehitlere ve onların mücadelesine duydukları umudu, güveni ve bağlılığı, kendisini, "Yaşasın Halk Savaşı" sloganında nasıl somutlaştırdığını karşı devrim cephesinin de gördüğü, bundan kaynaklı daha da pervasızlaştığı vurgulandı. Ancak tüm pervasızlıklarına karşın şehitlerin devrettiği kızıl bayrağın onların ideallerine bağlı kalarak düşmanın kale burçlarına kızıl kanlarla nakış nakış işlenerek dikileceği de eklendi.

Mezarlıktan geri dönüş için yol alan kitle akşam saatlerinde Taksim Galatasaray Lisesi önünde devletin imha saldırılarını protesto etmek ve 17 şehidi anmak amacıyla yapılacak olan eylem için Gazi Mahallesi'nde dağılımdan kitlesel bir şekilde bekledi.

"Binali Güler Ölümsüzdür!"

Katledilen MKP savaşçılarından Binali Güler İzmir'de sloganlarla ve kavga yeminleriyle ölümsüzlüğe uğurlandı.

20 Haziran günü Binali Güler'in cenazesi için Kemalpaşa Belkahve mevkine giden kurum temsilcileri ve yoldaşları cenazeyi alarak konvoy halinde Buca Kuruçeşme Cemevi önüne geldiler.

ridir" denildi. Ve Dersim'deki katliamla sistemin vermek istediği mesajın Türkiye devrimci hareketine olduğu vurgulanıp "MKP özgünlüğünde bitirilmeye çalışılan Türkiye devrimci hareketidir. Yayılmaya çalışılan yılgınlık, karamsarlık da tüm devrimcileredir. Bitirilmeye çalışılan, susturulmak istenen sisteme karşı muhalif olan tüm kesimlerdir" denildi. Ve son olarak "Bu katliamın, saldırının hepimize yöneltildiğini unutmamalı, tam da bu günlerde yılgınlık, umutsuzluk yaratılmaya çalışılırken tüm devrimci dayanışma ruhumuzla bu saldırılara karşı durmalı ve devrimci dayanışmayı yükseltmeliyiz" denildi. Ortak açıklamanın ardından DHP adına yapılan kısa konuşmada ise, Güler'in kişiliğinden bahsedilirken ondan ve diğer şehit yoldaşlarından aldıkları kızıl bayrakla Binali Güler'i ve şehit düşen diğer yoldaşlarını kavgalarında yaşatacakları belirtilirdi.

DHP'nin açıklamasının ardından kitle sık sık "MKP savaşçıları ölümsüzdür", "17'ler yaşıyor MKP savaşıyor" sloganlarını atarken kavga şiirleri ve kavga yeminleriyle cenaze töreni bitirildi. (İzmir)

Gerilla cenazeleri Ankara'da

17 MKP/HKO gerillasından Okan Ünsal, Bema Ünsal ve Kenan Çakıcı toprağa vermek üzere Ankara'ya getirildi. Okan Ünsal ve Bema Ünsal Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilirken, Kenan Çakıcı ise Cebeci Asri Mezarlığı'nda defnedildi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı cenaze törenlerinde sık sık, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "17'ler yaşıyor, halk savaşı sürüyor" sloganları atıldı. Polisin çevik kuvvet ekipleri ve panzerlerle yoğun önlem aldığı mezarlıklarda, cenazelere MKP/HKO bayrağı sarmak isteyen kitle ile polisler arasında kısa süreli tartışma yaşandı. Tartışmaların ardından cenazeler toprağa verildi.

İbrahim Akdeniz ise yüzlerce kişinin katılımı ile Muş'un Varto İlçesi'ne bağlı Onpınar (Emera) Köyü'ne götürüldü. Köy mezarlığına kırmızı flamayla sarılı tabutla getirilen Akdeniz'in cenazesi yüzlerce kişinin katıldığı bir törenle defnedildi. Cenaze töreni sırasında yoğun önlemler alınması dikkat çekti. Defin işleminin ardından Akdeniz ailesine taziyeye ziyaretleri yapıldı.

Ailesi tarafından alınan Ökkeş Karaoğlu ise, Gaziantep'in İslahiye İlçesi'nde toprağa verildi.

Kavaklar Köyü'nde toprağa verilen Karaoğlu'nun cenazesine çok sayıda kişi katılırken, ailesi ve yakınları cenazeye katılım sağladı.

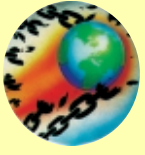
Ankara

Muş

İzmir

İşçi-Köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışlı Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Güneşin sofrasında, Munzur'un doruklarında ÖLÜMÜ TEREDDÜTSÜZCE KUCAKLAYANLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

Başegmez duruşunu, asi kardelen gülüşünü, yüzlerce gencin, binlerce isyancının, akışı durdurulamayan asi kaniyla beslenerek alan Munzur'un dorukları, sınıf savaşımının amansız, çetin çatışmalarında en önde hızla koşan çok yiğidin türküsünde halaya durmuştur. Yiğitlerin harman olduğu toprakların sayfasında en başta olmanın haklı gururunu yaşarken, can verip de yeşerttiği, nazlı nazlı sulayıp büyüttüğü umutlarını hangi yüreğe kazımışsa bedelini ödetmeyi de bilmiştir hep. Kimi zaman patron-ağaların beyininde patlayan mermilerle, kimi zaman geçit vermez sarp kayalıklarında bin bir emekle yetiştirdiği yiğitlerin, zafer işaretleriyle kilitlenen avuçlarından oluk oluk dökülen kanlarla.

Seyit Rızalardan beri tanık olduğu direniş destanlarını, gözelerinde köpürterek taşımıştır körpe filizlerinin dalından hoyratça koparılışının acısıyla yanan anaların yüreğine. O yüreklerle yoksulluğun, yangının, sömürülmenin acısını nakış nakış işlerken, emzirdiği çocukların saf bakışlarına, masum gülüşlerine dik durmayı, silahlı alıp eline, günü geldiğinde koşmak için sevdasına, savaşmayı yazmıştır. Savaşırdaydı yığınlarca halk evladını geri vermemek için aldığında ise bağrına, bir çığlık koparır yedi düvele ulaşan.

Yiğitleri vardır Dersim dağlarını ateşe çeviren. Faşizmin yüreğine korku salan mavzerleriyle, ölüme meydan okuyan kahraman evlatları vardır Munzur dağlarının. Zalime karşı savaşırken düşenler de vardır Altınçağa giden yolda, ardıllarına bıraktıkları kızıl bayraklarıyla...

Tarih defalarca kez tanık olmuştur, sınıf savaşımında düşenlere ve düşenlerin ardından biriken on, onken yüz çoğalarak kızıl bayrağı daha yukarı taşımaya ve düşmana keleşlerinin ucundan ateş topları yağdırmaya...

17 Haziran 2005 tarihinde Munzur dağlarında 17 MKP gerillası, düşmanın hain saldırısı sonucu şehit düştü. Aralarında MKP'nin önder kadrolarının da olduğu 17 kişi kullanılan kimyasal silah ve ağır makinelerle katledildiler.

17'LER ÖLÜMSÜZDÜR!

18 Haziran akşam saatlerinde helikopterlerle otopsi yapılmak üzere Malatya'da bulunan Adli Tıp'a getirilen cenazelere, faşizmin asker ve polis yığınağı eşliğinde otopsi yapıldı. Gece boyunca hastane önünde bekleyen şehitlerin aileleri ve dostları sabah cenazelerle birlikte Malatya Devlet Hastanesi'ne geçti.

Otopsi işlemlerinden sonra ailelerine teslim edilen cenazeler kimyasal silahların etkisiyle parçalanarak tanınmaz haldeyken, cenazelere işkence yapıldığı bedenlerindeki tahribatlardan görüldü.

Hastanede yıkanan cenazeler ailelerine zılgıtlarla teslim edilirken, hastane önünde toplanan kalabalık kitle "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı" sloganını haykırdı. Ökkeş Karaoğlu'nun cenazesi ailesi tarafından alınarak Antep'e, İbrahim Akdeniz Muş Varto'ya, Kenan Çakıcı, Okan ve Berna Ünsal Ankara'ya, Cemal Çakmak ve Çağdaş Can İstanbul'a, Alaattin Ataş ve Gülnaz Yıldız

Dersim

Gazi

Dersim'in Hozat ilçesine uğurlanırken, Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Ahmet Perктаş ve Taylan Yıldız Dersim il merkezindeki cemevi morguna kaldırıldı.

Malatya'dan Elazığ Kovancılar hattı üzerinden Dersim'e götürülen cenazeler Mazgirt'e bağlı Seyitli Köprüsü'nde bulunan Jandarma karakolunca durdurularak, konvoyda bulunan kitleye kimlik kontrolünün yapılmasına rağmen, kitle Mazgirt Dersim yol ayrımına varmadan tekrar durdurularak okurumuz Mehmet Soylu hakkında tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle alınmak istenirken avukatların devreye girmesi üzerine bırakıldı.

Dersim-Mazgirt yol ayrımına gelindiğinde kalabalık bir kitle "MKP gerillaları ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı" pankartlarıyla sloganlar eşliğinde cenazeleri getiren konvoyu karşıladı. Araçlardan inen kitle burada yaklaşık on beş dakika sloganlara eşlik ettikten sonra, Cemevi'ne doğru yola çıktı. Cemevi'nin önünde toplanan yaklaşık bin kişi "Halk savaşçıları ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "İbo yaşıyor MKP savaşıyor" vb. sloganlarla cenazeleri getiren konvoyu karşıladı. Cemevi'nin önünde devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından cenaze töreninin duyurusu yapıldıktan sonra kitle dağıldı.

20 Haziran sabah saatlerinde cemevinde halk toplanmaya başlarken, DHP ve Partizan esnafı dolaşarak kepenk kapatma çalışması yaptı. Cenaze törenine ESP, HÖC, EMEP, DEHAP, PARTİZAN, TUDDEF'in de aralarında bulunduğu bir çok devrimci demokratik kurum ve siyasi parti katılırken, yıllar sonra halkın yoğun katılımı dikkat çekiciydi. Ağrıların öfkeye karıştığı, öfkenin bilinçlerde harmanlandığı kararlılık ve devrimci dayanışmanın en güzel

örneklerinin yaşandığı cenaze töreni saat 11:00'de Cemevi önünde başladı. Cemevi'nin balkonuna "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartı asıldı. MKP bayraklarına sarılan tabutlar omuzlarda gezdirilirken "MKP gerillaları ölümsüzdür", "Yaşasın halk savaşı", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" vb sloganlar atıldıktan sonra, devrim şehitleri için kitle bir dakikalık saygı duruşuna durdu. Söylenen marşlarla Cemevi'nin önünde yapılan bir saatlik törenin ardından, kitle 150 araçlık konvoyla Sieng Mezarlığı'na doğru yola çıktı. SSK önünde araçlardan inen kitle tabutları omuzlayarak, açılan pankartlar ve 17'lerin resimleri eşliğinde bir saat yürüdüktan sonra mezarlığa geldi. Bir dakikalık saygı duruşundan sonra, yüzleri MKP flamalarıyla örtülü militanlar MKP bildirisini okudular. Şehit yakınlarının yaptıkları konuşmaların ardından cenazeler defnedilirken, Malatya Devlet Hastanesi'nde bulunan Dursun Turgut ve Ersin Kantar'ın cenazeleri aileleri tarafından alınarak İstanbul'a götürüldü.

Çağdaş Can ve Cemal Çakmak sloganlarla ölümsüzlüğe uğurlandı!

20 Haziran'da Gazi Cemevi'ne Çağdaş Can ve Cemal Çakmak'ın cenazeleri getirilerek yoldaşları, devrimci dostları ve ailesi tarafından son yolculuklarına uğurlandı. Saat

11:00'den itibaren Cemevi önünde toplanan yaklaşık 5 bin kişi "Yaşasın devrimci dayanışma", "Hesaplaşma günü korkunç olacak", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Feda olsun canımız halk savaşına", "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor" vb. sloganlarla cenazeleri almak için bekledi. Bu esnada kitleye dönük sesli ajitasyonlar yapılarak devletin katliamcı yüzü teşhir edildi ve şehitlerin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Mahallede esnafın büyük bir çoğunluğu kepenk kapatarak şehitleri sahiplendi.

Gündoğdu ve Bize Ölüm Yok marşları okunarak şehit düşenler için saygı duruşunun yapıldığı tören öğleden sonra cenazelerin yıkınma işlemlerinin bitmesinin ardından İsmetpaşa Caddesi'nde yürüyüşe geçildi. "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartları ve kızıl bayraklar taşınarak başlayan yürüyüşün en önünde MKP/HKO'nun cenazeye gönderdiği çelenkler taşındı. Uzun bir kızıl bayrak taşıyan kitle Gazi Mahallesi depo durağına kadar "Yaşasın devrimci dayanışma", "Ağa-patron devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Dersim faşizme mezar olacak", "Maoist gerilla devrim yolunda", "MKP şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlarla yürüdü. Yürüyüş esnasında da 17 şehidin resimlerinin yer aldığı "Feda olsun canımız halk savaşına-Demokratik Haklar Platformu" pankartı açıldı. Depo durağına geldiğinde ise otobüslere binilerek Cebeci Mezarlığı'na doğru hareket edildi.

Dev kızıl bayrağın dalgalandığı mezarlıkta Çağdaş Can'ın cenazesi MKP bayrağına sarılarak sloganlarla toprağa verilirken yapılan saygı duruşunun ardından Can'ın kardeşi kısa bir konuşma yaptı. Demokratik Haklar Platformu adına yapılan açıklamada devrimci komünist hareketin, verdiği şehitlerle dünden bu güne güçlenerek halklara güven verdiği ifade edildi. Karşı devrim cephesinin yaptığı son katliamla birlikte yine kitleler içerisinde devrime karşı güvensizliği büyütme çalıştığı ancak devrimci iktidar mücadelesinin ancak gerçekliği ve gücüyle kendi mecrasında iktidarlaşmaya devam ettiği vurgulandı.

Devami sayfa 31'de